Fantomele din Lockerbie

Din Beirut până în Tunis, fantomele din Lockerbie încă mai fac victime!

GERARD DE VILLIERS

METEOR PUBLISHING

Gérard de Villiers

FANTOMELE DIN LOCKERBIE

Traducere din limba franceză
de *Eugen Damian*

METEOR PUBLISHING

CAPITOLUL I

Zbârnâitul soneriei era atenuat de uşa groasă din lemn de acaju. Luând degetul de pe buton, Malko aşteptă cu urechile ciulite. Niciun zgomot nu răzbătea din apartamentul situat la ultimul etaj al acestui imobil modern de la malul mării, de pe bulevardul Kafr El Dinh, chiar în faţa enormei moschei cu minarete albastre construită de răposatul Rafik Hariri mai jos de fosta Piaţă a Tunurilor, devenită acum Piaţa Martirilor.

Malko nu întâlnise pe nimeni după ce-şi lăsase maşina închiriată în parcarea în aer liber de lângă moschee. Uşa modernului şi luxosului imobil cu pardoseală de marmură se deschisese fără dificultate după ce formase codul transmis de Mitt Rawley, şeful staţiei CIA de la Beirut.

În hol, niciun paznic. Totul era placat cu marmură grej şi cu oglinzi uriaşe. Parcă te plimbai prin casa Frumoasei din Pădurea Adormită. Malko sună din nou la uşa apartamentului de la etajul al şaptelea.

Fără niciun rezultat.

Îşi lipi urechea de uşă, dar niciun zgomot nu răzbătea din interior.

Enervat, nu-şi mai desprinse degetul de pe butonul soneriei. Era imposibil să nu audă cineva. Ori apartamentul era gol, ori cei dinăuntru nu

voiau să deschidă uşa. Puse mâna pe telefonul mobil şi-l sună pe Mitt Rawley.

– Eşti sigur că e acasă? întrebă el după ce americanul răspunse.

– Sigur, afirmă şeful staţiei CIA. Nu iese din casă aproape deloc. Trebuie să insişti. Ticălosul ăsta se ascunde. Probabil că moare de frică.

– Totuşi, nu pot să dărâm uşa, obiectă Malko.

– Insistă, repetă americanul. Până la urmă o să deschidă.

– Eşti optimist!

Malko puse telefonul la loc în buzunar, dar se găsea în aceeaşi situaţie. Încercă să zgâlţâie uşa, dar aceasta nu se mişcă nici măcar cu un milimetru. Era dintr-un lemn de acaju gros şi, în plus, fusese blindată cu o placă de metal des întâlnită în cazul apartamentelor de lux din Beirut. Rămase pe palier, furios că i se încredinţase această misiune stupidă.

Se mai scurse un sfert de oră, punctată de sunetul exasperant al soneriei. Niciun rezultat. Choukri El Jallah, responsabilul oficial al Fondului Suveran Libian în Africa, n-avea chef de vizite.

CIA îl urmărea de când plecase cu maşina din Libia, îndreptându-se spre Niamey, capitala Nigerului. Acolo îl depistase Agenţia americană, pentru prima oară după plecarea precipitată din Libia, care a avut loc la sfârşitul anului 2011. Oficial, îl chema Mohammed Arlit, era de naţionalitate nigeriană şi avea un minunat paşaport

diplomatic care-i permitea să se plimbe prin toată lumea fără mari bătăi de cap. Cu condiția să-și aleagă cu grijă destinațiile.

La Niamey umbla vorba că plătise doar 50 000 de dolari pentru acest pașaport, o sumă modestă față de serviciile pe care le făcuse cândva Nigerului prin intermediul Fondului Suveran. După Niamey, zburase la Zürich însoțit de o tânără splendidă care-i putea fi fiică și care călătorea ca și el cu un pașaport nigerian, identic cu cel deținut de Choukri El Jallah.

De la plecarea din Niamey, agenții CIA îl urmăriseră cu rândul, fără să poată face nimic altceva din cauza statutului său diplomatic.

Nu aveau de gând să-i smulgă secretele investițiilor africane, motivul fiind unul mult mai important. În afară de rolul său oficial, Choukri El Jallah era și finanțatorul tuturor operațiunilor clandestine comandate de șeful serviciilor secrete libiene, Abdallah Senoussi. Prin urmare, Choukri El Jallah deținea arhivele tuturor atentatelor finanțate de Libia, CIA fiind *extrem* de interesată de ele.

De fapt, Abdallah Senoussi, care era responsabil de toate afacerile dubioase ale libienilor, fusese predat noii puteri și nu erau șanse să fie văzut prea curând, *thuwarii*[1] dându-și osteneală

[1] Membrii rezistenței.

să smulgă tot ce se putea smulge din trupul unui om fără a-l omorî.

Singurul deţinător accesibil al secretelor libiene era deci Choukri El Jallah.

După Niamey, se dusese la Geneva, unde locuiau soţia şi cei trei copii ai săi, pe care-i pusese la adăpost de multă vreme într-o vilă din Cologny, aflată în faţa lacului, cumpărată pentru suma modică de douăzeci şi două de milioane de franci elveţieni.

De acolo, urmărit în continuare de agenţii CIA, plecase la Zürich cu trenul pentru a vizita una dintre sucursalele Arab Bank, unde efectuase câteva operaţiuni financiare despre care CIA nu putuse afla nimic. Apoi se întorsese la Geneva, în sânul familiei, iar fermecătoarea lui însoţitoare se instalase la hotelul Noga Hilton.

Sub numele de Mabrouka Arlit.

De la Geneva se dusese la Viena, cazându-se într-un apartament din hotelul Imperial. Sejurul lui durase şase luni şi profitase de el pentru a face turul mai multor bănci. A transferat sau a golit sistematic conturile deschise pe numele său, fără ca nimeni să poată face nimic.

După Viena, spre marea surpriză a celor de la CIA, plecase la Beirut. În realitate, libienii gaddafişti nu prea erau în graţiile şiiţilor libanezi, mai ales după dispariţia imamului Moussa Sadr, un înalt demnitar şiit care sosise în Libia, dar care n-o mai părăsise niciodată. Un bărbat care avea

asupra lui pașaportul imamului fusese prins într-un avion care zbura pe ruta Tripoli-Roma, însă poliția italiană descoperise că fotografia de pe document fusese înlocuită.

Șiiții libanezi erau convinși că Gaddafi comandase asasinarea imamului Moussa Sadr la cererea ayatollahului Khomeini, care-l invidia din cauza autorității sale religioase...

După sosirea la Beirut, Choukri El Jallah fusese extrem de discret... Numai CIA îi cunoștea adresa, adică acest apartament de pe bulevardul Kafr El Dinh, care-i aparținea cumnatului său, căsătorit cu sora lui Choukri. Evident că, la Beirut, nu se mai bucura de aceeași siguranță ca în Elveția sau Austria.

Libienii noului regim ar fi dat orice să pună mâna pe el și să-l facă bucăți, alții ar fi vrut să-l prindă viu pentru a-i smulge secretele conturilor bancare, doldora de milioane.

În plus, mulți dintre cei implicați în operațiunile clandestine ale lui Gaddafi ar fi vrut să-l vadă mort, deoarece morții nu vorbesc...

CIA descoperise rapid motivul acestei călătorii riscante în Liban: Choukri El Jallah tocmai golise câteva conturi bancare în care transferase sume importante. Libanul era una dintre rarele țări din lume unde puteai să ieși dintr-o bancă cu valize pline de bancnote fără să întâmpini nicio problemă. Șederea lui n-avea cum să mai dureze mult: americanii aflaseră că

Choukri El Jallah ceruse azil politic în Elveția și că avea mari șanse să-l obțină dată fiind situația sa financiară și profilul de pensionar.

Odată ajuns la vila din Cologny, își putea trăi viața în liniște. Putea să-și permită o armată de gărzi de corp. În orice caz, autoritățile elvețiene nu agreau deloc ca străinii să vină în țara lor pentru a-și regla conturile.

Cu câțiva ani în urmă, expulzaseră o echipă a serviciului britanic MI6 care intenționa să-l asasineze pe președintele iugoslav Miloșevici. Îndemnul fusese scurt și la obiect: „Rezolvați-vă treburile murdare în altă parte!"

Neutralitatea elvețiană nu e doar o vorbă-n vânt.

CIA făcuse apel la Malko, smulgându-l din mijlocul balurilor din Austria Superioară, la cererea lui Mitt Rawley, care-l aprecia în mod deosebit, pe el și cunoștințele sale despre Liban.

Nu aveau mult timp la dispoziție. Odată ajuns în Elveția, Choukri El Jallah își va păstra cu sfințenie secretele. Or, unul dintre acestea trebuia neapărat să intre în posesia americanilor...

Malko mai apăsă o ultimă dată butonul soneriei. Cu același rezultat. Începuse să i se facă foame și-și spuse că în niciun caz nu-și va petrece noaptea acolo.

Se duse spre lift, cu gândul să plece. Inima începu să-i bată mai repede: beculețul roșu clipea, cabina începuse să urce.

Se aplecă să vadă apropiindu-se acoperişul acesteia. Numără etajele.

Trei, patru, cinci, şase... Ascensorul continua să urce. După câteva secunde, Malko încetă să se mai întrebe: liftul se îndrepta spre etajul său. Se opri la şapte, iar uşa de sticlă se deschise.

*

* *

O mâna viguroasă împinse uşa, iar din lift ieşi o femeie.

Lui Malko i se tăie răsuflarea: era una dintre cele mai seducătoare femei pe care le întâlnise în viața lui. O brunetă masivă, cu părul legat într-o coadă de cal, fața prelungă şi nişte ochi negri, imenşi, cu gene lungi.

Era îmbrăcată cu o bluză de caşmir mulată pe pieptul ascuțit şi cu nişte jeanşi strâmți vârâți în cizmele cu tocuri înalte. O centură lată, terminată cu o cataramă aurită, îi înlănțuia abdomenul plat.

În afară de un trup cu forme perfecte, necunoscuta degaja o palpabilă senzualitate animalică, dar nu semăna deloc cu o păpuşă Barbie. Privirea pe care i-o aruncă lui Malko era total inexpresivă. Tăcută, ținu uşa deschisă pentru ca el să-i poată lua locul în cabină. Malko o lăsă să se închidă şi rămase pe palier.

Privirea necunoscutei se întunecă imperceptibil.

– Unde mergeți? întrebă ea în engleză.

Nici urmă de teamă în vocea ei. Legănându-şi uşor şoldurile, îl fixa pe Malko cu un amestec de curiozitate şi de răceală distantă.

Austriacul schiţă un zâmbet.

– Am sunat la apartamentul acesta. Nu mi-a răspuns nimeni. Mă bucur că v-aţi întors.

Femeia nu se impacientă.

– Pe mine voiaţi să mă vedeţi? Eu nu vă cunosc.

– Nici eu nu vă cunosc, mărturisi Malko. Nu pe dumneavoastră am venit să vă văd.

– Atunci, pe cine? Sunt singură în apartamentul ăsta.

– Pe un anume Choukri El Jallah. Şi el locuieşte *tot* aici.

Precizarea nu păru s-o încurce pe femeie. Vârî cheia în broască şi se întoarse spre Malko.

– Îmi pare rău, domnule, dar aţi greşit etajul.

În momentul în care răsuci cheia în broască, Malko rosti din spatele ei:

– Poate că-l cunoaşteţi pe acest om sub numele pe care-l foloseşte acum, Mohammed Arlit.

Necunoscuta se întoarse din nou spre el şi-i răspunse fără să clipească:

– Nu cunosc o astfel de persoană. La revedere, domnule.

Se strecură în apartament, gata să închidă uşa grea.

Prin deschizătură, Malko zări un mare covor chinezesc albastru întins pe podeaua de marmură închisă la culoare.

În câteva secunde nu-i va mai rămâne nimic altceva de făcut decât să coboare cu liftul. Făcu un gest pe care niciun om bine-crescut nu şi l-ar fi permis. Strecură piciorul în deschizătura uşii, împiedicând-o să se închidă.

– Aţi înnebunit? strigă femeia furioasă. Plecaţi imediat sau chem poliţia!

Malko nu se clinti şi nu-şi retrase piciorul. Deşi, ca membru al aristocraţiei austriece, primise o educaţie aleasă, uneori era obligat să uite de ea din cauza vieţii duble pe care o ducea.

– N-aveţi decât. Dar nu sunt sigur că Choukri El Jallah o să aprecieze gestul ăsta. A venit la Beirut cum nu se poate mai incognito. Pentru siguranţa lui. Intervenţia poliţiei l-ar da de gol.

Câteva clipe, se uitară chiorâş unul la altul. Femeia era vizibil descumpănită de insistenţa lui Malko. Îşi dădea şi ea seama că nu era vorba de un pisălog obişnuit. Fără să-l scape din ochi, îl întrebă:

– Cine sunteţi?

– Mă cheamă Malko Linge, răspunse austriacul. Fac parte dintr-o mare agenţie guvernamentală americană care doreşte o întrevedere cu Choukri El Jallah. Motivul este unul important.

– V-am spus că aici nu stă nimeni cu numele ăsta, repetă femeia. Poate un etaj mai jos.

Malko îşi permise un zâmbet uşor.

– Să nu pierdem timpul! Mai bine întrebaţi-l pe domnul Choukri dacă acceptă să stăm de vorbă.

Femeia împinse din nou uşa, încercând să îndepărteze piciorul lui Malko, dar nu reuşi.

Se priviră din nou în ochi, de data aceasta cât se poate de ostil. Aparent, în casă nu exista personal de serviciu, altfel necunoscuta ar fi putut striga după ajutor.

Femeia lăsă ochii în jos şi păru să se resemneze, înţelegând că nu putea scăpa de Malko.

– Foarte bine, admise ea. O s-o întreb pe persoana care se află aici dacă doreşte să vă vadă, domnule... Linge. Mă întorc imediat. Acum, vă rog să vă retrageţi piciorul.

Amabilă, îl pofti să aştepte pe palier. Până la sfârşitul lumii.

Malko zâmbi în faţa acestei probe de naivitate prefăcută.

– Domnişoară, zise el, nu mă trataţi ca pe un imbecil; am aşteptat deja destul pe palier. Dar voi aştepta bucuros în *interiorul* acestui apartament.

Se lăsă din nou tăcerea, apoi, oarecum bizar, femeia întrebă:

– Sunteţi înarmat?

De data aceasta, Malko zâmbi sincer.

– Nici vorbă, declară el. N-am venit să-l asasinez pe domnul Choukri El Jallah, chiar dacă alte persoane au această intenție. Dacă doriți, vă invit să mă percheziționați.

Din nou, tăcere.

În fine, oftând sec, necunoscuta deschise ușa pentru ca Malko să poată intra, închizând-o imediat în urma lui. Ușa era dublată într-adevăr de un blindaj metalic... Holul de la intrare era oval, rece, cu mai multe console și cu acel imens covor chinezesc rotund.

Necunoscuta îi indică lui Malko un fotoliu aurit, un fals Ludovic al XV-lea sirian, care strălucea ca un soare.

– Luați loc acolo, îi ordonă ea.

Se îndepărtă fără să mai aștepte răspunsul lui Malko. Trecu de ușa dublă și intră într-un salon oriental, cu canapele adânci și scaune aliniate de-a lungul pereților. Pentru că nu păşea pe covor, tocurile ei produceau un zgomot sec, regulat, care se pierdu în depărtare.

Apartamentul era imens.

Malko aşteptă.

Îndelung.

În orice caz, ajunsese la fața locului și nu avea de gând să plece până când nu îndeplinea misiunea pe care i-o încredințase Mitt Rawley. După aproape o jumătate de oră auzi din nou zgomotul tocurilor pe podeaua marchetată.

Necunoscuta reapăru, la fel de inexpresivă, şi se postă în faţa lui Malko.

Atunci observă el arma din mâna femeii. Un pistol automat. Ridică braţul şi-l îndreptă spre Malko. Ţeava se afla la câţiva centimetri de nasul lui.

– Plecaţi imediat, îi porunci ea. Dacă nu, vă trag un glonţ în cap. Sunt în legitimă apărare. Aţi intrat în apartament cu forţa.

*

* *

Malko se uită în ochii femeii: era la fel de sexy, dar avea privirea rece a unui mort. Indexul ei se încolăcise în jurul trăgaciului şi-l făcu să se simtă la câteva fracţiuni de secundă de eternitate. La Beirut existau prea mulţi morţi pentru ca unul în plus să mai dea naştere unei anchete.

Se ridică încet pentru a câştiga timp. Femeia se deplasă câţiva centimetri, continuând să-l ţintească cu arma. Malko se îndreptă spre uşă, dar în loc s-o deschidă se întoarse şi spuse calm:

– Nu plec. Va trebui să folosiţi arma.

O licărire de furie se ivi în pupilele negre ale necunoscutei, iar Malko îşi spuse că urma să apese pe trăgaci.

CAPITOLUL II

Primele secunde au fost cele mai lungi. Malko susținea privirea necunoscutei, ştiind că, în momentul în care aceasta o va coborî pentru a se fixa asupra locului unde urma să tragă, era un om mort. De la o asemenea distanță, nici măcar o armă de calibru mic nu iartă...

După zece secunde, îşi spuse că va scăpa din nou cu viață.

– Plecați! repetă femeia cu ceva mai puțină convingere.

Chiar dacă pistolul era îndreptat în continuare asupra lui, Malko nu mai simțea aceeaşi hotărâre de a-l ucide. Rămânând imobil, replică:

– Uciderea mea e o idee proastă. Sunt un agent guvernamental al Statelor Unite. Cei care m-au trimis aici ştiu unde sunt. Asta o să vă creeze o mulțime de probleme. În plus, nu vreau să-i pricinuiesc niciun rău lui Choukri El Jallah. Nu doresc altceva decât să stau de vorbă cu el. Aşa că nu mă mişc de aici până când nu vorbim.

Se înfruntau din priviri la câțiva centimetri distanță de uşă. Femeia părea surprinsă. Brusc, lăsă brațul jos şi zise:

– Aşteptați-mă aici!

Dispăru din nou în vastul apartament, însoțită de ciocănitul tocurilor pe parchet. De data

aceasta, aşteptarea a fost scurtă. Se întoarse cu aceeaşi expresie impenetrabilă şi i se adresă lui Malko:

– Veniţi!

*

* *

Un salon mic, cu perdelele trase, tocmai în fundul apartamentului. Ferestrele largi, care dădeau spre mare, fuseseră acoperite de draperii şi nu se vedea aproape nimic afară.

Malko zări, aşezat într-un fotoliu club, un bărbat de vreo şaizeci de ani cu capul ras, o barbă bogată şi sură şi mustaţă. Avea alura unui islamist. Nas mare, pungi negre sub ochi şi o gură cu buze pline de culoare roz. Corpolent, purta o cămaşă deschisă, cu carouri, o vestă şi nişte jeanşi mulaţi pe coapsele musculoase. Arbora un fel de rictus îngheţat, fixându-l pe Malko în timp ce-şi ţinea mâinile pe genunchi.

Necunoscuta se strecurase afară din cameră, iar Malko rupse tăcerea.

– Sunteţi Choukri El Jallah.

Bărbatul îi aruncă o privire grea.

– Cum m-aţi găsit? De ce mă urmăriţi? De altfel, n-am nimic să-mi reproşez, nu puteţi face nimic împotriva mea. Am un paşaport diplomatic emis de Ciad.

Se scotoci în buzunar şi scoase documentul pe care i-l întinse lui Malko.

– Pot să mă aşez? întrebă acesta, trăgând spre el un scaun greu dintr-un lemn negru şi plasându-se astfel încât sursa de lumină să se afle în spatele lui.

– Vă rog, zise Choukri El Jallah, urmărindu-l insistent cu privirea.

– Nu eu v-am *găsit*, preciză Malko. Agenţii de la Central Intelligence Agency nu v-au scăpat din ochi în ultimele luni.

Auzind de CIA, libianul tresări.

– Sunteţi de la CIA! Dar am vorbit cu ei la Viena şi la Niamey. De ce veniţi acum să tulburaţi iarăşi apele? De altfel, nu rămân multă vreme la Beirut. Am venit aici doar ca să rezolv anumite afaceri financiare. Apoi mă întorc la Geneva, unde se află deja familia mea. Autorităţile elveţiene îmi vor acorda un permis de instalare pe teritoriul lor. Nu vreau altceva decât să mă odihnesc. Le-am transmis noilor autorităţi din ţara mea toate documentele pe care mi le-au cerut. M-am retras din activitate şi doresc să fiu lăsat în pace. Ce vreţi de fapt?

Malko rămase impasibil.

– Domnule El Jallah, spuse el, ştiu că nu vă caută nimeni. Cel puţin din punct de vedere *oficial*. În schimb, s-a încercat de două ori asasinarea dumneavoastră. Anumite persoane se tem că veţi vorbi.

Libianul desfăcu larg braţele şi schiţă un gest de neputinţă aparent sincer.

– Dar am spus totul! N-am fost decât un înalt funcționar din *Jamahiriya*. Fondurile de Investiții pentru Africa; tot ce am administrat eu a fost perfect transparent. Investițiile făcute de mine sunt toate acolo.

– Bănuiesc că nu sunteți strâmtorat, îl ironiză Malko.

– Investițiile mele personale au fost productive! îi explică indignat Choukri El Jallah. Asta îmi permite să duc o viață liniştită. Nu e un delict. Dacă aş fi fost un delincvent, elvețienii nu m-ar fi primit. Sunt foarte precauți.

– Nici dacă ați fi fost sărac nu v-ar fi primit, dar asta e o altă treabă. Vreau să vă explic acum motivul vizitei mele. Vă amintiți de Moussa Koussa? Cel care i-a luat locul lui Abdallah Senoussi.

Libianul păru surprins.

– Bineînțeles! confirmă el. De ce-mi puneți întrebarea asta?

Malko zâmbi.

– Pentru că a menționat numele dumneavoastră în cursul unor întrevederi pe care le-a avut în Qatar cu reprezentanții serviciului britanic MI.

Moussa Koussa fusese timp de câțiva ani şeful serviciilor secrete libiene şi supervizorul tuturor operațiunilor teroriste decise de colonelul Gaddafi. Pentru că avusese mereu raporturi bune

cu britanicii, după căderea lui Gaddafi o ştersese la Londra, apoi în Qatar, unde se găseşte şi acum.

– Ce v-a spus despre mine? întrebă Choukri El Jallah cu o voce oarecum nesigură.

– Moussa Koussa a dezvăluit faptul că Abdallah Senoussi vă solicita ajutorul pentru a finanţa toate „operaţiunile speciale" libiene, adică acţiunile clandestine. Dumneavoastră administraţi fondurile repartizate la mai multe instituţii financiare şi destinate finanţării actelor teroriste. Din păcate, Moussa Koussa n-a putut face precizări. Acesta este motivul pentru care mă aflu aici.

Choukri El Jallah luă câteva boabe de fistic în mână şi le decoji, apoi i se adresă lui Malko cu gura plină:

– N-am făcut nimic altceva decât să mă supun Ghidului! Dacă refuzam, aş fi fost demis din toate funcţiile, poate chiar mai rău.

Malko îl linişti cu un gest.

– Nu vă învinuim de nimic, îl asigură el. Vrem doar să avem acces la aceste conturi.

– Vreţi banii? întrebă libianul.

Malko zâmbi.

– Nu cred că asta e principala motivaţie a Agenţiei. Nu, dorim să facem lumină în legătură cu autorii unui anumit atentat.

– Care?

– Bomba plasată pe 21 decembrie 1988 în Boeingul 747 al companiei Pan Am care făcea

legătura între Londra şi New York. A explodat deasupra localităţii Lockerbie din Scoţia. Au murit două sute şaptezeci de persoane, printre care şi o sută optzeci şi nouă de americani.

Choukri El Jallah rămase cu mâna în aer, plină de fistic.

– Afacerea asta a fost lămurită! protestă el. Doi cetăţeni libieni, Lamen Khalifa şi Abdelbasset Ali Al Megrahi, au fost judecaţi pentru acest atentat în Olanda. Megrahi a fost condamnat la închisoare pe viaţă, apoi eliberat, în 2009, pe motiv de sănătate. Khalifa a fost declarat nevinovat şi achitat. De ce să revenim acum la povestea asta veche?

Sabotarea zborului 103 al companiei Pan Am crease vâlvă la acea vreme. În 1991, doi cetăţeni libieni făcuseră obiectul unui mandat de arestare internaţional. Fuseseră acuzaţi că trimiseseră valiza cu bomba de la Malta la Frankfurt, apoi la Londra, unde fusese încărcată în avionul cu numărul de zbor 103.

Pe 21 ianuarie 1992, Consiliul de Securitate al Naţiunilor Unite ceruse ca Libia să-i extrădeze pe cei doi suspecţi în Statele Unite sau în Marea Britanie.

Ca urmare a refuzului Libiei, Consiliul de Securitate a adoptat pe 31 martie 1992 Rezoluţia 748, care prevedea suspendarea traficului aerian spre şi dinspre Libia, precum şi interzicerea vânzărilor de arme către această ţară.

Conflictul dintre cele două părți a durat până în 1998. Libia și Comunitatea Internațională au ajuns în cele din urmă la un acord referitor la extrădarea și judecarea acuzaților în Țările de Jos, sub conducerea judecătorilor scoțieni și potrivit legislației acestei țări.

În 1999, după predarea celor doi libieni, sancțiunile internaționale au fost ridicate.

Patru ani mai târziu, Libia a acceptat să plătească zece milioane de dolari pentru fiecare dintre cele 270 de familii ale victimelor, adică un total de 2,27 miliarde de dolari, refuzând în continuare să-și asume orice fel de responsabilitate. Din septembrie 2003, sancțiunile au fost ridicate în totalitate. Ali Al Megrahi, bolnav de cancer și eliberat pe 20 august 2009, s-a întors în Libia, unde a fost primit ca un erou. A murit doi ani mai târziu.

Nu s-a mai vorbit despre atentatul asupra avionului Pan Am decât în 2011, când șeful CNL, fostul ministru de justiție Mustafa Abdel-Jalil, a afirmat că Muammar al-Gaddafi ordonase personal atentatul de la Lockerbie.

Choukri El Jallah mai înghiți un pumn de fistic și-i aruncă lui Malko o privire nevinovată.

– Nu-mi dau seama cum v-aș putea ajuta în legătură cu această afacere.

– Foarte simplu, replică Malko. La vremea aceea, administrați finanțarea acestei operațiuni teroriste. Prin urmare, ați păstrat urmele ei bancare.

CIA are motive întemeiate să creadă că acest atentat, în cazul în care a presupus implicarea libienilor, n-a fost conceput de ei, ci de o altă țară, care a plătit gras participarea Libiei. Logic ar fi ca viramentele să se găsească într-unul dintre conturile pe care le administrați, domnule El Jallah.

Libianul păstră tăcerea, mestecând fistic, apoi, după o pauză lungă, spuse nesigur:

– E posibil, nu sunt la curent. Nu știu pe dinafară detaliile operațiunilor acestor conturi, care se întind pe mai mulți ani; în plus, am discutat cu multă lume, iar din acest motiv o să fie nevoie de ceva timp pentru a găsi adevărul.

– Evident, îl aprobă Malko pe un ton conciliant.

Libianul își ridică pleoapele grele.

– Nu-mi dau seama unde vreți să ajungeți, domnule...

– Linge, completă Malko. Vă spun imediat. Central Intelligence Agency ar dori să vă ofere azil politic în Statele Unite, împreună cu familia, pentru a putea coopera la descoperirea adevărului. E gata să semneze un *affidavit* care să certifice că, indiferent care vor fi descoperirile Agenției, nu veți fi hărțuit în niciun fel. Apoi, dacă doriți, vă puteți duce în țara aleasă de dumneavoastră.

Choukri clătină din cap.

– Nu văd ce rost ar avea să merg în Statele Unite. Pot să fac cercetări și de la Geneva.

Malko îi adresă un zâmbet mieros.

– Bineînțeles, dar persoanele interesate ar putea încerca să vă reducă la tăcere. Definitiv. Aflându-vă sub protecția americanilor, nu riscați nimic.

Choukri El Jallah nu răspunse. Părea să fi adormit. Tăcerea din uriașul apartament era deplină. Brusc, femeia care-l adusese aici mai devreme se ivi fără niciun zgomot și-i adresă libianului câteva cuvinte în arabă. Acesta îi răspunse. Femeia dispăru din nou și se întoarse cu un pahar cu apă. Choukri El Jallah îl luă și o privi lasciv.

Era limpede care erau raporturile dintre ei. Alături de ea, fostul bancher avea toate șansele să trăiască o bătrânețe fericită.

Dacă supraviețuia.

Malko îl lăsă să-și bea paharul cu apă, apoi continuă.

– Nu vă cer un răspuns imediat, dar timpul ne presează. Foarte puțini oameni știu că sunteți la Beirut, unde nu prea aveți prieteni. Cu cât vă prelungiți mai mult șederea, cu atât vă asumați mai multe riscuri.

– Peste câteva zile vreau să plec definitiv în Elveția, îl asigură libianul.

Se reculese, apoi zise cu o voce aproape fermă:

– Spuneți-le șefilor dumneavoastră că nu accept propunerea! Am avut noroc că am scăpat dintr-o situație dificilă. Mulți dintre prietenii mei

sunt astăzi morți. Nu-mi doresc altceva decât liniște. De altfel, am ars toate documentele care mi-ar fi putut crea probleme. Nu sunt altceva decât un bătrân obosit. Vă mulțumesc pentru vizită, domnule...

– Linge, completă Malko. Părerea mea e că nu ați luat o hotărâre înțeleaptă. O să transmit răspunsul dumneavoastră Agenției, dar nu prea cred că o să fie mulțumită.

Choukri El Jallah clătină din cap și mormăi:

– Nu aveți nimic împotriva mea! N-am făcut nimic. Toate astea nu sunt altceva decât niște povești vechi. Acum trebuie să mă odihnesc. Jezia!

Imediat apăru și bruneta. Malko era contrariat. Oficial, numele femeii trebuia să fie Mabrouka Arlit. Oare Jezia era un diminutiv?

– Condu-l pe domnul! îi ordonă libianul.

Traversară împreună apartamentul. La despărțire, Malko îi zâmbi.

– Jezia? E un nume frumos.

– Nu, mă cheamă Mabrouka, îl corectă ea. Îi place să-mi spună Jezia.

– Sunteți libiană?

– Nu, tunisiană, zise ea închizând ușa.

Malko îi auzi din nou numele strigat de o voce gravă.

*

* *

Choukri El Jallah nu-şi schimbase poziţia. După ce femeia se aşeză lângă fotoliul lui, izbucni furios:

– Nu trebuia să-l laşi să intre!

– A forţat uşa! protestă ea. Era aici când am ieşit din lift.

– Ai făcut-o de oaie! exclamă libianul.

Întinse mâna dreaptă şi-şi vârî brutal degetele între picioarele ei. Femeia se strâmbă.

– Mă doare!

– Ar trebui să te pedepsesc, mârâi libianul. Din cauza ta, acum am probleme. Mă tem de americani, sunt foarte puternici.

În timp ce vorbea, o trase în faţa fotoliului. Se uită la ea chiorâş, dar plin de dorinţă. Era într-adevăr *foarte* atrăgătoare. Chiar şi în această ţinută sport. Privirile li se încrucişară, iar femeia îi adresă un zâmbet complice, dezvelindu-şi dinţii sclipitori.

– Te rog să mă ierţi! spuse ea.

Îngenunche în faţa fotoliului, scăpând astfel de degetele vârâte între picioare. Choukri El Jallah nu făcu mari eforturi s-o împiedice. Începuse deja să respire mai repede, iar femeia îi desfăcu fermoarul pantalonilor. Îi scoase de sub chiloţi sexul gros şi moale şi începu să-l masturbeze încet, rulându-l între degete ca pe un trabuc.

Libianul grohăia de plăcere. Se aplecă şi-i atinse sânii, apucându-i sfârcurile şi răsucindu-le. Asta îi provocă erecţia.

Cu ajutorul Viagrei, reuşea întotdeauna să-şi satisfacă amanta.

După patru ani, de când făceau dragoste regulat, încă o mai dorea. Emana sex prin toţi porii. Ştia că, din când în când, se mai culca şi cu unul dintre bodyguarzii săi doar pentru a simţi un sex tare în pântec, dar lui puţin îi păsa. Jezia, oficial Mabrouka, era mai frumoasă decât toate femeile pe care le cunoscuse până atunci. Cu picioarele ei interminabile, pieptul bombat şi chipul de pisică vicioasă, îi mărturisise într-o zi că, uneori, atunci când rămânea singură, îşi punea ciorapi negri şi portjartier şi se mângâia gândindu-se la un tip frumos.

Gura care-i cuprinse membrul îi provocă lui Choukri El Jallah un suspin de plăcere. Închise ochii şi profită de această senzaţie minunată.

Urmă o felaţie lentă şi profundă, femeia apucându-l strâns de baza sexului pentru a-i spori erecţia. Oricât de prost dispus ai fi fost, nu rezistai în faţa iscusinţei ei.

Choukri El Jallah respira tot mai precipitat, ţinând ochii închişi. Visa la viaţa superbă de care va avea parte în curând.

Părăsind Beirutul, nu se va duce în Elveţia, ci mult mai departe.

Împreună cu Jezia.

N-avea niciun chef să se întâlnească cu soţia lui şi cu cei trei copii. Evident că familiei lui nu-i

lipsea nimic, dar ar fi fost mai fericit alături de Jezia, profitând din plin de trupul ei magnific.

Nu putea renunța la ea.

Scoase un icnet, apoi un sunet din fundul gâtului. Se revărsă în gura Jeziei, care rămase lipită de el. La urma urmei, fusese o zi frumoasă.

CAPITOLUL III

– Au fost 270 de morţi! explodă Mitt Rawley, şeful staţiei CIA din Beirut. N-am uitat şi nu vom uita *niciodată*. Dosarul ăsta trece prin mâinile tuturor directorilor care se succedă la conducerea Agenţiei. Nu trebuie să renunţăm la el.

Până atunci, nu s-a putut face nimic. Procesul atentatului de la Lockerbie fusese o farsă. În boxa acuzaţilor nu se aflaseră decât doi ţapi ispăşitori. Se ştia asta. Adevăraţii vinovaţi erau în altă parte.

– Crezi într-adevăr în vinovăţia Iranului? întrebă Malko.

Americanul dădu afirmativ din cap.

– Da, suntem nevoiţi. Dar n-avem nicio dovadă. Iranienii au vrut să răzbune distrugerea din greşeală a avionului lor Airbus A320 de către crucişătorul Vincennes în largul coastelor iraniene. Pentru că sunt diabolici, le-au cerut libienilor să-şi asume responsabilitatea operaţiunii. Astfel încât ei să nu fie amestecaţi deloc. Manipularea a funcţionat de minune. Ancheta i-a identificat imediat pe cei doi actori libieni. Numai că aceştia se aflau la capătul şirului de responsabili.

– Cum ne poate ajuta Choukri El Jallah?

– Singura dovadă *concretă* a participării iraniene se află în conturile secrete ale ticălosului ăstuia. Dar, în afară de retragerile de bani, mai există *şi* intrări. Dacă iranienii au plătit, e sigur că au făcut-o prin intermediul unuia dintre aceste conturi. Dacă reuşim să identificăm originea viramentului, vom avea o dovadă concludentă. Şi-i putem face să plătească.

– Cum? întrebă Malko. Majoritatea actorilor au dispărut. Totul s-a petrecut acum douăzeci şi cinci de ani, adică un sfert de secol.

– E adevărat, recunoscu americanul, dar dacă obţinem dovada materială a implicării Iranului îi vom face să plătească.

– Cum?

Mitt Rawley făcu un gest evaziv.

– Mai întâi, aducându-le la cunoştinţă ceea ce ştim. Apoi, să spunem că astfel ne vom achita de o obligaţie. Noi semănăm puţin cu israelienii. Pentru noi, viaţa unui american are o valoare inestimabilă. Cei care au curmat-o trebuie pedepsiţi.

Malko nu răspunse. Regăsea America profundă, cea care dăduse naştere unei naţiuni cu valori clare, intransigente şi brutale.

Se revenea la Sfânta Scriptură: cel care loveşte cu sabia de sabie va pieri.

– Ce anume te face să fii sigur de participarea lui Choukri El Jallah la această operaţiune? întrebă Malko.

Americanul îl corectă imediat.

– Nu a participat în sensul propriu al cuvântului. Unul dintre conturile administrate de el a fost utilizat de iranieni pentru a „plăti" Libia. Am chiar şi suma exactă: zece milioane de dolari. Moussa Koussa ne-a confirmat acest lucru. Numai că exista o separare totală între strategia operaţională şi operaţiunile financiare, iar el nu ştia în ce cont fusese vărsată această sumă. Doar Choukri El Jallah era la curent. Există însă, *obligatoriu*, urme scrise ale viramentului. Băncile păstrează totul. Trebuie să se ştie în ce cont au aterizat cele zece milioane de dolari.

– Dar asta nu leagă neapărat Iranul de afacerea despre care vorbim, remarcă Malko.

Mitt Rawley încuviinţă din cap.

– Corect! Dar vom cunoaşte originea viramentului, referinţele sale bancare. Deţinem o listă nesfârşită de conturi „off-shore" controlate de iranieni şi destinate operaţiunilor lor speciale. E suficient să se potrivească...

– Suficient? întrebă Malko sceptic.

– Nu e de-ajuns în faţa unui tribunal, dar nu vom ajunge acolo. Nu vom avea decât documente bancare. Vreau să obţin o mărturie din partea lui Choukri El Jallah. Să comenteze operaţiunea. Cu ajutorul documentelor, vom deţine arma perfectă împotriva Iranului.

– Cum anume?

– Niciodată nu s-a întâmplat ca o grupare teroristă să revendice sabotarea unui avion comercial. *Niciodată*. Aici nu e vorba de terorişti, ci de un terorism de stat comandat de una dintre ţările membre ale Naţiunilor Unite! E o acţiune împotriva umanităţii. Evident că iranienii vor nega, dar, având la dispoziţie dovada asta, n-o să-i creadă nimeni. Vor fi ostracizaţi chiar şi de prietenii lor. Nimeni nu poate apăra o astfel de acţiune. Nu uita că printre cei 270 de morţi, dintre care 189 de americani, s-au numărat şi victime aparţinând unui număr de 21 de naţiuni, cum ar fi Elveţia, Belgia sau Suedia!

Un înger trecu, cu aripile în flăcări.

Malko îşi imagină rezultatul unei asemenea confesiuni. Şeful staţiei CIA avea dreptate. Iranul nu-şi va mai reveni în urma acestei dezvăluiri.

Mitt Rawley preciză imediat pe un ton plat:

– Sper ca în cazul unui succes să nu ajungem la o expunere publică a faptelor care ar produce cu siguranţă multă satisfacţie, dar n-ar însemna mare lucru din punct de vedere practic. Dacă reuşim să întocmim acest dosar, le vom vinde *foarte scump* iranienilor tăcerea noastră. De exemplu, cu preţul abandonării programului nuclear.

Acum se intra în miezul problemei... Mitt Rawley plutea pe un nor, însă Malko îi înţelegea

raţionamentul. Îşi imagina un reprezentant al Statelor Unite sosind la Adunarea Generală a Naţiunilor Unite cu un asemenea dosar.

Imaginea Iranului va fi serios şifonată...

– Dacă funcţionează, remarcă el, Choukri El Jallah ar avea tot interesul să poarte o cămaşă de zale pentru tot restul vieţii.

– Ştim să ne ocupăm de astfel de lucruri, afirmă americanul. Nimeni nu va afla unde se ascunde. O să-i dăm o altă identitate şi are destui bani pentru a trăi confortabil oriunde.

Malko schiţă un zâmbet.

– Deocamdată, ne aflăm în stadiul de utopie. Choukri El Jallah stă ascuns în vizuina lui şi nu vrea să-ţi asculte propunerea. Mi-a zis că are de gând să plece în Elveţia peste câteva zile şi să se stabilească acolo. Între timp, nu se mişcă de acasă şi sunt puţine şanse să ne întâlnim din nou cu el. Nu văd cum i-am putea forţa mâna.

– M-am gândit şi la asta! mărturisi americanul.

– Apropo, spuse Malko, ai auzit vorbindu-se despre o anume Jezia? O femeie tânără, extrem de seducătoare care pare să fie amanta lui Choukri El Jallah?

– Noi o cunoaştem sub numele de Mabrouka Arlit, răspunse americanul.

– Pare s-o cheme Jezia şi mi-a spus că e tunisiană.

– E o informaţie, recunoscu şeful staţiei CIA. Nu ştim nimic despre ea în afară de falsa identitate de nigeriană.

– Asta nu e bine, remarcă Malko, mai ales că pare destul de intimă cu Choukri El Jallah. După părerea mea, dacă-l duceţi în Statele Unite, trebuie s-o luaţi şi pe ea...

Mitt Rawley făcu un gest evaziv.

– Nemernicul ăsta are şi el dreptul să se culce cu cineva! O femeie foarte frumoasă, probabil că-ţi place.

Malko zâmbi.

– Nu e doar o femeie foarte frumoasă, ci o adevărată viperă de deşert...

Îi povesti americanului cum îl ameninţase Jezia, apoi conchise:

– Era *într-adevăr* pregătită să mă omoare. Cunosc privirea ucigaşilor, sublinie Malko.

– O să ne ocupăm şi de Jezia! îl asigură americanul. O să încerc să aflu mai multe despre ea prin intermediul prietenilor mei libanezi. Din păcate, Siguranţa Generală care păzeşte aeroportul se află în mâinile Hezbollahului, care nu va coopera cu noi. Apropo, Choukri El Jallah ţi-a lăsat vreun număr de telefon mobil?

– Nu, recunoscu Malko. În schimb, i l-am lăsat pe-al meu Jeziei... Mă tem că n-o să mă sune.

Era o figură de stil.

Se aflau într-un impas: nefiind căutat de niciun fel de instanță judecătorească, Choukri El Jallah nu putea fi împiedicat să circule în voie. În plus, guvernul libanez nu va coopera în cazul unei operațiuni ilegale privitoare la un cetățean străin.

Odată ajuns în Elveția, libianul va fi și mai greu de atins.

– Am o idee, exclamă Mitt Rawley, care l-ar putea determina pe El Jallah să facă apel la tine.

– Care anume?

– Am prieteni la *Al Nahar*[1]. Le putem strecura informația că Choukri El Jallah se ascunde în Liban. Reacția va fi imediată.

Malko se strâmbă.

– Ar putea fi o manevră imprudentă! remarcă el. Libienii n-au fost niciodată bine văzuți în Liban din cauza afacerii Moussa Sadr. Unora le-ar putea veni cheful să se răzbune.

– Cu atât mai bine, afirmă americanul. Cu cât se va teme mai mult, cu atât va dori mai tare El Jallah să se arunce în brațele noastre...

Un pariu periculos.

Imamul Moussa Sadr, idolul șiiților libanezi, fusese atras în Libia și asasinat cu ani în urmă la ordinul colonelului Gaddafi. Împrejurările dispariției sale au rămas obscure, însă șiiții libanezi și

---

[1] Un mare cotidian libanez.

Hezbollahul erau convinşi că responsabil de moartea lui era şeful statului libian...

În plus, dacă iranienii prindeau de veste că Choukri El Jallah se afla în Liban, poate că încercau să acţioneze cumva. Or, la Beirut aveau legături cu Hezbollahul şi puteau face mult rău...

Mitt Rawley risca să deschidă cutia Pandorei... Neliniştit, Malko îi sugeră:

– Aş mai putea încerca o dată prin intermediul acestei Jezia. Folosind câţiva „babysitteri", am putea s-o urmărim şi s-o încolţim în afara apartamentului.

Americanul clătină din cap.

– Din ce mi-ai povestit, e foarte apropiată de El Jallah, care a îngropat-o probabil în aur; nu are niciun motiv să-l trădeze în folosul nostru. Nu avem nimic să-i oferim. Prefer soluţia mea. O să scoatem lupul din vizuină.

– Să sperăm că n-o să fie sfâşiat de un lup mai mare ca el, conchise Malko. Atunci, eu mă întorc la Phoenicia şi aştept.

– Cred că nu pentru mult timp! îi promise Mitt Rawley.

*

* *

Mitt Rawley îi întinse lui Malko ediţia de zi a ziarului *Al Nahar*. Un articol de pe prima pagină era încadrat cu roşu... Pentru că era scris în arabă, Malko nu-l putea citi, aşa că Mitt Rawley îl comentă cu o voce surescitată.

– Au pus totul la bătaie! Dau chiar şi numele imobilului...

Malko nu avu timp să-i răspundă. Suna telefonul mobil: un număr ascuns. O voce de femeie îi vorbi într-o engleză cu un puternic accent arab.

– Malko Linge?

– Da, eu sunt, zise Malko.

– Vi-l dau pe Choukri El Jallah, spuse femeia.

CAPITOLUL IV

Urmă o pauză la celălalt capăt al firului, apoi o voce bolovănoasă, greu de înțeles, îi spuse lui Malko:

– Eşti nebun!

– De ce spuneți asta? protestă austriacul.

– Articolul din *Al Nahar!* mârâi Choukri El Jallah! Dumneata eşti! Acum, că ştiu unde sunt şi mi-au luat urma, or să mă hărţuiască.

– Eu n-am făcut nimic, protestă Malko, rostind aproape un adevăr. Despre cine vorbiţi?

– Despre cei care sunt acum la putere în țara mea. Au aici o mulțime de aliați. Iar eu mai am şi alţi duşmani...

– Îmi pare rău, îl asigură Malko. Ce vreţi să fac eu?

– Vino la mine! spuse libianul. Cunoşti adresa!

Închise brusc.

Mitt Rawley şi Malko se priviră. Pentru că Choukri El Jallah vorbise foarte tare, americanul auzise totul. Acum radia.

– *Bingo!* făcu el. *We are back in business!*[1] Du-te repede şi vezi ce vrea imbecilul ăsta până nu se răzgândeşte!

---

1 Am reintrat în joc.

*

* *

De data aceasta, uşa se deschise la câteva secunde după ce Malko apăsase butonul soneriei.

Jezia-Mabrouka purta un fel de djellaba brodată din mătase verde, care se mula pe pieptul ei masiv, şi era încălţată cu papuci. Îi aruncă lui Malko o privire lipsită de amabilitate.

– Lui Choukri îi e rău! spuse ea. A trebuit să chem un medic. Aproape că a făcut infarct.

– Îmi pare rău! spuse Malko.

O urmă într-o cameră orientală, cufundată în penumbră. În aer plutea un miros puternic de tămâie. Choukri El Jallah era întins pe pat, cu capul pe perne şi palid la chip. Imediat după ce intră Malko, o concedie pe femeie cu un gest scurt. Austriacul se aşeză lângă pat.

Libianul respira greu, iar cearcănele i se adânciseră şi mai mult. Pleoapele grele îi acopereau aproape în întregime globii oculari.

– Vrei să mă vezi mort? întrebă el cu o voce surdă.

– Sigur că nu! protestă Malko. De ce credeţi că eu sunt autorul articolului din *Al Nahar?*

Choukri El Jallah îi aruncă o privire răutăcioasă.

– Nu mă trata ca pe un imbecil! Am fost foarte atent atunci când am venit aici. Nimeni nu ştia că sunt la Beirut, mai puţin americanii.

Acum, a fost relansată vânătoarea de oameni. Nu-i cunoşti! Atunci când vine vorba de mine, oamenii din noul guvern libian salivează ca un tigru în faţa unei hălci de carne proaspete.

– De ce?

– Mai întâi, pentru că vor să mă ducă în Libia să mă tortureze şi pe urmă să mă asasineze. Aşa cum au făcut cu Ghidul. Apoi, pentru că ei cred că prin mine pot pune mâna pe foarte mulţi bani.

– Şi e adevărat? întrebă Malko.

– Nu asta e problema, exclamă libianul. Sunt sigur că le vor cere libanezilor extrădarea mea. Guvernul de aici este dominat de şiiţi, care nu mă iubesc. Trebuie să mă apăr.

– Cea mai bună apărare, îi sugeră Malko, este să plecaţi din Liban în Statele Unite... unde veţi fi în totală siguranţă.

– Nu ăsta era planul meu! mormăi Choukri El Jallah. Nu-mi place în Statele Unite...

Dar nu despre asta era vorba în realitate.

– Şi ce sugeraţi? întrebă Malko.

– Dacă accept propunerea voastră, nu pot pleca imediat, îi explică Choukri El Jallah. Am diverse lucruri de făcut aici şi sunt în pericol de moarte dacă pun piciorul în afara acestui apartament. Atâta timp cât mai stau la Beirut, am nevoie de o protecţie *eficientă* împotriva ticăloşilor care îmi vor pielea.

– Asta se poate rezolva, aprobă Malko.

Cererea libianului îi mergea la inimă. Stratagema imaginată de Mitt Rawley părea să funcţioneze.

– Puteţi avea ofiţeri de securitate chiar aici, în apartament.

– N-are rost! izbucni libianul. Imobilul trebuie securizat. Mai doresc ca guvernul american să anunţe autorităţile libaneze că mă aflu sub protecţia lui. Şi că, legal sau ilegal, nimeni nu trebuie să se lege de mine.

– S-ar putea rezolva şi asta, îl asigură Malko, dar Libanul este o ţară suverană, nu pot fi garantate luările ei de poziţie.

Choukri El Jallah zâmbi cu răutate.

– Voi, americanii, ştiţi cum să forţaţi mâna cuiva... Acum altceva, femeia pe care ai văzut-o, Mabrouka Arlit, trebuie să vină cu mine în Statele Unite dacă mă hotărăsc să fac pasul ăsta. E o condiţie sine qua non.

Malko nu suflă o vorbă.

– Dacă-mi daţi paşaportul ei, sugeră el, o să fac în aşa fel încât să i se acorde viza.

Choukri El Jallah expedie problema vizei cu un gest nerăbdător.

– Vine cu mine, punct; problema hârtiilor se rezolvă mai târziu. Sunteţi de acord?

– Nu eu pot să iau o astfel de decizie, se eschivă Malko, dar o să transmit mai departe cererile dumneavoastră.

Libianul respira cu greutate, strâmbându-se de durere şi punând vârful arătătorului său gros pe piept, în zona inimii.

– Mă doare aici! făcu el. Sper că nu e nimic grav.

Închise ochii şi rămase tăcut câteva clipe interminabile. Când îi deschise, privirea îi era sticloasă.

– Dacă şefii dumitale sunt de acord să preia imediat toată răspunderea, spuse el cu vocea sa surdă, întoarce-te la ora patru! Dacă nu, duceţi-vă dracului, o să mă descurc singur! Mai am încă prieteni, şi nici nu mă gândesc să dau colţul.

– Voi fi aici la ora patru, promise Malko.

– Nu veni singur! spuse Choukri El Jallah. O să te rog s-o însoţeşti pe Mabrouka la Banca Franco-Libaneză, în Hamra. Aş prefera să aibă o escortă.

Cu siguranţă că Mabrouka-Jezia nu se ducea la bancă să caute fistic. Din nou, Malko nu făcu niciun comentariu şi se ridică. Probabil că femeia ascultase la uşă pentru că se ivi imediat şi-l însoţi cu acelaşi chip întunecat.

– Ai văzut, spuse ea, îi e foarte rău...

– O să se pună pe picioare, o asigură Malko. Tocmai m-a rugat să revin la ora patru. Trebuie să vă însoţesc undeva.

Femeia nu comentă.

Ieşind în stradă, Malko remarcă o maşină verde parcată pe trotuarul de pe bulevardul

Kafr El Dinh. În ea se aflau doi oameni, iar vehiculul nu fusese acolo atunci când venise el. Choukri El Jallah avea probabil dreptate să se teamă.

*

* *

– Formidabil! aprobă Mitt Rawley. L-am încolțit pe ticălosul ăsta. Poți să te întorci imediat la el și să-l asiguri că îi garantăm „*full protection*" atâta timp cât se află pe teritoriul libanez. O să desemnez vreo zece ofițeri de caz care să se ocupe de sarcina asta sub comanda ta. Este evident în interesul nostru să nu i se întâmple nimic. Pentru început, ai la dispoziție doi „babysitteri" și o mașină blindată pentru deplasarea până la Banca Franco-Libaneză.

– Și legat de guvernul libanez?

– O să-i cer ambasadorului să se apropie de directorul cabinetului președintelui libanez. Nu vrea să aibă probleme cu noi. Nu cred că o să ne facă greutăți.

– Dar libienii? întrebă Malko.

– E mai greu, recunoscu Mitt Rawley, sunt incontrolabili și simt mirosul dolarilor... Din fericire, nu au nicio structură la Beirut care să le permită să ne provoace necazuri. Te invit să luăm prânzul împreună, apoi te întorci la treabă. Te-ai descurcat bine până acum. Apropo, această Mabrouka nu s-a îndrăgostit încă de tine?

– Se uită la mină ca o cobră! îl asigură Malko, nu e deloc sensibilă şi n-are niciun interes să-şi trădeze amantul multimiliardar. N-ai aflat nimic despre ea?

– Încă nu. Să mergem, avem timp să trecem prin Jounieh. O să-ţi recuperezi escorta la întoarcere.

*

* *

Atunci când Mabrouka-Jezia deschise uşa apartamentului lui Choukri El Jallah, Malko avu un nou şoc: se schimbase şi se machiase. Mai frumoasă ca oricând, purta un taior mulat pe corp, cu fusta până deasupra genunchiului, iar picioarele sale lungi erau încălţate cu pantofi cu toc. Ochii îi erau conturaţi cu negru, iar din gesturile ei se degaja o puternică sexualitate.

– Veniţi, spuse ea. Choukri vă aşteaptă.

O luă înainte, iar Malko îi admiră fesele remarcabile.

Culcat în pat, Choukri El Jallah părea într-o formă mai bună. Avea în faţa lui tava cu ceai.

– Deci, întrebă el, eşti pregătit să-mi satisfaci doleanţele?

– Absolut! confirmă Malko. Am venit cu o maşină blindată de la ambasada americană şi cu două gărzi de corp. În rest, domnul Mitt Rawley, şeful staţiei CIA din Beirut, este de acord cu cererile dumneavoastră. Dacă doriţi, e gata să vă confirme totul prin viu grai.

Libianul bombăni ceva ce semăna cu o aprobare.

– Perfect! zise el. Atunci, o însoţeşti pe Mabrouka la Banca Franco-Libaneză, unde trebuie să facă nişte operaţiuni. Apoi vă întoarceţi aici.

– De acord, confirmă Malko.

– Să mergem! spuse femeia.

Trecură printr-un fel de birou, de unde ea apucă două genţi dintr-o piele maro subţire şi i le întinse.

– Le luăm cu noi, spuse ea simplu.

O porni din nou înainte către ieşire. Malko fierbea: îl trata ca pe un servitor. În lift, se regăsiră faţă în faţă şi îi simţi parfumul greu şi persistent. Privirea femeii era impenetrabilă. Îşi spuse că era extraordinar de frumoasă cu chipul ei prelung, sprâncenele bine conturate şi gura perfectă. Desigur, cuplul pe care-l forma cu Choukri El Jallah era cam nefiresc.

Mercedesul blindat al staţiei aştepta la marginea trotuarului. Un ofiţer de caz era la volan, iar un altul stătea lângă el. Malko măsură strada dintr-o privire şi zări maşina verde pe care o reperase în acea dimineaţă. O Toyota veche cu doi oameni înăuntru.

După ce se aşezară în spate, se aplecă spre unul dintre cei doi „babysitteri”:

– În maşina verde din spate sunt nişte „bandiţi”, îl anunţă el.

Ofiţerul îi răspunse calm.

– *Don't worry, sir.*[2] O să-i ţinem la distanţă.

*

* *

Erau aşteptaţi. Mabrouka-Jezia a fost întâmpinată de un bărbat chel şi servil care-i conduse într-un birou mic şi le aduse ceai. Se întoarse cu nişte acte, iar cei doi începură o conversaţie lungă în arabă care se sfârşi prin semnarea şi ştampilarea documentelor.

După ce totul se termină, bărbatul se înclină, îi adresă un zâmbet politicos lui Malko şi dispăru. Austriacul aflase măcar un singur lucru. Femeia avea o procură prin care putea semna pentru acest cont. Din păcate, nu ştia pe ce nume, dar îşi promise că-i va anunţa pe cei de la CIA.

Apăru un alt funcţionar cu o casetă metalică lungă, închise cu grijă uşa biroului, iar un al doilea funcţionar sosi cu un aparat de numărat banii. Primul deschise caseta şi scoase din ea teancurile formate din bancnote nou-nouţe de o sută de dolari.

Femeia contemplă banii cu un aer indiferent, fumând.

După o jumătate de oră încă nu terminaseră, iar cele două genţi erau burduşite... Malko

---

[2] Nu vă faceţi griji, domnule.

pierduse socoteala, dar trebuiau să fie câteva milioane de dolari.

Urmă un schimb de cuvinte rapid în arabă, apoi femeia îi spuse lui Malko:

– Ne întoarcem mâine.

De data aceasta, cei doi funcționari cărară gențile pline cu bani de-a lungul coridoarelor băncii. Cei doi ofițeri de caz de la CIA așteptau la intrare. Prin ușa de sticlă ce dădea spre stradă Malko zări un tânăr cu barbă, îmbrăcat cu un pulover verde cu dungi albe, care părea că-i pândește. Malko i-l arătă unuia dintre „babysitteri".

– L-ai verificat?

– Da, sir, răspunse americanul. Nu e înarmat. Mi-a spus că vrea doar să vorbească cu tânăra domniță.

După ce se deschise ușa, tânărul înaintă cât putu de mult, „babysitterul" așezându-se ca un zid în fața lui Mabrouka-Jezia, și-i adresă pe un ton ostil o frază lungă în arabă. Apoi făcu stânga-mprejur și se depărtă.

Femeia rămase impasibilă și nu răspunse.

Se urcară în Mercedes, iar ceva mai târziu Malko o întrebă:

– Ce ți-a spus?

– Că sunt o cățea! răspunse femeia cu o voce indiferentă. I-a transmis lui Choukri că și el e un câine și că trebuie să plătească pentru moartea sfântului imam Moussa Sadr.

Prin urmare, şiiţii citiseră ziarul *Al Nahar*. Deşi le finanţase operaţiunile clandestine, îl incluseseră şi pe El Jallah printre oamenii regimului gaddafist pe care-i urau.

– Nu sunt decât vorbe, spuse el pe un ton liniştitor. Indivizii ăştia nu pot face nimic.

– *Insh'Allah!* zise femeia pe un ton fatalist. Sunteţi aici ca să ne apărați.

Nu mai schimbară niciun cuvânt până când ajunseră la imobilul lui Choukri El Jallah. Unul dintre „babysitteri" urcă alături de ei în lift, cărând cele două genţi, dar le lăsă la uşă ascultând de ordinul Jeziei. După ce deschise, aceasta le abandonă în holul de la intrare ca şi cum ar fi fost vorba de nişte pungi cu provizii şi dispăru în apartament.

La întoarcere părea mult mai destinsă. Îşi scosese haina şi purta acum un pulover portocaliu mulat. Fusta dreaptă îi scotea în evidenţă picioarele lungi, iar lui Malko îi lăsă gura apă.

– Doriţi un ceai sau o cafea? îl întrebă ea.

Devenise mai umană.

– Cu plăcere, zise Malko, o cafea.

– Aşezaţi-vă în salon! îi propuse ea.

Malko era fermecat de această femeie superbă în ochii căreia nu se citea nicio urmă de teamă. Când reapăru şi se aşeză în faţa lui picior peste picior, uită de CIA şi de „blestemul" care o însoţea pe aşa-zisa Mabrouka Arlit. Se stăpânea

cu greu să nu se arunce asupra ei. În plus, vocea puțin răgușită a femeii îi făcea pielea de găină.

Era imposibil să fie satisfăcută sexual de Choukri El Jallah. Numai că trebuia să umble cu ea cu multă grijă...

– Sunteți încântată că plecați în Statele Unite? o întrebă Malko.

Femeia se strâmbă.

– Nu, spuse ea, nu-mi place decât în Tunisia și la Paris. Iar acolo n-o să pot face tot ce vreau. Mie îmi place independența.

Nu îndrăzni să-i pună întrebări mai intime, dar atunci când privirile li se întâlniră observă în ochii ei o expresie diferită. Începea să se uite la el ca la un bărbat... După ce Malko își bău cafeaua, femeia se ridică.

– Nu vreau să stăm prea mult împreună. Lui Choukri nu-i place. Puteți reveni mâine, pe la unsprezece, ca să terminăm transferul.

– Desigur, confirmă Malko. Apropo, ar fi mai simplu să vă contactez dacă aveți cumva un telefon mobil.

Jezia ezită.

– Da, dar...

– N-o să dau nimănui numărul, o asigură el.

– Bine, spuse ea, nu știu numărul pe dinafară. Stați puțin!

Dispăru, apoi se întoarse cu un telefon mobil în mână. Numărul era scris deasupra. Malko îl notă. Un număr libanez.

Îl conduse la lift şi, în timp ce aşteptau cabina, spuse dintr-odată:

– Poate că mâine o să vă cer să-mi faceţi un serviciu.

Fără să mai adauge nimic, se întoarse în apartament. Era limpede că-l „testase", iar rezultatul fusese favorabil. Oare ce-ar fi putut să-i ceară?

*

* *

– Numărul nu poate fi urmărit, anunţă Mitt Rawley. E vorba de o cartelă cumpărată de la vreun butic. Anonim. E prudentă.

Nu pierduse timpul, dar părea încântat.

– Te-ai ocupat de bancă? întrebă Malko.

– Da, aflu mâine rezultatele. Choukri El Jallah goleşte un cont pe care-l controla aici. Probabil că are încă multe altele. Rolul acestei Mabrouka Arlit este interesant. Aparent, are încredere totală în ea. Prin urmare, ştie multe alte lucruri. Trebuie neapărat s-o racolezi.

– N-o să fie deloc uşor, obiectă Malko. E dură.

Femeia asta îi amintea de Mandy, târfa care avusese primul ei orgasm pe o saltea burduşită cu bancnote de o sută de dolari. La urma urmelor, o fiinţă minunată, gata oricând să-ţi facă un serviciu şi la fel de atrăgătoare ca regina Izabela însăşi.

– Deocamdată, pledă americanul, nu trebuie să-l speriem pe El Jallah. După ce-şi termină transferurile, îl scoatem din ţară. E suficient să cer un Gulfsteam din Cipru. Agenţia este de acord. Băieţii mei mi-au zis că nişte indivizi s-au tot învârtit în jurul lui. Că au interpelat-o pe Mabrouka Arlit la ieşirea din bancă.

– Din ce mi-a zis ea, îi mărturisi Malko, sunt nişte şiiţi religioşi care vor să-l răzbune pe Moussa Sadr. Nu par periculoşi.

– Nicio muscă nu intră în imobilul ăsta fără acordul lor. Întreabă mâine dacă sunt multe conturi de golit! Cu cât rămâne mai puţin la Beirut, cu atât mai bine. Avem o echipă la dispoziţie non-stop, îl asigură şeful staţiei CIA.

*

* *

De data aceasta, Mabrouka-Jezia purta un pulover şi nişte pantaloni negri de piele care i se mulau superb pe fese. Era sexy şi ştia asta. Modul în care vorbea era însă diferit, mai blând, iar Malko încercă să ţină garda sus. Avea de-a face cu o cobră. Femeia îi întinse cele două genţi de piele goale şi urcară în ascensor. În stradă, maşina şiiţilor dispăruse: probabil că renunţaseră.

La bancă se derulă acelaşi proces, însă simplificat. Nu mai trebuiau obţinute semnături, iar transferul teancurilor de bancnote începu imediat.

Pe Malko îl fură somnul din cauza zgomotului monoton al aparatului de numărat bani.

Mabrouka-Jezia fuma, stând picior peste picior şi uitându-se în gol.

Totul dură o oră şi un sfert.

Au fost conduşi apoi până la uşă. Cei doi „babysitteri" au preluat genţile şi le-au aşezat în portbagajul Mercedesului.

Pe drumul de întoarcere, femeia se aplecă brusc spre cei doi americani din faţă şi spuse:

– Puteţi pune nişte muzică?

Unul dintre ei găsi *Nostalgie*, iar femeia îl rugă să dea sonorul mai tare. Malko nu înţelegea nimic. Până în momentul în care femeia se întoarse spre el şi-i spuse pe un ton indiferent:

– Ieri v-am întrebat dacă-mi puteţi face un serviciu. Mai sunteţi de acord?

Malko înţelese de ce ceruse muzică: cei din faţă nu puteau auzi ce spune.

– Bineînţeles, răspunse el. Despre ce e vorba?

– Imediat după ce ajungem la apartament, lăsaţi una dintre genţi în portbagaj; o să vin s-o iau mai târziu de la Phoenicia.

CAPITOLUL V

Malko nu avu nicio reacţie în faţa acestei propuneri neaşteptate. Muzica inunda în continuare interiorul maşinii. Întâlni privirea indescifrabilă a femeii şi spuse:

– Puteţi conta pe mine.

– Mulţumesc, zise ea simplu.

Apoi, aplecându-se spre scaunele din faţă, strigă:

– Daţi mai încet muzica, e prea tare!

Nu mai schimbară niciun cuvânt până când Mercedesul se opri. Portbagajul se deschise automat, iar Malko coborî. În momentul în care unul dintre „babysitteri" se aplecă să ia cele două genţi pline cu bancnotele de o sută de dolari, Malko îl opri. Scoase o geantă şi închise portbagajul.

Mabrouka-Jezia aştepta pe trotuar. Îi întinse mâna lui Malko.

– Pe curând! Mă ajută prietenul tău.

Lui Malko nu-i mai rămase altceva de făcut decât să urce în Mercedes.

– Mergem la Phoenicia! îi strigă el şoferului.

Sosit la hotel, strecură geanta pe sub portalul magnetic de la intrare. Niciun semnal, prin urmare nicio capcană. Cei doi americani nu spuseseră nimic: nu erau acolo ca să gândească.

Imediat după ce intră în cameră, Malko puse geanta pe pat şi o deschise: teancurile de bancnote erau legate cu nişte benzi violete. Îşi strecură mâna dedesubt. Geanta era plină ochi. Încercă să-i calculeze conţinutul, dar renunţă repede. Închise geanta şi o aşeză în dulap. Sună telefonul mobil.

– Domnul El Jallah doreşte să vă întâlniţi pentru a pune la punct anumite detalii, îl anunţă vocea răguşită a Jeziei. Sunteţi la hotel?

– Da, confirmă Malko.

– Foarte bine, ne întâlnim în faţa recepţiei! Peste o jumătate de oră.

Nu avea timp nici măcar să-i raporteze lui Mitt Rawley. Era totuşi mirat: această femeie, care de-abia îl cunoscuse, îl antrena într-o acţiune prin care, aparent, îşi escroca amantul şi sponsorul.

Într-adevăr, nu se temea de nimic.

*

* *

O văzu ieşind de pe scara rulantă înfăşurată într-un pardesiu lung din piele neagră cu guler de blană, strâns în jurul taliei cu o centură. Când ajunse la el, femeia îi spuse simplu:

– Ar fi mai discret să mergem în camera dumneavoastră.

În lift rămase tăcută. Imediat după ce intră îşi scoase pardesiul. Pe dedesubt purta puloverul portocaliu pe care Malko îl mai văzuse şi o fustă dreaptă şi neagră. Malko

se duse la dulapul de haine şi luă de acolo geanta pe care o puse pe podea.

– Iată şi banii! spuse el.

Femeia nici măcar nu zâmbi.

– Nu sunt banii mei, îl corectă ea. Ştiţi bine asta.

– Ce vreţi să fac cu ei?

– Să-i păstraţi! Bănuiesc că veniţi cu noi în Statele Unite.

– Nu ăsta a fost planul, replică Malko.

– E mai bine aşa, insistă ea. Puteţi fi foarte util.

– Cui?

Fixându-l cu o privire curioasă, femeia se ridică de pe scaun cu mişcări graţioase şi se apropie de el, gata să-l atingă.

– Să nu-mi spuneţi că vă şochez! zise ea. Sunteţi un bărbat inteligent.

Malko nu avu timp să-i răspundă.

Încet, femeia îşi încolăci braţele în jurul gâtului său. Faţa i se apropie de a lui şi-i strecură limba în gură. Îl săruta de parcă se cunoşteau de o veşnicie. Corpul ei magnific se lipi suplu de al lui. Malko îi puse mâna pe şold, iar ea se desprinse uşor de el şi-i zise pe un ton ironic:

– Să nu-mi spuneţi că nu v-aţi gândit la asta atunci când m-aţi văzut! Am citit totul în ochii dumneavoastră.

Îşi lipi şi mai insistent pântecul de al lui. O privi: era într-adevăr superbă. Îi atinse pieptul

generos şi, brusc, o dori cu adevărat. Înainte de a începe să-l sărute pe Malko, Mabrouka-Jezia spuse cu o voce mai puţin răguşită:

– Puteţi beneficia şi de un comision.

Măcar lucrurile erau clare. Femeia era perfect lucidă. Strecurându-şi mâna pe sub fusta ei, Malko descoperi marginea chiloţilor, iar femeia desfăcu puţin picioarele pentru a-i face loc.

Îşi duse mâna la spate şi deschise fermoarul fustei care căzu pe jos.

Apoi începu să-l mângâie, deschizându-i şliţul pantalonilor cu un gest precis. Scoţându-i sexul afară, îngenunche pe mochetă cu un gest firesc şi-l cuprinse cu gura. Urmă o felaţie conştiincioasă şi eficientă. Îşi scoase apoi chiloţii, descoperindu-şi sexul bine epilat.

Se ridică şi-l trase spre pat. Se aşeză pe spate, cu picioarele suficient de depărtate pentru a-l primi. Când intră în ea, Jezia scoase un fel de suspin şi-i cuprinse spatele cu braţele. Îndoind picioarele, i se oferi fără reţinere. Malko nu-şi revenea din surpriză. Trecuseră fără luptă de la ostilitate la intimitate. Femeia îşi lipi gura de urechea lui şi-i şopti:

– Iubeşte-mă! Îmi place să am în pântec un bărbat puternic.

Se lăsară pradă unei plăceri adevărate. Malko o întoarse şi o prinse pe la spate, lucru pe care Jezia părea să-l aprecieze în mod deosebit.

În fine, îşi dădu drumul în ea şi se prăbuşiră pe pat unul lângă altul.

– Dă-mi geanta! îi ceru ea după câteva clipe.

Malko se supuse, iar femeia scoase o ţigară pe care şi-o aprinse înainte de a se întoarce spre el.

– Te gândeşti probabil că sunt o târfă! spuse ea pe un ton indiferent.

Era cât pe-aci să-i răspundă că nu-i trecuse niciodată prin cap o astfel de idee, dar se mulţumi să zâmbească.

– Poate că e adevărat, continuă Jezia, dar părerea ta nu mă interesează. Aşa e, sunt amanta lui Choukri El Jallah. S-a îndrăgostit de mine. Eram însoţitoare de bord la compania Kartago şi aveam un iubit steward. Sculă mare şi creier mic. Într-o zi, l-am întâlnit pe Choukri într-un avion Tripoli-Tunis. Nu ştiam cine e. În aceeaşi seară m-a invitat la masă. N-am ezitat: a doua zi pleca la Tripoli. Aşa că l-am înşelat pe steward... După câteva zile, Choukri m-a sunat de la Tripoli. Voia să mă duc acolo să petrecem împreună două zile. Mi-a trimis un bilet de avion la clasa întâi. Când am ajuns la Tripoli, mă aşteptau doi oameni din *Moukhabarat* care m-au scos pe la ieşirea VIP-urilor şi m-au condus la hotelul Roxas, cel mai luxos din oraş, unde m-am trezit într-un apartament uriaş. Choukri a venit şi el mai târziu. Nu ştiam ce funcţie are, dar ştiam că era un apropiat al lui Gaddafi, care-l convoca la orice oră din zi

sau din noapte. Faţă de Ghid se comporta ca un băieţel... Relaţia noastră a continuat aşa multă vreme. Mi-a cumpărat un apartament de peste 150 de metri pătraţi în La Marsa. Mi-a făcut cadou bijuterii, bani, rochii, dar trebuia să fiu mereu la dispoziţia lui. A intervenit pe lângă directorul companiei Kartago şi, din simplă însoţitoare de bord, am ajuns directoarea compartimentului de comunicare. Aveam un birou frumos, un salariu bun şi nu mare lucru de făcut. Apoi a urmat revoluţia libiană. La început, nu m-am neliniştit, pe urmă, într-o zi, chiar înainte de căderea oraşului Tripoli, Choukri a venit la mine! S-a instalat în apartamentul meu, împreună cu gărzile de corp, şi mi-a spus că-şi trimisese familia în Algeria ca să rămână singur cu mine. Aşa am înţeles că reprezentam ceva în viaţa lui. La Tunis îi era frică. Stătea tot timpul spânzurat de telefon. Într-o zi, gărzile lui de corp au interceptat nişte *thuwari* care veniseră să-l omoare. Atunci mi-a spus ce rol juca în *Jamahiriya*. Dirija un fond suveran pe care-l investise în multe ţări din Africa şi administra şi alte fonduri foarte importante. Nu mi-a spus prea multe despre subiectul ăsta, dar, când a aflat că Moussa Koussa se refugiase la englezi, a fost foarte tulburat. Pentru prima dată a menţionat partea „neagră" a responsabilităţilor lui: „El dirija toate operaţiunile clandestine ordonate de Ghid, mi-a zis. Acestea erau finanţate din conturile controlate de mine.

Moussa Koussa o să le spună totul englezilor. E posibil să se intereseze de mine pentru a cunoaşte detaliile anumitor operaţiuni." Îi era foarte frică. Am plecat rapid din Tunis şi ne-am dus în Niger. Avea prieteni în guvernul de acolo. A plecat de la Niamey cu două paşapoarte diplomatice nigeriene, unul pentru el şi unul pentru mine. Asta îi permitea să călătorească peste tot şi să se bucure de imunitate diplomatică. Devenise de neatins.

– Paşaportul tău era pe numele Mabrouka Arlit?

– Da.

– Prenumele tău adevărat e Jezia?

– Da.

– Şi după Niger?

– Ne-am dus la Viena. Avea conturi bancare acolo. Într-o zi, mi-a spus că nu ne va lipsi nimic nici chiar dacă am trăi o mie de ani.

– Ştii de ce a venit la Beirut?

– Da, avea aici anumite conturi pe care trebuia să le închidă şi voia să recupereze banii. Cum s-a întâmplat cu cel de la Banca Franco-Libaneză.

– Astăzi a fost ultimul transfer?

– Da.

– Prin urmare, poţi pleca din Liban? El mi-a spus că trebuie să se ducă în Elveţia la familia lui.

Jezia trase din ţigară şi în ochi îi apăru o sclipire ironică.

– E o minciună. Ar trebui să plecăm amândoi în Costa Rica, făcând mai multe ocoluri ca să nu

fim urmăriţi. A investit bani în cafea şi are mai multe conturi bancare importante. Intenţia lui e să trăiască cu mine. Cred că e într-adevăr îndrăgostit. Are încredere în mine şi-mi face multe confidenţe.

Un înger trecu şi pufni în râs.

Chiar şi un bărbat uns cu toate alifiile, aşa cum era Choukri El Jallah, se lăsa tras pe sfoară de această voluptuoasă femeie. Jezia părea să-i ghicească gândurile lui Malko.

– Banii din geanta asta sunt pentru familia mea, îi explică ea. O să-i trimit când o să pot. Poate că dacă i-aş fi cerut lui Choukri mi i-ar fi dat, dar mie nu-mi place să mă milogesc.

– N-o să remarce dispariţia genţii?

Jezia ridică din umeri.

– El nu numără banii, atât de mulţi are! Nici măcar n-a verificat conţinutul genţilor pe care le-am adus deja.

Deci, totul era cum nu se poate mai bine în cea mai bună dintre lumi. Jezia se duse în baie, iar Malko se îmbrăcă.

Această misiune plictisitoare îi furnizase măcar o aventură agreabilă. Jezia nu-l lăsase indiferent. În afară de frumuseţe, avea un creier reptilian perfect adaptat la viaţă. Femeia ieşi din baie şi se uită la ceas.

– Choukri te aşteaptă la patru la apartament, îl anunţă ea, pentru a fixa succesiunea operaţiunilor. Ai grijă de geanta asta, nu vreau s-o fure cineva.

Un înger trecu, sughițând de râs...

– Fii liniştită, o asigură Malko, o să fie bine păzită.

– Foarte bine, atunci, pe curând.

Ieşi din cameră fără să-l sărute. Prestația sa sexuală fusese una dintre fațetele afacerii. Pe Jezia n-o interesa decât latura utilitară a bărbaților. La fel ca în cazul târfelor rusoaice.

Parfumul ei încă mai plutea în cameră. Malko puse mâna pe geanta cu bani şi sună la poartă să-i fie adusă maşina. Îi era greu să ascundă de CIA acest bagaj suplimentar.

*

* *

Mitt Rawley contempla geanta burduşită cu bani de parcă ar fi fost plină cu şerpi.

– Îți dai seama ce-mi ceri? spuse el. Banii ăştia sunt ilegali, au fost furați de la proprietarul lor *nelegitim* şi acum îmi ceri mie să-i păstrez.

– Vrei să stricăm relația cu Jezia? întrebă Malko. Ne poate fi de folos. Choukri El Jallah este un tip dur, n-o să facă în mod *obligatoriu* tot ce-i cerem. Ar fi mai bine să avem un atu în mânecă. Doar n-o să las o geantă plină cu bani în dulapul de haine! Spune-le celor de la Langley că Choukri El Jallah ți-a încredințat banii. Inventează ceva, dar pune-i la loc sigur. O să scăpăm de ei cât mai rapid cu putință, înapoindu-i proprietarului.

Americanul îşi reținu un rânjet.

– „Proprietarul”! Vrei să spui hoața!

– În meseria asta, i-o reteză Malko, nu trebuie să fii atât de exigent în privința moralei. OK, mă duc la El Jallah, ce să-i spun?

– După ce-și termină operațiunile financiare, suntem gata să-l ducem în Statele Unite. Un avion privat până la Washington, unde va fi instalat într-un loc sigur, după care urmează interogatoriul. O să dureze ceva timp. Pe urmă, se duce unde vrea. În Costa Rica, dacă așa are chef. Eu o să-l sfătuiesc să-și schimbe numele și să rămână sub protecția noastră. Când or să afle iranienii că i-a trădat, viața lui nu va mai valora nici măcar cât un *chelow-kebab*...

– O să-i transmit, îl asigură Malko.

*

* *

Choukri El Jallah părea într-o formă mai bună așa cum stătea în fotoliul lui, cu ochii pe jumătate închiși. Jezia îl întâmpinase pe Malko cu o indiferență aparentă, fără să-i arunce măcar o privire complice, apoi îl condusese la bătrânul libian.

Acesta ridică una dintre pleoapele sale grele.

– Îți mulțumesc pentru colaborare, spuse el încet. Jezia n-ar fi fost în siguranță de una singură. E vorba de sume importante.

– Face parte din înțelegere, sublinie Malko. Mai aveți și alte transferuri de făcut?

– Nu, declară libianul, a fost ultimul. De-acum, nu mai am ce face la Beirut. De altfel, nici nu-mi place orașul ăsta.

– Atunci, o să organizez călătoria în Statele Unite, zise Malko. Avem nevoie de douăzeci şi patru până la patruzeci şi opt de ore. Plecăm cu un avion privat închiriat de Agenţie.

– Nu există niciun risc de sabotaj? Îi cunosc pe coreligionarii mei. Sunt gata să arunce în aer un avion doar ca să scape de cineva.

– Pot să vă asigur că nu există niciun risc, promise Malko. Acest aparat aparţine Agenţiei şi o să recomand întărirea măsurilor de securitate.

– Atenţie la aeroportul din Beirut! îi recomandă libianul. E controlat de Hezbollah. Şi nu sunt prietenii noştri. Pentru un bagajist e floare la ureche să se apropie de un avion şi să monteze un dispozitiv cu explozibil.

– Nicio persoană de o altă origine decât cea americană nu se va apropia de acest aparat! afirmă Malko.

Se întâmplase asta o dată, iar CIA n-avea de gând să se lase păcălită şi a doua oară.[1]

– Aştept semnalul de plecare, conchise Choukri El Jallah. Până atunci, nu mă mişc din apartamentul ăsta. Trebuie continuată supravegherea lui.

– Se face, îl asigură Malko. Prin ce mijloc vreţi să vă anunţ?

---

[1] Vezi SAS, *Lista Hariri*.

– Cred că ai telefonul Jeziei, replică Choukri El Jallah. Sun-o pe ea! Ştii că vine cu noi.

Libianul păru să recadă în amorţeala de adineaori, iar Malko se îndepărtă în vârful picioarelor.

Jezia îl aştepta la intrarea în salon.

– Totul e în ordine, spuse Malko.

Îi explică amănuntele legate de plecare, iar femeia nici nu crâcni.

– Vii şi tu, nu-i aşa? insistă ea.

– Bineînţeles, confirmă Malko.

Acum era sigură că geanta cu bani va pleca împreună cu ei... Îl lăsă singur pe palier, fără să schiţeze nici cel mai mic gest de intimitate.

Coborând cu liftul, Malko îşi spuse că misiunea lui se termina mult mai devreme, având parte şi de o „primă neaşteptată". Voluptuoasa Jezia. Nu avea deloc intenţia să se eternizeze în Statele Unite chiar dacă femeia s-ar fi arătat foarte tandră. Pentru el, misiunea se termina în momentul în care avionul avea să decoleze de la Beirut, cu Choukri El Jallah la bord.

CAPITOLUL VI

Cadillacul negru blindat al ambasadorului Statelor Unite la Beirut, supranumit „The Beast", fusese plasat în centrul convoiului. În fața lui, două mașini fără însemne, ocupate de „babysitteri", deschideau calea. În spatele Cadillacului se afla un Mercedes blindat de culoare neagră, urmat de încă două mașini de asigurare a protecției, una dintre ele fiind un 4X4.

Câțiva ofițeri de caz ai stației CIA erau postați pe trotuarul bulevardului Kafr El Dinh, pregătiți să-i îndepărteze pe falșii gură-cască. Unul dintre ei ținea sub impermeabil, agățat de umăr, un „riot-gun". Malko, instalat în Mercedes, supraveghea ieșirea imobilului. Îi văzu apărând mai întâi pe cei doi „babysitteri", apoi pe Choukri El Jallah, urmat de alți doi americani cocoșați de greutatea genților cu bani.

Protejat de ofițerii de securitate postați pe trotuar, libianul urcă rapid în Cadillacul cu geamuri fumurii, iar „purtătorii de valize" înghesuiră gențile în enormul portbagaj al mașinii.

Choukri El Jallah nu avea multe bagaje: o singură valiză și o servietă neagră de piele în care își ținea laptopul.

În spatele lui se ivi Jezia, îmbrăcată cu o haină de piele și pantaloni asortați, cizme cu tocuri înalte și ochelari negri.

În loc să se ducă la Cadillac, se îndreptă spre Mercedesul în care se afla Malko. Acesta coborî geamul.

– Ai ajuns uşor? întrebă ea.

Se simţea o undă de nelinişte în glasul ei.

– Desigur! confirmă Malko.

Femeia ezita. Dinspre Cadillac se auzi claxonul. Jezia alergă spre el, deschise portiera din spate şi se aplecă în interior.

Se întoarse apoi la Malko.

– Şi-a uitat medicamentele. Mă duc să le caut.

Se năpusti în imobil; ofiţerul de caz care dirija operaţiunea se apropie de Malko, vizibil iritat.

– Sir, domnul Rawley, care e la aeroport, ne cere să plecăm deoarece a securizat traseul. Unde s-a dus doamna?

– A uitat ceva sus.

– Vă deranjează dacă plecăm chiar acum?

– Deloc, îl asigură Malko, păstrăm legătura prin radio. O să mergem ceva mai repede.

Drumul până la aeroportul situat în sudul Beirutului dura ceva mai mult de o jumătate de oră dacă nu era circulaţie. Malko văzu cum Cadillacul şi maşinile care-l escortau coboară de pe trotuar şi se îndreaptă spre moscheea Hariri. Apoi, convoiul coti la dreapta, trecând pe sub bulevardul Charles Malek pentru a ajunge la banda de viteză care traversa Beirutul de la nord la sud.

*

* *

După câteva minute, Jezia ieşi din imobil şi se opri pe loc nevăzând Cadillacul. Apoi se îndreptă spre Malko.

– Unde sunt? întrebă ea.

– Au plecat înainte. Traseul era securizat, îi explică el. Îi ajungem din urmă. Urcă!

Luă din mâinile femeii o geantă mare de piele galbenă care conţinea un laptop şi diverse alte lucruri, apoi îi dădu agentului CIA de la volan ordinul de plecare.

Se circula bine şi-şi spuse că vor ajunge uşor din urmă Cadillacul. De-abia urcată în maşină, Jezia îşi aprinse o ţigară şi exclamă:

– Mă bucur că plec din Beirut! Nu-mi place oraşul ăsta. Ştii unde anume ne ducem în Statele Unite?

– Nu chiar, răspunse Malko. Într-un loc sigur, prin împrejurimile Washingtonului.

– O să pot ieşi?

– Bineînţeles, afirmă el, nu e o închisoare.

Ajunseră în faţa moscheii Hariri şi lăsară în urmă minaretele albastre, continuând drumul de-a lungul fostei Pieţe a Tunurilor din care nu mai rămăsese decât scheletul de beton al unui cinematograf.

Mercedesul tocmai trecea pe sub bulevardul Charles Malek pentru a ajunge pe strada Bechara

El Khoury, calea cea mai rapidă spre sud, când o explozie puternică făcu să vibreze maşina.

Malko simţi cum un flux de adrenalină i se descarcă în artere: cunoştea acest zgomot. Explodase o maşină-capcană. Nu mai fusese de multă vreme la Beirut, dar creierul său înregistrase „profilul" unei astfel de explozii.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Jezia neliniştită.

– Nu ştiu, mărturisi Malko. Probabil, un atentat.

Se lăsă tăcerea. Trecură pe sub bulevardul Charles Malek şi pătrunseră pe banda rapidă. Atunci zări Malko, cam la un kilometru în faţă, o coloană înaltă de fum negru. Sursa se afla undeva pe autostrada urbană.

I se puse un nod în gât, gândindu-se la ce era mai rău, apoi se aplecă spre omul de la volan.

– Poţi să iei legătura cu Cadillacul?

Americanul puse mâna pe radio şi, după câteva clipe, se întoarse spre Malko.

– *No answer, sir.*[1]

Brusc, maşinile din faţa lor încetiniră. Malko înţelese de ce se formase un ambuteiaj monstruos. În depărtare, coloana de fum urca spre cer aproape în linie dreaptă.

După o sută de metri, Mercedesul trebui să oprească.

---

[1] Niciun răspuns, domnule.

Banda sud-nord era goală. Undeva, în fața lor, circulația era întreruptă în ambele sensuri. Malko auzi în depărtare sirena unei ambulanțe, apoi telefonul mobil începu să sune. Era Mitt Rawley, cu vocea strangulată de emoție.

– FSI tocmai m-a anunțat că o mașină-capcană a explodat la trecerea Cadillacului nostru chiar înainte de intersecția cu strada Damasc.

– Ce pagube sunt? întrebă imediat Malko.

– Nu știu nimic. Sper că niciuna. Nu ești acolo?

– Nu, răspunse Malko, apoi îi explică motivul întârzierii. Sunt cam la un kilometru distanță. Văd fumul. Circulația e blocată. Mă duc pe jos până acolo.

Se întoarse spre Jezia care pălise.

– A avut loc un atentat, îi spuse el. Se pare că ținta a fost Cadillacul. Mă duc să văd; rămâi în mașină până când aflăm ce se întâmplă!

Coborî din Mercedes și o luă pe jos pe lângă șirul de mașini imobilizate. Zeci de persoane se uitau de la ferestre la coloana de fum negru.

Își spuse că CIA se gândise la tot ce se putea în legătură cu protecția lui Choukri El Jallah, mai puțin la o mașină-capcană. O amintire din lumea de altădată care ar fi fost bine să dispară pentru totdeauna.

Grăbi pasul, apoi începu să alerge cu inima strânsă, temându-se de ceea ce urma să descopere.

*

* *

Un bărbat cu capul ras, îmbrăcat cu un tricou, ţinea în braţe o femeie cu trăsăturile deformate de suferinţă, cu sânge pe faţă şi pe picioare. Clătinându-se sub greutatea poverii, se îndepărta de un maldăr enorm de resturi din care ţâşneau flăcări înalte.

Era un spectacol dezolant. Faţadele mai multor imobile fuseseră spulberate, cablurile electrice atârnau peste tot, iar apa ţâşnea din ţevile crăpate, udând fiarele contorsionate care blocau şoseaua.

Câteva vehicule fuseseră distruse şi ardeau mocnit. Salvatori improvizaţi alergau în toate părţile, încercând să-i ajute pe răniţii întinşi pe asfalt.

O căruţă cu legume şi fructe fusese proiectată la etajul al doilea al unui imobil, iar conţinutul ei, strivit de zid. Solul era acoperit cu tot felul de resturi. Oamenii erau năuci, aveau privirea goală. Unii alergau orbeşte, încercând să se îndepărteze de locul exploziei. Mirosul înţepător de explozibil plutea în aer. Sirenele ambulanţelor blocate de ambuteiaje urlau.

Malko se apropie şi încercă să înţeleagă ce se întâmplase: imposibil. Vehiculele distruse formau o masă amorfă.

În fine, zări Cadillacul ambasadorului, sau mai degrabă ceea ce rămăsese din el. Fusese

proiectat spre dreapta şi se înfăşurase pur şi simplu în jurul unui transformator de ciment de parcă ar fi fost făcut din cauciuc. Toate geamurile erau sparte. Exclus ca vreunul dintre ocupanţi să fi supraviețuit.

Cele patru maşini din escortă se transformaseră într-un maldăr de fiare.

Malko se împiedică de ceva. Se uită şi-l invadă un val de greață. Călcase pe un picior de om acoperit de zdrenţele unor jeanşi şi încălţat cu un baschet. Fusese retezat în regiunea inghinală.

Scoase un icnet şi vomită.

În timp ce se ştergea la gură sună telefonul mobil.

– Unde eşti? întrebă vocea neliniştită a lui Mitt Rawley.

– Acolo unde a explodat maşina, răspunse Malko pe un ton neutru. N-aveau cum să supraviețuiască. Sunt morți peste tot.

– Şi băieții noştri?

– Mă tem că nici ei nu mai sunt, mărturisi Malko.

– *Shit! Shit! Shit!*

Şeful stației CIA era şocat.

– S-a dus naibii! spuse el cu o voce absentă.

– Poate că nu de tot, îl corectă Malko. Jezia era cu mine în maşină. E posibil ca, prin intermediul ei, să recuperăm ceea ce căutăm.

– Să te audă Dumnezeu! oftă Mitt Rawley.

În acel moment, Malko auzi zgomotul caracteristic al unui elicopter şi văzu cum un aparat cu însemnele steagului libanez ateriza cam la o sută de metri în spatele lui, pe banda goală a autostrăzii. Aparţinea cu siguranţă Forţelor de Securitate Internă.

– Înainte de a mă întoarce la Mercedes mă duc să aflu noutăţile, spuse el. Tu ce faci?

– Rămân la aeroport, îl asigură americanul. Adu-mi-o degrabă pe fata aia şi vă scoatem din ţară pe amândoi!

Malko plecă în direcţia Mercedesului. Zări oameni care se aplecau să culeagă de pe jos nişte bucăţi de hârtie. Mai întâi se uită nedumerit, dar înţelese atunci când se apropie de ei. Erau bancnotele de o sută de dolari care se vărsaseră din genţile încărcate în portbagajul Cadillacului! Nu arseseră toate.

Strecurându-se printre maşini, zări silueta unui bărbat înalt în uniformă, chel, înconjurat de câţiva soldaţi înarmaţi, cu căşti şi veste antiglonţ. Grupul venea spre el: era generalul Ashraf Rifi, şeful FSI, care coborâse din elicopter. Îl recunoscu pe Malko şi se opri:

– Ce faceţi aici? întrebă el sincer surprins.

– A fost vizată una dintre maşinile ambasadei, răspunse Malko. O să vă explice Mitt Rawley. Aveţi ceva informaţii?

Generalul libanez părea bulversat.

– Puţine! mărturisi el. Se pare că a explodat o maşină rămasă aparent în pană înainte de intersecţia cu strada Damasc. Potrivit martorilor, cel puţin douăzeci de oameni au fost ucişi şi mai multe maşini au fost distruse. A avut probabil o încărcătură de cel puţin o sută de kilograme de explozibil...

Părea aproape uşurat aflând că fuseseră vizaţi americanii. Prin urmare, nu era un atentat la nimereală.

– Pe cine bănuiţi? întrebă Malko.

Generalul Rifi zâmbi cu amărăciune.

– *The usual suspects*[2]... Hezbollahul. Suntem într-un cartier sunnit şi doar Hezbollahul deţine mijloacele şi efectivele necesare pentru comiterea unui astfel de atentat. OK, acum vă las!

Se îndreptă cu paşi mari spre locul exploziei, iar Malko porni în direcţia opusă.

Valul de fum negru se mai micşorase, însă sirenele ambulanţelor îşi continuau sinistrul concert. Sute de maşini erau blocate de o parte şi de alta a locului exploziei.

Malko se simţi uşurat atunci când ajunse la Mercedes. Şoferul ieşise din maşină şi-i făcu semn. Parcurse ultimii metri alergând. Portiera din spate, de pe partea stângă, era deschisă.

---

[2] Suspecţii obişnuiţi.

Aruncând o privire rapidă, observă că maşina era goală.

Jezia dispăruse!

– Unde e femeia? îl întrebă el pe agentul CIA.

– A plecat, sir. A spus că se duce după dumneavoastră.

– *Himmel!*[3] explodă Malko.

– Nu am primit instrucţiuni s-o reţinem, se apără americanul. Şi-a luat lucrurile, inclusiv geanta din portbagaj.

Malko rămase mut.

Jezia îi scăpase printre degete! Catastrofa era completă.

---

[3] La naiba!

CAPITOLUL VII

– Ai văzut încotro s-a îndreptat? îl întrebă Malko pe şoferul de la CIA.

– Mi s-a părut că se duce după dumneavoastră, mărturisi americanul. A plecat în aceeaşi direcţie.

Probabil că Jezia ajunsese pe banda cealaltă şi se urcase într-un taxi.

Dar de ce fugise? Malko nu găsea nicio explicaţie: se puse în locul ei. Având un sac plin cu bani, ar fi putut aştepta să vadă ce se întâmpla. Pe de altă parte, era perfect posibil ca ea să fi contribuit cu anumite elemente la dosarul lui Choukri El Jallah. Numere de cont, retrageri bancare, tot ceea ce CIA încerca să recupereze.

Totul era s-o găsească...

Malko nu trebui să-l sune pe Mitt Rawley. O făcu acesta.

– Eşti tot la aeroport? întrebă Malko.

– Ce faceţi, veniţi? Ai găsit-o?

– A dispărut, mărturisi Malko.

– A dispărut?

Mitt Rawley rămase mut. Malko îi explică situaţia şi conchise.

– După părerea mea, a şters-o pentru a-şi reface viaţa exploatând conturile secrete libiene. De altfel, a luat şi geanta cu bani din portbagaj.

Nu avea niciun chef să se ducă în Statele Unite. Probabil că o să plece din Liban. Pentru că eşti la aeroport, ai putea s-o interceptezi...

– Dar n-o cunosc, protestă americanul.

– Ţi-am descris-o.

– Nu e suficient.

– Apelează la FSI! S-o împiedice ei să plece!

– Aeroportul e controlat de Hezbollah, ştii bine asta, protestă Mitt Rawley. În plus, are paşaport diplomatic. Nimeni nu va accepta s-o intercepteze.

Urmă o tăcere lungă, apoi şeful staţiei CIA trase concluzia:

– S-a ales praful! Nu văd cum am putea pune mâna pe ea. Mă întorc în oraş. Ne întâlnim la ambasadă.

*

* *

– Şiiţii l-au răzbunat pe imamul Moussa Sadr, conchise trist Malko în faţa imaginilor care se derulau pe ecranul televizorului din biroul şefului staţiei CIA.

– În afară de ticălosul ăla de El Jallah, am pierdut opt oameni, adăugă cu amărăciune Mitt Rawley. Şoferul Cadillacului, cel de lângă el, doi ofiţeri de caz din maşina aflată în faţă şi doi din cea din spate. Celelalte două maşini au fost şi ele zgâlţâite, dar oamenii noştri sunt OK. În total, douăzeci şi şapte de morţi şi nu se ştie câţi răniţi. Libanezi. De ce vorbeşti despre Moussa Sadr?

– Când m-am dus la bancă împreună cu Jezia, îi explică Malko, un individ a insultat-o ameninţând-o cu răzbunarea lui Moussa Sadr.

Malko se uită afară. Soarele apunea deasupra Mediteranei. Probabil că frumoasa Jezia plecase din Liban. Existau zeci de zboruri zilnice spre toate capitalele lumii şi nimeni n-o căuta pe Jezia. Mitt Rawley se aşeză în faţa lui Malko şi îşi aprinse o ţigară.

– Eu mă întreb, zise el, dacă nu cumva iranienii au aflat, prin intermediul Hezbollahului, că urma să-l urcăm în avion pe Choukri El Jallah. Ei ştiu ce anume ne-ar fi putut dezvălui el. Aşa că au subcontractat cu Hezbollahul un atentat. Iar acum sunt liniştiţi.

– Ai căutat printre rămăşiţele Cadillacului? întrebă Malko.

– Evident, exclamă americanul. Totul a fost carbonizat. Nici măcar n-am putut identifica trupurile. Probabil că temperatura a depăşit 2 000 de grade... Nu am găsit decât o bucată din pistolul Beretta 92 al şoferului. O armă de-a noastră.

Din direcţia asta, nicio speranţă...

– O să trimit un mesaj la Langley. Să ne dea instrucţiuni. Cred că tu poţi lua avionul spre Austria.

Malko nu-i mai spuse că, dacă n-ar fi existat articolul din *Al Nahar*, Choukri El Jallah ar fi fost acum în avionul pus la dispoziţie de CIA. Dar fusese deschisă cutia Pandorei... Desigur, libianul

acceptase să plece în Statele Unite, dar duşmanii lui făcuseră în aşa fel încât să-l împiedice.

Era inutil să învârtească acum cuţitul în rană.

*

* *

„Avem întâlnire la prânz cu Ashraf Rifi", scria în SMS-ul trimis de Mitt Rawley.

Malko dormise prost. Era supărat pe el însuşi. N-ar fi trebuit s-o scape din ochi pe Jezia. Dacă rămânea cu ea, acum ar fi fost amândoi în drum spre Statele Unite. Răsfoi ziarele lăsate în faţa uşii.

Nu se vorbea decât de atentatul din ajun, iar fotografiile prezentau imagini dezolante. Caroseriile maşinilor fuseseră îndepărtate, dar şoseaua era un câmp plin de ruine. Toţi editorialiştii îşi puneau aceeaşi întrebare: era oare începutul unui nou val de atentate având ca scop destabilizarea ţării?

Sună de la recepţie.

– Vă aşteaptă o maşină.

Tensiunea devenise palpabilă atunci când Mercedesul fără însemne al Agenţiei se prezentă la prima serie de baraje care apărau cartierul general al FSI. Soldaţii cu căşti şi veste antiglonţ ţineau degetul pe trăgaciul armelor M16.

Au fost necesare mai multe minute de negocieri şi o percheziţie completă a maşinii pentru a putea intra în Sfânta Sfintelor. După ce se opriră în faţa clădirii principale, doi ofiţeri îi

percheziționară din nou și-i însoțiră până la etajul doi, unde parcurseră interminabilul culoar care ducea la biroul șefului FSI. În uniformă, cu capul descoperit, generalul Ashraf Rifi avea o expresie întunecată. Așezat pe canapea, Mitt Rawley nu părea nici el în formă.

Tensiunea plutea în aer.

– Generalul îmi reproșează că nu l-am anunțat în legătură cu manevra noastră. El susține că, dacă ar fi fost la curent, atentatul n-ar mai fi avut loc.

– De ce? întrebă Malko.

– Am fi securizat traseul, îl asigură generalul libanez. Cunoaștem metodele Hezbollahului și am fi vegheat ca niciun vehicul suspect să nu se afle pe drumul parcurs de convoi. Ancheta a dezvăluit faptul că, încă de dimineață, mai multe mașini s-au succedat la locul atentatului. Au existat pândari și complici. N-a fost un atentat kamikaze. Explozia a fost declanșată de cineva care se afla prin împrejurimi, prevenit de pândarii postați la ieșirea din apartamentul lui Choukri El Jallah și pe traseu. Hezbollahul stăpânește la perfecție metoda mașinilor-capcană. În orice caz, n-au vrut să riște și știau că mașina în care se găsea libianul era blindată. Au folosit o încărcătură de șapte ori mai puternică decât de obicei. De aceea clădirile învecinate au suferit atâtea pagube. Domnul Rawley n-a vrut să-mi spună însă *de ce* voia Hezbollahul să scape de Choukri El Jallah.

Şeful staţiei CIA clătină din cap.

– Ashraf, *nu pot* să-ţi spun. Pot doar să te asigur că n-are nimic de-a face cu Libanul. În plus, nu sunt sigur că a fost Hezbollahul...

Ashraf Rifi bătu cu palma în birou.

– Ei au fost! N-am nicio îndoială. Toate atentatele cu maşini-capcană au fost comise de libanezi afiliaţi în general Hezbollahului. Chiar dacă nu am arestat niciodată pe nimeni, asta e convingerea mea intimă. Deşi, în cele mai multe cazuri, sirienii sunt cei care trag sforile.

– Nu văd mâna sirienilor în atentatul ăsta, replică Mitt Rawley. Nu aveau nicio neînţelegere cu Choukri El Jallah.

– Atunci, cine?

– Iranienii.

Generalul Ashraf Rifi rămase tăcut o vreme, apoi exclamă:

– Imposibil. S-a mai întâmplat deja şi în trecut să manipuleze Hezbollahul.

Mitt Rawley izbucni:

– N-are nicio importanţă, Choukri El Jallah e mort.

– Împreună cu douăzeci de cetăţeni ai ţării mele! remarcă cu amărăciune Ashraf Rifi. Această dramă ar fi putut fi evitată dacă aş fi fost prevenit.

Şeful staţiei CIA se ridică fără să răspundă şi-i întinse mâna generalului libanez.

– Îţi cer din nou scuze, spuse el, dar nimic nu prevestea o astfel de dramă.

Se despărţiră aproape cu răceală.

– Vino în maşina mea! îi cerul americanul lui Malko. Cealaltă o să plece goală.

Trecură din nou de baraje şi intrară pe un bulevard periferic pentru a ocoli centrul. După ce-şi aprinse o ţigară, Mitt Rawley suflă fumul şi zise pe un ton sumbru:

– Am făcut numai prostii. Mă simt îngrozitor. N-ar fi trebuit să transmit informaţiile alea la *Al Nahar*...

– N-are rost să te dai de ceasul morţii, spuse Malko. Nu mai putem face nimic pentru cei dispăruţi. E trist, iar Iranul va continua să doarmă liniştit.

– Nu, nu pot renunţa, replică americanul.

Malko se întoarse uimit spre el.

– În afară de o şedinţă de spiritism, nu văd cum ai putea să intri în contact cu Choukri El Jallah.

– Aşa e, recunoscu Mitt Rawley, dar mai rămâne Jezia...

– Jezia! făcu Malko. Nici măcar nu-i ştim numele adevărat şi nici unde s-a dus. Cu banii pe care-i are asupra ei se poate ascunde oriunde în lume.

– Absolut, recunoscu americanul, dar avem totuşi o informaţie: Jezia este tunisiană. El Jallah a întâlnit-o în Tunisia. După părerea mea, acolo s-a dus. E normal: nimeni nu ştie că deţine controlul asupra „comorii" lui Choukri El Jallah. E foarte bogată şi cunoaşte multe secrete.

– Crezi că putem găsi o persoană numai după prenume? obiectă Malko. Dacă şi ăsta o fi adevărat...

– E greu, recunoscu Mitt Rawley. În orice caz, există un singur om capabil s-o găsească.

– Cine?

– Tu. Pentru că o cunoşti *fizic*.

– Nu ştiu nimic despre ea, obiectă Malko, nu mi-a spus nimic despre viaţa ei.

Mergeau acum de-a lungul mării, îndreptându-se spre colina Akbar, unde se afla ambasada americană.

– Am primit de la Langley un mesaj lung, îi explică americanul. Nu vor ca Iranul să scape aşa de uşor şi să nu obţinem dovada crimei. Trebuie să recuperăm documentele pe care le-a luat Jezia. Ceva îmi spune că Choukri El Jallah avea încredere totală în ea. Înseamnă că are asupra ei ceea ce căutăm noi. Că putem obţine de la ea acel lucru fără niciun risc.

– Concluzia? întrebă Malko.

– Te duci în Tunisia. Agenţia te susţine în proporţie de 150%. Vei dispune de toate mijloacele necesare, iar staţia din Tunis îţi va sta la dispoziţie. Trebuie găsită această Jezia.

CAPITOLUL VIII

Te-ai fi putut crede la Kabul!

Imensul patrulater al ambasadei americane din Tunis, cuprins între drumul spre La Marsa şi una dintre aleile din Cartierul Lacului, era înţesat cu tot felul de vehicule militare, de la transportorul de trupe M113 până la blindatul pe roţi dotat cu un tun de 75! Humvee-uri, camioane cu prelată, alte tipuri de blindate. În jurul acestei armate, câţiva soldaţi tunisieni blajini se bucurau de soarele atât de scump la vedere în luna noiembrie, prea puţin preocupaţi de această stare de asediu.

Unul mai mult virtual.

Malko sosi şi el la volanul unui Peugeot 508 închiriat, după ce se învârtise multă vreme prin labirintul format de aleile fără nume din Cartierul Lacului. În cele din urmă, dăduse peste singura cale de acces în ambasadă: un drum care pleca de la un rond, parţial obstrucţionat de nişte rulouri de sârmă ghimpată şi păzit de un poliţist prea puţin motivat. Când Malko opri în faţa lui, acesta îi spuse:

– Nu aveţi voie să treceţi mai departe.

– Mă duc la ambasada americană.

– Atunci, mergeţi! îi zise poliţistul în franceză.

Portbagajul Peugeot-ului ar fi putut fi burduşit cu explozibil, dar asta nu era problema lui...

Ajuns la intrarea în ambasadă, Malko opri între un M113, cu ţeava mitralierei îndreptată spre cer, şi un blindat echipat cu un tun de 75, care avea o roată din faţă dezumflată.

De jur împrejurul ambasadei, ferestrele blindate erau crăpate, iar zidurile purtau urmele unui incendiu.

Cu trei săptămâni în urmă, o hoardă de salafişti întărâtaţi de un film antiislamist făcut de un copt american şi difuzat pe internet se îndreptase spre ambasada americană cu intenţia fermă de a-i da foc!

Plecaseră din centrul Tunisului şi parcurseseră vreo doisprezece kilometri scandând sloganuri antiamericane, cărând după ei scări pentru a escalada zidurile ambasadei şi înarmându-se cu săbii, bastoane şi cocteiluri Molotov!

Deşi drumul durase peste două ore, nimeni nu se interesase de această manifestaţie şi nicio autoritate tunisiană nu reacţionase în vreun fel.

Cei câţiva poliţişti care făceau de pază în faţa intrării principale în ambasadă fuseseră repede copleşiţi de mulţimea furioasă...

Ambasadorul însuşi alertase Ministerul de Interne tunisian. Când sosiră în sfârşit trupele poliţiei, atacul atinsese apogeul, iar puşcaşii marini trăgeau deja în aer pentru a-i respinge pe asediatori...

De atunci, autoritățile tunisiene, complet depășite de situație și dornice să evite un conflict grav cu Statele Unite, transformaseră ambasada americană într-o fortăreață.

După ce arătă permisul de trecere, Malko se strecură pe poarta întredeschisă, păzită de soldați cu căști și veste antiglonț. După câteva telefoane, ajunse la cancelarie însoțit de doi soldați. Domeniul era imens, iar parcările se întindeau cât vedeai cu ochii. Clădirile erau plate și albe. Parcă te aflai într-un campus universitar.

Un bărbat cu părul alb și puțin ondulat îl aștepta pe peronul cancelariei. Se prezentă imediat, zâmbind cu căldură:

– Max Dorman. Cam de un an, reprezint Agenția în această țară frumoasă. Aveți noroc, vremea e minunată! Săptămâna trecută a plouat cu găleata...

Într-adevăr, erau 23 de grade și cerul senin.

Malko îl urmă pe american în biroul situat la etajul doi al unei mari clădiri plate. O hartă a Tunisiei ocupa un perete întreg, iar lângă ea se afla o galerie de fotografii cu „bărboși" căutați pentru atacul asupra ambasadei. Un portret al lui Barack Obama trona deasupra biroului.

Totul era extrem de impersonal. Max Dorman era un bărbat înalt și subțire, elegant și cu privirea vie.

– Vorbiți araba? îl întrebă el pe Malko.

– Nu prea, trebui să recunoască acesta. Franceza, da.

– Asta o să vă ajute. Aici, cei mai mulţi vorbesc franceza. Chiar şi eu, deşi sunt specialist în arabă, am ajuns să uit s-o vorbesc.

– Care este situaţia? întrebă Malko.

Şeful staţiei CIA se strâmbă.

– Ţara fierbe mocnit. După 14 ianuarie 2011, data oficială care marchează începutul revoluţiei împotriva lui Ben Ali, nu s-a mai petrecut mare lucru. Preşedintele Marzouki câştigă timp promiţând o constituţie, dar nimeni nu este de acord cu fondul chestiunii; salafiştii vor o Şaria pură şi dură, Mişcarea Ennahda una mai „lejeră"... Între timp, ţara se islamizează în secret. Cele mai multe femei poartă voal, fustele au dispărut, iar alcoolul este interzis în majoritatea restaurantelor. Cu toate astea, tunisienii par să nu vadă nimic şi pretind că lucrurile au rămas neschimbate. Politica struţului. În realitate, Tunisia este cuprinsă de marele val islamist care mătură regiunea, de aici până în Gaza, trecând prin Libia şi Egipt. Să vă dau un exemplu: astăzi, Ennahda a cerut oficial să fie interzise toate relaţiile cu Israelul... În Tunisia n-au mai rămas însă decât câteva sute de evrei, mai ales în regiunea Djerba, unde se află una dintre cele mai vechi sinagogi din lume. Până acum, tunisienii s-au remarcat prin moderaţie.

Eu tot trimit mesaje la Langley, dar se pare că nu mă ascultă nimeni... OK, vă cam plictisesc cu micile mele probleme.

Telefonul îl întrerupse şi se duse să răspundă. La întoarcere, chipul lui exprima îngrijorare.

– Doi salafişti care făceau greva foamei au murit... Asta n-o să rezolve deloc lucrurile. Ar fi o soluție dacă ar face toți la fel...

Max Dorman râse sec, ca şi cum ar fi regretat această glumă deplasată. Îşi drese vocea şi continuă.

– Am primit un e-mail de la stația din Beirut şi unul de la Langley. Mi se cere să vă acord tot sprijinul de care aveți nevoie. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Evident, nu era la curent cu afacerea de care se ocupa Malko. Acesta decise să-i spună cât mai puțin cu putință.

– Încerc să găsesc o femeie care se află în posesia unor documente legate de securitatea Statelor Unite, explică el. A plecat din Liban cel mai probabil spre țara sa natală, Tunisia.

– Nu cred că o să fie greu, răspunse americanul. Care sunt elementele de care dispuneți?

Malko scoase din buzunar una dintre fotografiile Jeziei făcute la Beirut de un agent CIA şi i-o întinse şefului stației.

– Fotografia asta şi un prenume: Jezia.

Max Dorman se posomorî, apoi, în timp ce-i dădu înapoi fotografia, se strâmbă.

– *Very beautiful woman*, remarcă el. Cam puţin. Nu ştiţi nimic despre ea?

– Ba da, spuse Malko. Se afla în sfera de influenţă a familiei Ben Ali şi ocupa un post important: director de comunicare la compania aeriană Kartago, fiind susţinută de amantul ei, Choukri El Jallah, un apropiat al lui Gaddafi.

– Individul care a sărit în aer la Beirut?

– Exact! confirmă Malko, apoi îi relată ceea ce se petrecuse acolo.

– Sunteţi sigur că s-a întors în Tunisia? întrebă Max Dorman.

– Nu, mărturisi Malko, dar e cea mai plauzibilă ipoteză. În Libia nu s-a dus sigur, iar asta e ţara ei natală.

– Am studiat puţin dosarul Ben Ali, replică americanul. Eram în relaţii bune cu guvernul lor pentru că juraseră să-i stârpească pe toţi salafiştii... De atunci, unii au dat bir cu fugiţii, printre ei numărându-se Ben Ali însuşi, care trăieşte fericit în Arabia Saudită, iar alţii au fost arestaţi: mai precis, 114, incluşi acum în regimul deţinuţilor de drept comun. Altfel, epurarea a fost mai curând blândă.

– Sunteţi în relaţii bune cu omologii dumneavoastră?

– Bunicele. Însă nu ne putem baza prea mult pe ei. Şi pe urmă, dacă le facem cunoscută existenţa acestei „profitoare" de pe urma fostului

regim, le-am da idei. Mai ales dacă sunt convinşi că are bani... Cu atât mai mult cu cât nu aveţi decât un prenume. Dacă aţi fi ştiut un număr de telefon sau o adresă...

Părea total dezarmat.

Malko rupse tăcerea apăsătoare care se lăsase în birou.

– Trebuie să existe un mijloc de a-i găsi pe partizanii lui Ben Ali. Doar nu sunt toţi în închisoare.

– Sigur că nu! exclamă americanul şi zâmbi. Mă gândesc la cineva care frecventa mediul tinerilor bogaţi. Mare amator de femei. Este un fel de informator pentru noi şi cred că o să accepte să vă ajute. Se numeşte Kamel Astrubal şi lucrează la compania Orange.

– N-a fost arestat?

– Nu, doar l-au interogat de două ori. Atenţie însă, nu e sută la sută de încredere, dar dacă există vreun om care vă poate îndruma oarecum, atunci el este acela. Vă dau numărul lui de mobil. Este singura modalitate prin care puteţi lua legătura cu el.

Scoase la iveală un carneţel.

– Iată-l: 23397697. Îi spuneţi că sunaţi din partea lui Mike! Mă cunoaşte sub numele ăsta. Dacă nu merge, veniţi din nou la mine. O să încercăm altceva.

Malko se ridică să plece, dar Max Dorman îl reţinu.

– Stați puțin! Cunoașteți bine Tunisul?

– Îl cunoșteam, dar se pare că orașul s-a extins.

Americanul se strâmbă.

– E mai rău ca în California! Trebuie să mergi kilometri întregi ca să ajungi în suburbii, unde locuiesc toți oamenii cu stare, și se formează ambuteiaje îngrozitoare. În plus, străzile nu au nume și nu există un plan general al orașului! Prin urmare, nu se poate conta pe GPS: ar merge în gol.

– Ce mă sfătuiți? întrebă Malko.

Șeful stației zâmbi ironic.

– Vă împrumut un GPS...

– Dar tocmai mi-ați spus că nu ajută la nimic.

– GPS-ul meu este unul *uman*: Mustafa El Fadli. Unul dintre cei mai buni colaboratori pe care-i avem. Vrea să emigreze în Statele Unite, așa că e foarte motivat. Când a fost racolat, era șofer de taxi. Cunoaște Tunisul ca pe propriile buzunare. Cu el, nu vă rătăciți și puteți câștiga timp.

– Cât de mult se poate conta pe el? întrebă Malko.

Max Dorman surâse.

– Nu e decât un GPS... Noi îl folosim pentru infiltrarea în moscheile salafiste. O să-l chem.

– Mai înainte, îi sugeră Malko, poate ar fi bine să-l sunați pe Kamel Astrubal.

Şeful staţiei CIA luă de pe birou un telefon mobil verde, formă un număr şi lăsă un mesaj, menţionând numele lui Malko.

– Încă doarme, spuse americanul după ce închise, dar o să sune mai târziu.

Apoi îi ceru secretarei să-l cheme pe Mustafa.

După cinci minute, uşa biroului se deschise şi îşi făcu apariţia un tunisian firav, cu părul ondulat, tenul foarte mat şi o pată maronie pe frunte, însemnul „adevăraţilor" credincioşi, care se prosternează lovindu-se cu capul de pământ...

Destul de ciudat pentru un agent CIA...

În faţa privirii surprinse a lui Malko, Max Dorman izbucni în râs.

– Liniştiţi-vă, Mustafa nu e salafist! Mus, spune-i domnului cum procedezi.

Tunisianul zâmbi, dezvelindu-şi dinţii strălucitori.

– Dorm cu un căţel de usturoi lipit de frunte. Lasă o urmă perfectă. Nici măcar salafiştii nu-şi dau seama. Cred că sunt unul de-al lor.

Părea extrem de încântat de acest şiretlic.

– Mus, continuă şeful staţiei, începând din acest moment eşti la dispoziţia lui Malko Linge. Nu prea cunoaşte oraşul.

– Nicio problemă, domnule, zise tunisianul. Are maşină sau o iau pe-a mea?

– I-am dat lui Mus un Nissan fără însemne, explică Max Dorman.

– O folosim pe-a mea, decise Malko.

– Unde mergem?

– Deocamdată, nicăieri. Ai un telefon mobil?

– 93345578, declamă Mustafa El Fadli. Unde stai?

Trecu la obiceiul tunisienilor de a tutui pe toată lumea.

– La Sheraton, răspunse Malko. Fostul Hilton.

Mustafa El Fadli dădu din cap aprobator.

– E bun. Eu locuiesc în apropiere, în cartierul Belvedere. Mă suni când ai nevoie de mine.

Salută politicos şi se făcu nevăzut.

– Deocamdată, conchise Max Dorman, asta e tot ce pot face pentru dumneavoastră.

– După ce iau legătura cu Kamel, vă ţin la curent, promise Malko.

Se întoarse în parcare, sub razele de soare verticale. Aproape că era prea cald... Trebui să parcurgă în sens invers acelaşi traseu, toate celelalte căi de acces în ambasadă fiind blocate de rulourile de sârmă ghimpată.

Se îndreptă spre Sheraton, trecând prin faţa aeroportului.

Telefonul începu să sune atunci când ajunse în dreptul clinicii Taoufik.

O voce necunoscută.

– Malko?

– Da.

– Sunt Kamel. Vrei să ne vedem?

Vorbea franceza fără pic de accent.

– Da, cât mai repede posibil.

– Bine. La ora şase la cafeneaua Aziz, pe strada Ali Bachamba, în faţa hotelului Internaţional.

Închise aproape imediat. Malko îşi avertiză „GPS-ul", apoi se gândi că poate urma să afle mai multe despre misterioasa Jezia.

CAPITOLUL IX

O mulțime de pisici luaseră cu asalt grămada enormă de gunoaie care bara parțial o fundătură. Mustafa El Fadli sări din mașină și-i strigă lui Malko:

– Parchează aici!

Îi făcu loc împingând într-o parte un tomberon. Strada Al Bachamba se afla în plin centru, plecând de la bulevardul Bourguiba, inima vechiului Tunis, presărat cu terasele numeroaselor cafenele ocupate aproape în exclusivitate de bărbați. Circulația era infernală, mașinile deplasându-se bară la bară. După revoluție, gunoiul era ridicat la intervale neregulate, din rațiuni sindicale misterioase.

Mustafa El Fadli îl conduse pe Malko până la o cafenea obscură, situată undeva mai spre stânga.

– Aici e Aziz, spuse el, eu te aștept în mașină.

Un tunisian înalt și slab, cu mustață, stătea la bar în stânga intrării. Îi zâmbi lui Malko. Acesta se duse în fundul sălii și se așeză la o masă goală. Surprinzător, în fața lui un cuplu flirta de zor.

Spectacolul era inedit pentru un oraș islamist. La câteva zeci de metri distanță, pe

bulevardul Bourguiba, cuplurile nici măcar nu îndrăzneau să se țină de mână...

Lângă cei doi, o femeie cu voal, îmbrăcată în roșu, singură, îl privi insistent.

Ambianța era bizară. Două cupluri intrară în cafenea și urcară direct la etajul întâi.

Un televizor lipit de perete difuza clipuri egiptene pline de brunete languroase.

Malko comandă o cafea.

Trecu o jumătate de oră. Nici urmă de Kamel.

Mai așteptă un sfert de oră, apoi îl sună. Miracol: acesta răspunse.

– Tocmai parchez mașina.

După cinci minute, un personaj pitoresc își făcu apariția în cafenea.

Era un tunisian masiv, cu un piercing în sprânceana stângă, îmbrăcat cu un tricou negru mulat pe care scria cu litere albe: *HELL WAS FULL, I CAME BACK*[1]. Avea ochii puțin cam bulbucați, coapsele enorme și un aer extrem de jovial. Se lăsă să cadă pe scaunul din fața lui Malko și întrebă:

– Ești prietenul lui Mike?

– Da, răspunse Malko.

Tunisianul zâmbi.

---

[1] Iadul era aglomerat, așa că m-am întors.

– Nu ți-e frică să te întâlnești cu un „*zelun*”?

– Ce înseamnă asta?

– Așa sunt numiți orfanii lui Ben Ali...

Ciumați.

– Ai avut probleme? întrebă Malko.

Tunisianul se strâmbă.

– M-au interogat de două ori la El Aouina, de dimineață până seara. Voiau să știe ce părere am despre revoluție și despre sinuciderea individului care a declanșat totul. Le-am spus că nu sunt la curent cu evenimentele. Mi-au pus o grămadă de întrebări despre logodnica mea.

– Cine e?

– Nepoata mătușii lui Ben Ali. Din fericire, a fugit în Algeria. Din păcate, nu se mai poate întoarce. Trebuie să-mi găsesc o altă logodnică... Mi-au confiscat BMW-ul și a trebuit să-mi cumpăr o altă mașină. De atunci, nu-mi mai dau pace.

Comandă o Coca-Cola.

– Dacă dorești să bei alcool, se poate... E suficient să-i ceri lui Aziz.

– Nu, mulțumesc, spuse Malko. Mi se pare un local neobișnuit. Un cuplu flirta de zor mai devreme.

Kamel Astrubal izbucni într-un hohot de râs.

– Trebuie să dai o raită pe la etajul întâi! Aici poți să faci ce vrei. Există femei care-și câștigă greu existența, trei sau patru sute de dinari pe

lună ca menajere sau vânzătoare, aşa că vin aici să facă rost de bani.

Islamismul nu ucisese chiar totul.

Malko îşi spuse că era momentul să intre în subiect.

– Cunoşti vreo fată cu numele de Jezia?

Tunisianul se gândi câteva clipe, apoi răspunse:

– Există o mulţime de Jezia. Cu ce se ocupă?

– Lucra la compania aeriană Kartago. Era director de comunicare.

Kamel Astrubal clătină din cap.

– Kartago a fost cumpărată de guvern, iar fostul patron, Belhacem Trabelsi, e la închisoarea din Mornaguia. Se numără printre cei 114 care au fost arestaţi. E cumnatul lui Ben Ali.

– Se poate vorbi cu el?

Tunisianul rânji.

– M-aş mira! S-au purtat foarte urât cu el şi sunt sigur că nu e dispus să ofere informaţii. E prea periculos.

Mirajul se pierdea în zare. Nu mai rămânea decât speranţa. Malko scoase din buzunar una dintre fotografiile făcute la Beirut de agenţii CIA.

– Asta e fata pe care o caut, spuse el.

Kamel Astrubal se uită atent la fotografie, iar chipul i se lumină.

– Ah, dar e Jezia Thabet! Se cuplase cu un libian bătrân!

*

* *

Lui Malko îi veni să-l pupe.

– O cunoşti bine? întrebă el.

Kamel Astrubal zâmbi ambiguu.

– Am cunoscut-o bine înainte să se cupleze cu libianul. E o fată foarte frumoasă. Lucra ca însoţitoare de bord, apoi Belhacem i-a oferit un post de conducere.

– Ştii unde e acum?

– N-am mai văzut-o de multă vreme, recunoscu Kamel Astrubal, dar cred că mai am numărul ei de mobil.

– Şi vreo adresă?

– Avea o casă în La Marsa, dar nu ştiu dacă mai locuieşte acolo. Ce doreşti de la ea?

– Vreau să-i vorbesc, răspunse Malko. Ştie anumite lucruri care mă interesează.

Kamel Astrubal nu insistă.

– Nu sunt sigur dacă se mai află în Tunisia, dar nu e imposibil.

– Se ducea des în Libia? întrebă Malko.

Tunisianul clătină din cap.

– Nu ştiu. Nu eram în relaţii aşa de apropiate. Să văd dacă mai am numărul ei de telefon.

Începu să caute în memoria mobilului; Malko aşteptă cu înfrigurare. Era pe cale să descopere o pistă, îndepărtată, dar neaşteptată.

Brusc, Kamel Astrubal exclamă:

– Iată-l: 171105111.

Malko îl notă. Interlocutorul lui închise telefonul.

– Asta-i tot ce doreşti să ştii?

– Da, vreau s-o găsesc.

Tunisianul se ridică şi-i întinse mâna.

– Dacă mai ai nevoie de ceva, sună-mă!

Se depărtă unduindu-şi corpul şi dispăru pe strada întunecoasă.

Malko îl urmă imediat. Mustafa El Fadli stătea sprijinit de Peugeot şi discuta cu un bătrân căruia îi dădu o monedă de un dinar.

După ce se urcă în maşină, Malko formă numărul pe care i-l dăduse Kamel Astrubal. Auzi o voce care vorbea în arabă. Îi întinse mobilul „GPS-ului" său.

– Ce zice?

– Numărul e nealocat, îl anunţă tunisianul.

*

* *

Trebuia luat totul de la zero.

– Putem obţine numărul dacă avem numele? întrebă Malko.

– Nu un număr de mobil.

Prin urmare, era nevoit să caute din nou acul în carul cu fân.

– Foarte bine, decise Malko, ne întoarcem la ambasadă, trebuie să vorbesc cu Max Dorman.

Ghidat de „GPS", străbătu bulevardul Habib Bourguiba, apoi coti pe strada Mohammed al V-lea, dar calea era blocată de un ambuteiaj monstruos... Îi trebui aproape o oră ca să ajungă la ambasada de lângă lac. Era deja seară.

Max Dorman ieşise dintr-o şedinţă şi părea epuizat.

– V-a fost de ajutor Kamel? întrebă el.

– Într-o oarecare măsură, recunoscu Malko. Cunosc acum numele femeii pe care o caut: Jezia Thabet.

– Nu-mi spune nimic, mărturisi americanul. Asta-i tot?

– Mobilul ei a fost deconectat.

– Nu e de mirare, comentă Max Dorman. După revoluţie, mulţi apropiaţi ai lui Ben Ali şi-au schimbat numărul de telefon pentru a da impresia că au plecat din Tunisia. Dar cred că există un tip care vă poate ajuta. Un anume Abubaker Jalghum. Este un *thuwar*, un adversar al lui Gaddafi. S-a specializat în căutarea partizanilor refugiaţi în Tunisia. Dacă femeia asta avea un amant libian bine situat, poate că s-a interesat de ea.

– Putem da de el?

– E în Libia, comunic cu el prin e-mail. O să-i trimit un mesaj.

Malko era cât pe-aci să se declare de acord, dar se gândi că nu era totuşi o idee bună să-i pună

pe „noii" libieni în legătură cu Jezia Thabet. Şi mai ales să facă conexiunea cu amantul ei, Choukri El Jallah. Acesta se aflase cu siguranţă pe lista neagră a învingătorilor lui Gaddafi. Se putea întâmpla s-o găsească pe femeie *înaintea* lui Malko.

– Staţi puţin! Nu există niciun mijloc de a lua legătura cu Belhacem Trabelsi, fostul şef de la Kartago? Se află aici, în închisoare.

– E o problemă delicată, ezită americanul; dacă vă duceţi direct la el, tunisienii îşi vor pune multe întrebări... Nu există decât o singură modalitate: prin intermediul avocatului său. O să mă informez. Mai vorbim mâine.

Se făcuse deja noapte şi nu era decât ora şapte! Malko îşi spuse că nu-i mai rămânea nimic altceva de făcut decât să se întoarcă la Sheraton. De la aeroport, autostrada care trecea pe lângă suburbiile din nord semăna cu o panglică lungă şi luminoasă. Din fericire, nu rată intersecţia şi ajunse la hotel graţie punctului de reper reprezentat de clădirea televiziunii cu cele două cupole luminate în verde.

Tocmai traversa holul atunci când zări o femeie tânără care ieşea din lift.

Magnifică.

Bluza i se mula pe pieptul generos, avea un chip frumos de orientală, iar fusta se termina deasupra genunchiului. Din cauza islamiştilor, un

astfel de spectacol era aproape necunoscut la Tunis.

O urmări cu privirea. Femeia se aşeză singură la una dintre mesele de lângă bar.

Era prea frumos ca să fie adevărat.

Tocmai se pregătea să se ducă la ea, dar apăru un individ corpolent, cu mustață, care se aşeză la aceeaşi masă. Purta costum, o cravată închisă la culoare şi avea un aer important.

Sfârşitul unui vis frumos.

Nu-i mai rămânea la dispoziție decât televizorul pentru a-şi petrece restul serii.

*

* *

Kamel Astrubal se pregătea să închidă telefonul, dar cineva răspunse în ultimul moment.

– *Aiwa*?

– Jezia? Sunt Kamel.

Urmară câteva clipe de tăcere, apoi vocea femeii izbucni în telefonul mobil.

– Kamel! Ce surpriză plăcută. M-am întors în Tunis acum câteva zile.

Auzindu-i vocea caldă, Kamel Astrubal revăzu în minte silueta extraordinară a Jeziei Thabet. Pe vremea când el conducea o maşină Ferrari, iar femeia nu era decât o însoțitoare de bord anonimă, avusese o aventură cu ea.

Pentru el, sexuală, pentru ea, utilitară.

Kamel Astrubal avea o mulțime de relații și, grație legăturilor sale cu familia Trabelsi, un acces neîngrădit la multe lucruri. Totuși, ei îi plăceau bărbații frumoși și puternici. Kamel Astrubal nu era nici una, nici alta, iar aventura lor fusese de scurtă durată. Rămăseseră totuși prieteni și au continuat să se învârtească prin aceleași cercuri. După ce s-a întors din Liban, via Roma, Jezia l-a sunat. Cu toate acestea, nu avea deloc intenția s-o înlocuiască pe logodnica lui Kamel, exilată fără voie în Algeria.

Vorbele fostului ei amant căzură ca un duș rece:

– M-am întâlnit azi cu un tip care te caută, o anunță tunisianul.

Jezia avu senzația că i se oprește inima în loc.

– Un agent de securitate?

La întoarcerea în Tunis, nimeni n-o întrebase nimic. Nici măcar vameșii nu-i făcuseră nelăceri. Oricum, fusese pregătită să le ofere un bacșiș serios. Însă la Tunis domnea o dezordine atât de mare, încât era posibilă reactivarea oamenilor *Moukhabaratului* însărcinați cu urmărirea foștilor partizani ai lui Ben Ali.

– Nu, răspunse Kamel Astrubal. Un străin. A venit la mine din partea ambasadei americane.

Jezia rămase tăcută câteva clipe. Cum de reuşise pacostea aia de american să ajungă la Kamel Astrubal?

– I-ai dat numărul meu de mobil? întrebă ea neliniştită.

– Nu, fixul din La Marsa.

– Nu mai e valabil, nu mai locuiesc acolo. Dacă-l mai vezi, nu-i da numărul de mobil, îl imploră femeia. E un tip care vrea să mă agaţe, iar eu nu doresc să am de-a face cu el. Pot conta pe tine?

– Bineînţeles! îi promise Kamel Astrubal. Adăugă imediat: ce faci diseară?

– Am putea lua masa împreună, îi propuse tunisiana, care gândea rapid. Vrei să ne întâlnim pe la opt la Montaigne, pe Hedi Nouira?

– Locuieşti în zonă? întrebă Kamel Astrubal cu o voce indiferentă.

– Da, pe-aproape, răspunse Jezia Thabet fără să stea pe gânduri.

– Şi eu la fel, zise Kamel, ce nostim!

După ce închise telefonul, îşi spuse că urma să se mai culce cu ea încă o dată. Femeia înţelesese mesajul: bărbatul cu care se întâlnise o căuta dintr-un motiv necunoscut lui.

Îşi vânduse scump tăcerea. După căderea lui Ben Ali, nu mai dispusese nici de mijloace materiale, nici de ocazii prea dese de a se bucura de compania unor fete frumoase ca Jezia.

Iar situația de-acum se putea repeta în viitor. Deținea arma absolută; însă trebuia să descopere unde locuia.

Cu cât afla mai multe, cu atât o putea domina mai sigur.

*

* *

Jezia Thabet lovi cu piciorul în taburetul pe care dormea pisica. Animalul o luă la goană.

Era furioasă la culme.

Plecând din Beirut după moartea lui Choukri El Jallah, crezuse că acel capitol din viața ei se sfârșise o dată pentru totdeauna. Ascultase de un impuls irațional, sărise din Mercedes și plecase cu geanta plină de bani.

Plus laptopul amantului ei și câteva documente pe care acesta i le încredințase: copiile procurilor pentru câteva conturi bancare din Austria, Elveția și Singapore.

Jezia nu aruncase banii pe fereastră nici pe vremea când trăia Choukri El Jallah, cumpărând cu ceea ce-i dăduse acesta trei apartamente în Ennasr, un nou cartier în vogă. Unul îl păstrase pentru ea, iar pe celelalte două le închiriase unor libieni care aduceau acolo, discret, diverse femei.

Plăteau în numerar și foarte bine.

Geanta adusă de la Beirut conținea opt milioane de dolari pe care-i ascunsese în dulapul

cu haine. Nici nu putea fi vorba să se ducă la o bancă cu o asemenea sumă. Din fericire, în Tunisia puteai încă să cumperi aproape totul cu bani lichizi. Jezia avea de gând să-şi completeze parcul imobiliar. Apoi va face câteva transferuri în bănci exotice, profitând astfel de o viaţă plăcută.

Pătrunderea în existenţa sa liniştită a acestui agent CIA pe care crezuse că nu avea să-l mai întâlnească niciodată o tulbura profund.

De fapt, după atentatul care-l costase viaţa pe El Jallah şi care, fără întârzierea neaşteptată, ar fi putut s-o trimită şi pe ea pe lumea cealaltă, intruziunea acestui bărbat în universul ei o înspăimânta. După Beirut, ştiuse că nişte duşmani puternici şi feroce dădeau târcoale secretelor lui Choukri El Jallah.

Secretele deveniseră şi ale ei după dispariţia libianului. Mai ştia şi că nu era urmărită pentru bani, ci pentru documentele bancare pe care le poseda acum în calitate de unică proprietară.

Nu prea înţelegea ce anume conţineau acestea.

Mai puţin un lucru: Choukri El Jallah murise din cauza lor.

După ce fugiseră împreună din Libia, el o pusese treptat la curent. Ştia că avea un cont extrem de important legat de operaţiunile libiene clandestine. De ăsta puţin îi păsa.

Îl putea chema foarte uşor pe cel care o urmărea pentru a-i înmâna aceste documente.

Instinctul îi spunea însă că, în acest caz, se expunea singură pericolului, neînţelegând prea bine cum anume.

Explozia care-l trimisese pe lumea cealaltă pe Choukri El Jallah îi răsuna încă în urechi. Cei care nu ezitaseră să omoare peste douăzeci de persoane ca s-o reducă la tăcere pe una singură nu vor înceta s-o urmărească până la capătul lumii dacă se amesteca în această afacere.

Dacă renunţa la documentele aflate în posesia ei, iar pe urmă cineva ajungea la ea, cu siguranţă că nu venea ca să-i aducă flori.

Jezia Thabet nu întrezărea nicio soluţie. Trebuia să rămână ascunsă până când urmăritorul ei va renunţa, apoi nu avea decât să trăiască acea viaţă liniştită şi confortabilă la care visase.

Mai exista desigur şi posibilitatea să ardă totul, dar asta ar fi însemnat să pună cruce tuturor sumelor de bani, colosale în ochii ei, care se aflau în aceste conturi. N-ar mai fi avut cum să ajungă la ele.

Îşi scotoci mintea după numele celor care ar fi putut ajuta la găsirea ei: erau foarte puţine. Asta o făcu să-şi dea seama şi de un alt pericol: echipele de *thuwari* libieni patrulau prin Tunisia pentru a-i repera pe foştii membri ai *Moukhabaratului* lui Gaddafi refugiaţi în capitală.

Totuşi, acest pericol era mai puţin iminent: ea nu se amestecase niciodată în politică şi nu era singura femeie care fusese amanta unui apropiat al lui Gaddafi.

Evident că *thuwarii* lucrau uneori pe cont propriu. Cu o săptămână în urmă, poliţia tunisiană arestase un grup de libieni care plănuiau să răpească de la Djerba un evreu bătrân foarte bogat, pentru a stoarce de la familia acestuia o răscumpărare.

Nu-i rămânea decât o singură soluţie: să facă pe mortu-n păpuşoi şi să nu ia legătura cu nimeni. Americanii vor renunţa până la urmă, iar ea se va putea bucura în pace de toate bunurile dobândite ilegal...

Jezia Thabet îşi aprinse o ţigară şi se duse la dulapul cu haine să-şi aleagă ţinuta cu care urma să-l întâmpine pe Kamel Astrubal pentru a-i tăia definitiv cheful să vorbească. Nu-şi făcea iluzii. Ştia că tunisianul nu voia decât să profite de trupul ei. În trecut, făcuse de multe ori uz de el, aşa că acum nu mai avea probleme de conştiinţă.

*

* *

Odihnindu-şi cele o sută de kilograme de grăsime într-unul dintre fotoliile de piele bej din Montaigne, Kamel Astrubal o văzu sosind pe Jezia Thabet, dreaptă ca o prinţesă, semeaţă,

neacordând nicio atenţie privirilor admirative care o însoţeau.

„Ce frumoasă e târfa asta!", îşi spuse el.

Aproape c-o uitase.

Femeia purta un fel de salopetă neagră şi o bluză albă sub care se ghicea sutienul. Silueta longilină îi scotea în evidenţă picioarele interminabile. Cele câteva prostituate care stăteau la taclale pe la mesele vecine rămăseseră cu gurile căscate, iar bărbaţii se înecară cu *chicha*.

Jezia se aşeză în faţa lui Kamel Astrubal zâmbindu-i larg şi încrucişându-şi picioarele încălţate cu cizme.

Aproape o ţinută de tip islamic...

Chelneriţa se apropie şi-i luă comanda: un suc de fructe. La Montaigne nu se servea alcool. Muzica orientală în surdină întreţinea atmosfera. Mulţi bărbaţi singuri, câteva cupluri şi, printre ele, mai multe fete cu aceeaşi privire bovină.

Nu se cunoşteau între ei.

Ennasr era un cartier nou, care nu existase cu douăzeci de ani în urmă. Peste tot se vedeau şiruri de imobile moderne, cu balcoane de marmură, lipite între ele, magazine şi lumini. În plus, aici nu respirai praful din centrul Tunisului, care se golea imediat după căderea nopţii.

Sporovăiră câteva minute, apoi Kamel Astrubal îi propuse:

– Am cumpărat câte ceva, putem merge la mine acasă. Am şi scotch.

Jezia nu bea alcool, aşa că puţin îi păsa. În orice caz, trebuia să câştige timp. Scopul acestei seri era neutralizarea fostului ei amant.

Nici măcar nu se atinse de sucul de fructe. După câteva minute, se aflau pe bulevardul Hedi Nouira. Maşina tunisianului, o Toyota Corolla, era parcată puţin mai sus. După ce intrară în casă, Kamel puse o mână grea pe coapsa Jeziei, apoi o strecură spre piept.

– Eşti la fel de frumoasă! spuse el. Mă bucur că ne-am reîntâlnit.

Femeia zâmbi absent.

Kamel locuia într-o zonă mai puţin animată, într-un imobil cu interfon, la etajul trei. Apartamentul era zgârcit mobilat. Un living mare cu covoare, taburete, câteva gravuri pe pereţi, echipament stereo şi un televizor mare cu ecran plat.

Mâncarea era aşezată pe o masă joasă, alături de băuturile alcoolice, în faţa unui divan moale, pe care se aşeză Kamel Astrubal. Aprinse imediat televizorul, iar după câteva secunde pe ecran apărură primele imagini ale unui film porno. Gâfâieli, prim-planuri cu sexe penetrate de alte sexe, sâni din belşug. Kamel Astrubal îşi lipise privirea de ecran, dar atunci când simţi mâna Jeziei pe coapsa lui îl scutură un frison.

Lăţit pe divan, o lăsă să-i desfacă şliţul şi să-i apuce sexul ascuns de chiloţii verzi. Femeia îi cunoştea gusturile. Kamel era prea gras pentru a face dragoste de-adevăratelea, ar fi fost un efort mult prea mare. Aşa că închise ochii de plăcere în timp ce Jezia începu să-i masturbeze sexul gros şi moale.

Aşa da viaţă.

Când gura femeii luă locul mâinilor, încântarea lui nu cunoscu margini. Puţin câte puţin, în timpul unei felaţii abile şi lente, în mintea lui încolţi ideea că mai putea face şi altceva în afară de asta.

Aparent, Jezia devenise foarte căutată. Bărbatul pe care-l întâlnise la Aziz voia *într-adevăr* s-o găsească. O adresă în locul unui telefon scos din funcţiune ar fi valorat probabil o mulţime de bani, de care avea atâta nevoie.

CAPITOLUL X

Kamel Astrubal era în al nouălea cer!

Jezia Thabet, o femeie abilă, îi prelungea plăcerea care se transforma uneori într-un adevărat supliciu. Se oprea pentru a mesteca o curmală sau pentru a se răcori cu puțin ceai de mentă. Pe urmă era și mai delicios. Tunisianul, răsturnat pe divan, cu brațele încrucișate și ochii închiși, ignorând imaginile sodomiilor și felațiilor care continuau să se deruleze pe ecran, gemea ca o balenă eșuată.

În timp ce ronțăia o curmală, Jezia îl masturba nonșalant cu o mână, strângându-i sexul la bază pentru a-l menține ferm.

Știa că nu va insista să se culce cu ea. I-ar fi solicitat prea mult efort. Totodată, se grăbea să ajungă acasă imediat după îndeplinirea acestei formalități indispensabile. Deocamdată, singura ei șansă de supraviețuire era să rămână în ascunzătoare, fără să dea nimănui niciun semn de viață.

Îi blestemă în gând pe cei care-l aruncaseră în aer pe Choukri El Jallah. Dacă nu interveneau ei, acum ar fi fost în Statele Unite, protejată de o puternică agenție de informații. Explozia de la Beirut îi confirmase totuși un lucru: oamenii erau

gata să ucidă pentru ceea ce avea acum în posesie.

Întrebarea era următoarea: Choukri EL Jallah fusese lichidat din răzbunare sau pentru a-l împiedica să vorbească?

Dacă a doua ipoteză se dovedea adevărată, atunci avea de ce să-şi facă griji.

Bău puţin ceai de mentă, apoi înghiţi din nou sexul lui Kamel, hotărâtă să-i vină de hac. Începuse să obosească. Îi plăcea sexul, dar cu bărbaţi tineri, musculoşi şi rezistenţi, care se bucurau de trupul ei magnific.

Kamel Astrubal începu să gâfâie.

Sexul lui îi cuprindea aproape toată gura. Spori ritmul. Când simţi că-şi dă drumul, avu curajul să nu se retragă...

Kamel se prăbuşi ca o focă satisfăcută şi-i trebuiră câteva minute pentru a-şi veni în fire. Jezia îşi termină ceaiul de mentă. Îl întrebă cu blândeţe:

– Ţi-a plăcut, scumpule?

Kamel mormăi apreciativ şi întinse mâna după nişte curmale.

Era fericit.

Apoi mai ronţăiră câte ceva şi făcură câteva comentarii despre situaţia din Tunisia. Jezia se uită la ceas.

– Sunt obosită! zise ea.

Kamel ridică o pleoapă grea.

– Vrei să te conduc?

– Nu te mişca! spuse ea. O să iau un taxi.

Încă mai existau numeroase taxiuri galbene. Şoferii lucrau în trei schimburi pentru a-şi amortiza vehiculele care erau foarte scumpe. Pentru că nu trebuia să se îmbrace, Jeziei nu-i luă mult timp să se pregătească de plecare. Deocamdată, nu-şi dorea nimic altceva decât să stea în faţa televizorului de acasă şi să se uite la un film egiptean care s-o facă să plângă.

Era foarte sentimentală.

La uşă, schimbară un sărut aproape cast.

*

* *

Imediat după plecarea Jeziei, Kamel se năpusti pe scară. Ajuns jos, zări o siluetă la colţul dintre strada lui şi bulevardul He di Nouira. O femeie care nu putea fi alta decât Jezia Thabet.

Un taxi galben opri lângă ea.

Kamel mai avu timp să se urce în Corolla sa şi să cotească pe bulevardul Hedi Nouira. Din fericire, la ora aceea târzie circulaţia era fluidă şi ajunse rapid taxiul din urmă. După un sfert de oră, acesta opri în faţa unui imobil nou de pe bulevardul Dr. Selim Ammara.

Kamel Astrubal stinse farurile.

Văzu cum Jezia Thabet intră într-o clădire, iar după câteva zeci de secunde se aprinse o lumină la etajul patru. Îşi notă numărul şi numele

imobilului: reşedinţa Miramar. Aici, toate indicatoarele erau în limba franceză. Nu era deloc un cartier proislamist.

Se întoarse acasă cu sufletul împăcat. Fusese o seară fastă. Una dintre cele mai frumoase femei din Tunis îl delectase cu o felaţie şi găsise şi un potenţial mijloc de a câştiga nişte bani frumoşi. Trebuia să descopere motivul pentru care americanii ţineau cu tot dinadinsul s-o găsească pe Jezia Thabet. În ochii lui, nu era altceva decât o târfă încântătoare, plină de ambiţie, care întâlnise persoanele potrivite la momentul potrivit. Aspectul şi poziţia imobilului în care locuia indicau faptul că nu trăia deloc în mizerie...

*

* *

Vocea lui Max Dorman îi trăda nervozitatea.

– Te aştept, spuse el, am veşti din Libia.

– Plec acum, spuse Malko, dar o să dureze vreo jumătate de oră.

– Asta cam aşa e! recunoscu americanul. Circulaţia asta blestemată! OK, eu trebuie să mă duc până la Ministerul de Interne. Putem lua masa împreună în La Salle à Manger, de lângă piaţa Pasteur. Toată lumea ştie unde e şi există locuri de parcare. La douăsprezece şi jumătate. Se serveşte şi alcool.

Malko intră în baie să facă un duş. După o oră, parca în faţa restaurantului aproape invizibil din stradă. Era înţesat de lume. Destul de mulţi străini. Max Dorman era deja acolo şi bea o bere. Şeful staţiei CIA puse deoparte ziarul *Herald Tribune* şi oftă.

– Ai văzut? Ieri a mai avut loc o manifestaţie. Poliţia a tras în mulţime cu puşti de vânătoare şi a rănit câţiva ziarişti străini. Ţara asta se duce de râpă. Ceva nou despre Jezia Thabet?

– Nimic, recunoscu Malko, nici măcar nu sunt sigur dacă s-a întors în Tunisia.

– Eu am o veste, îl anunţă americanul. Ieri, în ciuda reticenţei tale, i-am trimis un e-mail lui Abubaker Jalghum, care se află la Zintan, în Libia. Are un contact permanent cu noul *Moukhabarat* de la Tripoli. Mă aşteptam să-mi răspundă peste câteva zile. Dar a făcut-o imediat. Se pare că am atins o coardă sensibilă.

– De ce?

– Au reacţionat imediat şi s-au dus să-l interogheze pe Abdallah Senoussi în celula lui.

– Fostul şef al serviciilor de informaţii libiene ale lui Gaddafi?

– Da, şi fostul şef al lui Choukri El Jallah. Născut în Sudan, a fost militar libian şi cumnatul lui Muammar al-Gaddafi. În anii 1980 era şeful Securităţii Interne a *Jamahiriyei* libiene, care se

ocupa de toate loviturile comandate de regim şi de eliminarea opozanţilor. A fost condamnat în contumacie în Franţa pentru rolul jucat în atentatul împotriva zborului DC 10 UTA, care a costat viaţa a 170 de pasageri. A mai pus la cale un complot cu scopul de a-l asasina pe regele Arabiei Saudite. Opozanţii lui Gaddafi îl acuză că, în 1996, a masacrat 1 200 de prizonieri din închisoarea Abu Salim.

– Încântător personaj, remarcă Malko.

– Şi asta nu-i tot, continuă şeful staţiei CIA. Din 2002 este şeful serviciului militar de informaţii al *Jamahiriyei*...

– Şi cum a ajuns la Tripoli?

– În martie 2012 s-a refugiat în Mauritania cu un paşaport malian fals. „Noii" libieni au luat imediat cu asalt guvernul mauritan. Pentru că Mauritania este o ţară săracă, au reuşit: în septembrie 2012, Abdallah Senoussi a fost extrădat în Libia. Pentru modica sumă de două sute de milioane de dolari, ai cărei beneficiari nu sunt cunoscuţi în mod oficial... Se ştie că era implicat în latura „oficială" a atentatului de la Lockerbie, cea libiană. Cunoaşte cu siguranţă multe lucruri despre acest subiect, dar şi despre latura secretă, care e legată de Iran. Numai că nu el deţine dovezile implicării iraniene, ci Choukri El Jallah.

– *Care le deţinea*, îl corectă Malko.

– Exact, recunoscu americanul. Cred că *thuwarii* au găsit în arhive o urmă a acestei legături dintre Choukri El Jallah şi Jezia Thabet, iar asta le dă apă la moară. Abubaker Jalghum m-a rugat să-l ţin la curent cu cercetările...

Chelnerul le aduse clătitele sărate. Malko îi aruncă o privire lui Max Dorman ca să vadă până unde mergea naivitatea acestuia.

– Eşti sigur că nu te joci cu focul? întrebă el.

– De ce?

– E posibil ca e-mailul tău să le fi dat idei libienilor. Ar fi neplăcut s-o găsească pe Jezia înaintea noastră. Iar noi nu avem nicio pistă. Poate că ei au mijloacele necesare să descopere una. Prin intermediul lui Abdallah Senoussi. Poate că amicul tău libian nu ţi-a spus totul.

Max Dorman îşi trecu degetele prin frumosul său păr argintiu şi păru că stă în cumpănă.

– Crezi că e posibil?

– Sunt sigur, continuă Malko. Îţi apreciez demersul, dar misiunea noastră nu este să rezolvăm problemele interne ale libienilor. Acest demers ar putea să se întoarcă împotriva noastră.

– Şi-atunci, ce să fac? întrebă americanul descumpănit.

– Pe mortul în păpuşoi, replică lapidar Malko. Deocamdată, nu libienii ne pot ajuta. Trebuie să găsim o altă modalitate.

Încercând să-şi repare gafa involuntară, Max Dorman se grăbi să spună:

– Am trecut puţin mai devreme pe la biroul avocatului lui Belhacem Trabelsi, şeful companiei Kartago. Poate că ştie el ceva despre locul în care se află Jezia Thabet.

– Nu le spune nimic libienilor, îi recomandă Malko. Cei care sunt acum la putere vor cu siguranţă să ştie mai multe despre activităţile clandestine ale lui Gaddafi.

Pentru moment, era neputincios. Se hotărî să se ducă în oraş pentru a se acomoda cu atmosfera noii Tunisii.

Tocmai cobora pe bulevardul Mohammed al V-lea, aglomerat ca întotdeauna, atunci când începu să sune telefonul.

– Sunt Kamel. Ce mai faci?

– Bine, răspunse Malko.

Tunisianul continuă imediat:

– Aş avea o informaţie pentru tine. Trebuie să ne vedem.

– Nu poţi să mi-o transmiţi prin telefon?

– Nu, i-o tăie scurt Kamel Astrubal.

Era un răspuns lapidar, care nu lăsa loc pentru discuţii.

– Vrei să ne întâlnim la Aziz? întrebă Malko.

– Nu, e mai bine să nu fim văzuţi împreună. Pot să trec eu pe la Sheraton, nu e departe de casa mea. Pe la ora şase.

– O să fiu acolo, îl asigură Malko.

Lucrurile se puneau din nou în mişcare. Kamel Astrubal părea destul de misterios. Oare avea o informaţie *adevărată* sau doar încerca să-l aburească pe Malko? Austriacului i se părea că bătea pasul pe loc.

*

* *

Biroul lui Salem al-Hassi, noul şef al serviciilor de informaţii libiene, numit de CNT[1] şi confirmat de Adunarea Naţională, se găsea la capătul unui culoar lung întrerupt de trei „şicane", nişte mese dispuse astfel încât vizitatorii să fie obligaţi să le ocolească pentru a le permite celor aşezaţi în spatele lor să-i percheziţioneze, deşi mai trecuseră deja prin acest proces de vreo zece ori.

Salem al-Hassi era unul dintre cei mai puternici funcţionari ai noului regim. Triase oamenii din serviciul lui, păstrându-i pe toţi cei care-i juraseră credinţă. De altfel, cei mai compromişi fugiseră cu valizele pline de bani şi cu carnetele cu adrese.

Acum trebuia să descopere secretele fostului regim libian pentru a regla conturile, pentru a-i

---

[1] Consiliul Naţional de Tranziţie.

face pe oameni să vorbească şi pentru a dispune de atuuri în relaţiile externe.

În paza lui se afla Abdallah Senoussi, într-unul dintre subsolurile bine securizate ale imobilului situat nu departe de aeroportul internaţional.

La intervale regulate, era adus sus pentru interogatoriu.

Abdallah Senoussi ştia că viaţa lui atârna de un fir de pai. Mulţi oameni l-ar fi strâns de gât ca să-l împiedice să mai vorbească despre evenimente pe care ar fi trebuit să le uite. Măcar cei care-l ţineau prizonier nu-l omorâseră imediat. Ştia atât de multe lucruri, încât mai avea destui ani de trăit.

Patru bărbaţi stăteau aliniaţi pe o bancă de la intrarea pe culoar, cu capetele plecate, îmbrăcaţi în haine civile, la prima vedere neînarmaţi. Totuşi, se vedea bine că nu erau nişte cetăţeni obişnuiţi. Nu se priveau şi nu vorbeau între ei. Brusc, un *thuwar* în ţinută de luptă apăru în uşa biroului şi lătră:

– Mohammed Salah!

Cei patru se ridicară în bloc şi se îndreptară spre „şicane", pipăiţi în grabă de *thuwarii* de gardă. Aici toată lumea era înarmată şi de temut. În Libia cea nouă securitatea era doar un vis imposibil. Chiar şi la Tripoli, vreo douăzeci de miliţii înarmate până-n dinţi îşi împărţeau

controlul asupra cartierelor. Nimeni nu avea puterea să le dezarmeze.

Unul după altul, cei patru intrară în biroul lui Salem al-Hassi. Acesta avea pe birou un Kalaşnikov cu încărcătorul pus.

Şeful serviciilor de informaţii libiene se ridică zâmbind larg şi-i invită să se aşeze pe scaunele aliniate de-a lungul peretelui. Apoi se întoarse spre primul dintre ei, un bărbat cu tenul întunecat, părul creţ, nasul turtit şi colţurile gurii lăsate în jos.

Un frumos cap de bestie.

– Te cheamă Mohammed Salah? îl întrebă Salem al-Hassi.

– Da, şefu', răspunse libianul, care nu ştia cum să i se adreseze.

– Aţi venit azi-dimineaţă de la Zintan?

– Da, şefu'.

– Abubaker mi-a spus că sunteţi curajoşi şi devotaţi revoluţiei. E adevărat?

Cei patru dădură din cap în aceeaşi clipă. Participaseră la curăţarea oraşului în care se ascundeau ultimii gaddafişti şi unde zburdaseră în voie, făcând cât mai puţini prizonieri; târgul era populat de membrii tribului Kadhafa, sufletele blestemate ale fostului dictator, care meritau să fie trecute prin foc şi sabie. Erau oameni de încredere.

– Vă încredinţez o misiune extrem de importantă, îi anunţă şeful serviciilor de

informații libiene. Trebuie să vă duceți în Tunisia și să găsiți o inamică a revoluției.

– O libiană? întrebă Mohammed Salah.

– Nu, o tunisiană. O anume Jezia Thabet. A fost amanta lui Choukri El Jallah, mâna dreaptă a lui Abdallah Senoussi. Ea se află în posesia secretelor de care avem nevoie.

– Unde o găsim, șefu'? întrebă respectuos Mohammed Salah.

– Încă nu știu unde se află, dar, potrivit dosarului pe care l-am găsit asupra lui Choukri El Jallah, a cumpărat un apartament într-un nou cartier din Tunis, Ennasr. Acolo trebuie să fie.

– Aveți adresa?

– Nu, o să apelați la rețeaua pe care am organizat-o în capitala tunisiană. Membrii ei sunt la fața locului și au deja anumite legături. În schimb, am recuperat mai multe fotografii ale acestei fete făcute aici, la Tripoli, pe vremea când trăgea la hotelul Rixos. E o femeie *foarte* frumoasă.

Se duse la birou și scoase dintr-un sertar câteva fotografii pe care le împărți celor patru bărbați. Mohammed Salah începu să saliveze. Era o femeie splendidă, cu picioare lungi și fine.

O adevărată gazelă.

Își spuse că, indiferent de soarta pe care i-o rezerva Salem al-Hassi, merita să fie violată în toate felurile.

Şeful serviciilor de informaţii libiene se întorsese la biroul lui. Continuă:

– Vă dau numărul unuia dintre oamenii noştri care-i urmăresc pe duşmani la Tunis. Locuieşte chiar în acest cartier. Are legături şi a obţinut rezultate excelente.

De câteva luni, nişte *thuwari* anonimi îi urmăreau pe foştii gaddafişti refugiaţi la Tunis şi la Djerba, punând mâna pe maşinile lor, executându-i sau, în cazul celor mai importanţi, răpindu-i. Noul guvern tunisian închidea însă ochii: „noii" libieni erau amicii mişcării Ennahda.

Mohammed Salah puse fotografiile în buzunar şi întrebă respectuos:

– După ce o găsim pe această Jezia, ce facem?

Întrebarea era, de fapt: îi luăm gâtul imediat?

– O aduceţi aici, în Libia, tună Salem al-Hassi. În portbagajul maşinii. Trebuie să fie în stare să vorbească.

Adică putea fi violată, dar fără să i se taie limba.

Vama nu punea nicio problemă. Vameşii tunisieni erau foarte prudenţi cu membrii noului *Moukhabarat* libian. Spre sfârşitul regimului lui Gaddafi se serviseră copios jefuindu-i pe cei care fugeau din Libia cu valizele burduşite de bani. Se mulţumeau să oprească sume modeste pentru

a nu stârni furia celor care erau ei înşişi foarte periculoşi şi care nu ezitau să împuşte un răufăcător, fie el vameş sau nu.

– Îi raportaţi direct şefului vostru, Abubaker, preciză Salem al-Hassi. După ce puneţi mâna pe fata asta, vă întoarceţi aici. Aţi înţeles? Plecaţi imediat!

Chiar dacă treceau frontiera pe la Ras Ajdir, ori mai aproape, aveau de parcurs peste 500 de kilometri până la Tunis, chiar dacă după Sfax începea autostrada. Cu puţin noroc, ar fi putut ajunge la destinaţie la lăsarea întunericului.

Şeful serviciilor de informaţii libiene scoase dintr-un sertar un plic gros şi i-l întinse lui Mohammed Salah.

– Poftim 100 000 de dinari tunisieni. Dacă mi-o aduceţi, nu mai e nevoie să-i decontaţi...

Iată o motivare adevărată. Cei patru ieşiră din birou. Maşina lor, un Mercedes 500 „confiscat" de la un partizan gaddafist care primise pe deasupra şi un glonţ în cap, se afla în parcare şi avea portbagajul ticsit cu pistoale-mitralieră şi încărcătoare.

Nu vameşii tunisieni erau cei care urmau să le pună întrebări.

După ce rămase singur, Salem al-Hassi reciti nota primită de la corespondentul din Beirut. Potrivit informaţiilor culese acolo, atentatul care-l costase viaţa pe Choukri El Jallah

fusese comandat de iranieni şi executat de Hezbollahul libanez.

Ceea ce însemna că iranienii voiau să i se închidă gura fostei mâini drepte a lui Abdallah Senoussi. Reuşiseră, dar mai rămânea Jezia Thabet. Însă iranienii nu ştiau că ea supravieţuise.

Era sigur de asta graţie americanilor. În Tunisia, aceştia nu aveau prea multe relaţii. Prin urmare, libienii le-o luaseră oarecum înainte... Trebuia să tragă un folos de pe urma acestei femei. Şi să descopere ce anume îi speria pe iranieni, care numai fricoşi nu erau...

*

* *

Malko îl zări pe Kamel Astrubal intrând pe uşa turnantă a hotelului Sheraton. Era îmbrăcat cu acelaşi tricou negru şi cu nişte pantaloni de trening. Se rostogoli până la Malko şi se lăsă să cadă în fotoliul de alături.

– E cald! exclamă el. Sunt 23 de grade. De obicei, în perioada asta plouă...

Chelnerul se apropie, iar tunisianul comandă oftând o bere.

– Măcar aici poţi să bei alcool...

Malko îl lăsă să-şi stingă setea cercetându-l cu privirea: avea pleoapele grele, căutătura piezişă şi în niciun caz n-ar fi trebuit să-şi ia o maşină de ocazie...

Tunisianul rupse tăcerea:

– M-am întâlnit ieri cu un tip, care o cunoaşte pe Jezia, zise el. Un florar.

– Aşa! făcu Malko prudent. Şi?

– I-a livrat flori de mai multe ori. Îi plac foarte mult.

Interesant.

Văzând că Malko nu-l încurajează, se aruncă.

– Tipul ăsta crede că ştie unde locuieşte.

– *Crede* sau ştie?

Doar se aflau în Orient şi era mai bine să fie făcută această precizare.

– Ştie! recunoscu în silă tunisianul. I-a dus flori acasă.

– Bravo! se entuziasmă Malko. Ți-a dat adresa?

Tunisianul scutură din cap cu tristețe.

– Nu, există o problemă.

CAPITOLUL XI

– Problemă? întrebă Malko inocent. Ce problemă? Mie mi se pare simplu.

Tunisianul îşi scărpină braţul stâng şi spuse prefăcându-se încurcat:

– Îi e frică să nu-şi piardă clientela dacă e indiscret. Jezia i-a cerut să nu spună nimănui unde locuieşte. Aşa că vrea bani.

– Aha! făcu Malko, aşteptându-se de fapt la asta. E oarecum normal.

– Mulţi! preciză Kamel Astrubal.

Aşa mai venea de-acasă.

Malko rămase impasibil. Ori interlocutorul lui ştia într-adevăr unde locuia Jezia Thabet, ori îi întindea o cursă pentru a stoarce nişte bani de la el. Indiferent care ar fi fost adevărul trebuia să continue dialogul.

– Cât? întrebă Malko.

– El zice că 100 000 de dinari, se hazardă Kamel Astrubal: 50 000 de euro. O sumă colosală pentru Tunisia. Cu banii ăştia puteai să-ţi cumperi un mic apartament în cartierul Ennasr. Un simplu florar n-ar fi îndrăznit niciodată să ceară o asemenea sumă.

Îl aburea.

– Sunt bani mulţi, replică Malko hotărât. A zecea parte din suma asta ar fi prea de-ajuns!

Trebuie să ne întâlnim cu florarul ăsta pentru a negocia. Putem merge acum.

Kamel Astrubal aproape că se chirci în fotoliu.

– Nu, nu, protestă el, nu vrea să aibă de-a face cu străinii, e prea periculos pentru el.

În acest moment, Malko ştiu că în prima linie se afla Kamel Astrubal... Era ca atunci când prinzi un peşte mare. Laşi undița liberă şi-l tragi încet afară. Se uită ostentativ la ceas.

– Mai am o întâlnire! spuse el. Putem să mai discutăm şi mâine...

Tunisianul cu piercing în sprânceană nu reuşi să-şi ascundă dezamăgirea.

– Credeam că vrei s-o găseşti pe fata asta, obiectă el.

Malko îi adresă un zâmbet nevinovat.

– Dar nu cu orice preț! Şi, oricum, nu-şi ia zborul între timp.

Se smulse din fotoliu şi-i întinse mâna lui Kamel Astrubal.

– Te sun eu mâine sau poimâine...

Kamel Astrubal deschise gura, apoi o închise. Cu siguranță că nu se aşteptase la o asemenea primire. Fără un cuvânt, se ridică şi el şi se îndreptă legănându-se spre ieşire.

Cu inima împăcată, Malko îl urmări cu privirea. Era sigur că tunisianul voia să-l şantajeze. Mai avea la dispoziție şi o altă cale de a ajunge la Jezia Thabet: filiera avocatului lui

Belhacem Trabelsi. Dacă eşua, se putea întoarce la Kamel.

*

* *

Jezia Thabet aştepta în maşina parcată în faţă la Flamingo, o ceainărie foarte frecventată din cartierul Ennasr. Un loc de întâlnire pentru semitârfe, indivizi fără ocupaţie şi o faună bizară. Nu se servea alcool, dar orice altceva era permis. Tinerii cu ochi strălucitori trăgeau din narghilele uitându-se insistent la fetele cu capul acoperit, dar machiate exagerat, care încercau să aibă un aer nevinovat...

Omul cu care avea întâlnire întârzia. Ca întotdeauna.

Dafher Khaldoun.

Ultima ei legătură cu Libia lui Gaddafi.

Dafher Khaldoun lucrase în *Moukhabarat* pe vremea când ea venea în Libia la amantul ei, Choukri El Jallah. De multe ori, el o aştepta la aeroport pentru a grăbi formalităţile de intrare în ţară. Îi dăduse numărul de mobil ca s-o poată găsi mai repede.

Un băiat cu părul creţ, privirea dură şi un zâmbet servil.

Jezia îl pierduse din vedere după ce plecase din Tunisia împreună cu Choukri El Jallah.

Aşa că a fost surprinsă când, într-o zi, a sunat-o şi i-a explicat că fugise din Libia, luând cu el câteva valize cu bani furaţi de la o bancă din

Tripoli. Apoi trecuse granița, mai mulți răufăcători aflându-se pe urmele lui.

Pentru ea, nu era decât unul dintre numeroşii agenți din *Moukhabaratul* regimului lui Gaddafi. Rău, crud, hoț, totul ascuns sub o indestructibilă mască a servilității.

Jezia Thabet nu ştia însă că, înainte de a primi misiunea de curier al lui Choukri, fusese amestecat în activități şi mai dubioase.

Fusese şeful secției de „interogatorii" al închisorii Abu Salim, rezervată adversarilor Ghidului.

Acolo devenise cunoscut grație unui procedeu inventat de el.

În loc să li se smulgă unghiile sau să fie loviți cu o vână de bou, deținuții erau supuşi unui procedeu mult mai simplu. Era suficientă o cratiță cu apă fierbinte şi un reşou electric. Dafher Khaldoun aşeza prizonierul pe un scaun din fier decupat la mijloc, scoțându-i în prealabil pantalonii şi chiloții. Apoi plasa între picioarele lui o cratiță cu apă pusă pe un reşou fixat de un taburet. Sigur că instalația era puțin cam complicată, însă Dafher Khaldoun fusese întotdeauna foarte îndemânatic...

Se aşeza în fața prizonierului şi discuta amabil cu el după ce se asigurase că testiculele victimei erau cufundate în apa încă rece.

Numai că apa se încălzea rapid.

La început, senzația era mai curând plăcută, dar după 40 de grade prizonierul devenea nervos.

La 60 de grade era de-a dreptul insuportabil, iar victima, legată bine de scaun, începea să urle. Din păcate, picioarele scaunului erau adânc înfipte în podea... Nu putea face altceva decât să urle tot mai tare.

Urmarea depindea de instrucțiunile pe care Dafher Khaldoun le primise de la superiorul lui. În cazurile mai serioase, lăsa apa să ajungă la punctul de fierbere, iar pielea se desprindea de pe testicule puțin câte puțin, suferința devenind insuportabilă. În general, celui „pedepsit" astfel i se trăgea un glonț în cap pentru a evita o operație cu siguranță dureroasă, dar indispensabilă. În alte cazuri, procedura se oprea înainte de atingerea punctului de fierbere, iar prizonierul semna o mărturisire detaliată. Celor care scăpau le pierea cheful să mai profereze injurii la adresa Ghidului...

Totul era să-şi mai aducă aminte...

După ce fugise din Tripoli, Dafher Khaldoun avusese doar un mic avans față de un grup care nu intenționa să se oprească la fierberea testiculelor.

Ajunsese la un post de frontieră tunisian cu douăzeci de minute înaintea urmăritorilor şi, pentru că vameşul îi propusese să aştepte două sau trei zile în vederea unei inspecții de rutină,

deschisese una dintre valize şi-i dăduse un teanc de bancnote. Trei sau patru mii de dolari. Apoi îşi descheiase haina pentru ca omul să vadă pistolul Makarov de la centură.

– E bine aşa?

Vameşul, care era obişnuit cu aceşti clienţi mai puţin amabili şi cam grăbiţi, băgase în buzunare banii şi ridicase bariera.

– E-n ordine! confirmase el.

Un pumn de dolari valora mai mult decât un glonţ în cap.

Ajuns la Tunis, Dafher Khaldoun, care avea câteva cunoştinţe printre omologii săi tunisieni, găsise uşor un apartament de cumpărat, pe care-l plătise pe loc. Avea două camere mobilate sumar şi-i convenea de minune.

Apoi mai cumpărase încă trei.

La telefon, îi spusese Jeziei că voia să vândă unul dintre ele. Deşi era tunisiană, îi putea servi pe post de intermediar, primind şi un comision. Profiturile nu erau niciodată mici.

Totuşi, o oră de aşteptare era prea mult.

Jezia aruncă ţigara şi se pregăti să plece, dar portiera maşinii se deschise cu brutalitate.

Dafher Khaldoun se aşeză lângă ea şi exclamă:

– Dă-i drumul! Un *thuwar* se ţine scai de mine.

Jezia Thabet nu discută.

Era obsesia lui Dafher Khaldoun. Cartierul era infestat de *thuwarii* noului regim libian, care-i urmăreau pe foştii gaddafişti. Puteau trece cu uşurinţă drept turişti, dar Dafher Khaldoun avea un fler extraordinar şi-i repera imediat.

Fostul agent al *Moukhabaratului* se uită în spate de mai multe ori şi-i ordonă:

– La moschee, coteşti la dreapta.

Intrară pe Kaboul Street, îndreptându-se spre cartierul Ariana.

– Sunt sigur că au vrut să mă urmărească şi pe urmă să-şi trimită amicii să mă arunce pe fereastră.

Era o modă în cartier. Când se îmbătau criţă, libienii aveau obiceiul să arunce pe geam fetele cu care se culcaseră. Nu se făceau niciodată anchete serioase: nu erau decât nişte târfe...

Pe de altă parte, *thuwarii* care reperau un duşman reuşeau să intre în casa lui. Apoi nu le mai rămânea decât să deschidă fereastra şi să-l arunce în gol pe fostul agent al *Moukhabaratului*... Poliţia ajungea în general la concluzia că exilatul, chinuit de dorul de patrie, preferase să-şi pună capăt zilelor decât să se întoarcă într-o ţară în care urma să fie prins, apoi sfârtecat sau împuşcat.

Dafher Khaldoun zări terasa unei cafenele liniştite.

– Opreşte aici, sugeră el.

Se aşezară înăuntru, iar el ceru o narghilea. Simţea nevoia să se destindă. Jezia Thabet îl examină cu o privire rece. Chiar dacă *thuwarii* îl lichidau, asta nu-i schimba ei cu nimic viaţa. Aşteptă până când bărbatul se mai calmă, apoi îl întrebă:

– Vrei să vinzi un apartament?

Dafher Khaldoun îi aruncă o privire ciudată. Ochii lui erau întotdeauna lipsiţi de expresie, în general vorbea cu blândeţe, dar din el emana o anumită ferocitate. Jezia Thabet ştia că era mereu înarmat: cuţit şi pistol. Astăzi părea mai încordat decât de obicei.

– Nu, spuse el pe un ton monoton, am vrut să ne vedem ca să te avertizez.

Sângele începu să circule mai repede prin arterele Jeziei Thabet.

– În legătură cu ce?

– Te caută nişte indivizi...

Femeia se gândi imediat la Malko şi nu se putu abţine să nu întrebe:

– Americani?

Dafher Khaldoun se uită mirat la ea.

– Nu, libanezi, nişte *thuwari* sosiţi de la Zintan şi de la Tripoli. Vor să te ducă în Libia.

Jezia Thabet avu senzaţia că stomacul i se lichefiază. Lovitura era neaşteptată. Nu mai pusese piciorul în Libia de luni de zile şi nu mai avea nicio legătură cu această ţară. De ce oare se interesau de ea spionii noului regim?

– Nu înțeleg, protestă ea, nu le-am făcut nimic. De ce vor să mă răpească?

– Poate că vor să te omoare, o corectă amabil Dafher Khaldoun. Ascultă, pe mine mă doare-n cot, am vrut doar să-ți fac un serviciu, să te avertizez. Nu cunosc motivațiile lor.

– De unde ai aflat asta? întrebă femeia cu o voce strangulată.

Libianul coborî glasul.

– Printre *thuwari* există unul pe care l-am „racolat". Îmi mai comunică diverse lucruri. El mi-a spus că o echipă formată din patru indivizi a sosit de la Zintan special pentru tine.

– Ştiu unde locuiesc? întrebă ea neliniştită.

– Nu cred. De altfel, dacă ar fi ştiut, până acum te-ai fi trezit cu ei la uşă.

Jezia Thabet exclamă spontan:

– Trebuie să mă aperi...

Îi scăpase cuvântul esențial. Dafher Khaldoun nu se clinti. Simțea că apăruse o oportunitate profitabilă.

– Nu e uşor, recunoscu el. Sunt foarte periculoşi. Ca să nu mai vorbim că şi eu trebuie să mă păzesc.

– Stai puțin! făcu ea. Tu ai fost demascat, nu ai nimic de pierdut...

Doar nu era venită cu pluta...

– Bine, replică libianul, ce vrei să fac eu mai exact?

– Să veghezi asupra mea, preciză imediat Jezia. Mi-ai spus că-i simţi pe indivizii ăştia... Dacă-i vezi dând târcoale...

Bărbatul clătină din cap.

– Eu nu ştiu ce ştiu ei. Poate că ar trebui să dispari de aici o vreme.

Jezia se uită furioasă la el.

– Şi să mă duc unde? Să fac plajă la Djerba? Acolo ar fi şi mai uşor pentru ei. Nu vreau să plec din Tunisia.

– Atunci, trebuie să te obişnuieşti cu frica, i-o trânti libianul. Aşa cum fac eu. Ai vreo armă?

– Nu.

Îşi lăsase pistolul la Beirut din cauza controalelor din avioane.

– Cred că pot să-ţi găsesc ceva, spuse libianul.

– Nu un Kalaşnikov, protestă imediat Jezia Thabet. E prea mare.

– Nu, un revolver sau o grenadă...

Jezia se întoarse spre el. Îi venise brusc o idee oribilă: dacă americanii lucrau mână-n mână cu libienii? La urma urmei, îşi uniseră forţele pentru a lichida regimul lui Gaddafi... Şederea ei la Tunis se transforma într-un coşmar şi simţea cum îi dădea târcoale un pericol real.

Nu mai putea lupta pe două fronturi în acelaşi timp.

– Ascultă, spuse ea, ştii că am nişte bani. Vreau să trăiesc liniştită. Cred că ar fi mai bine să nu aşteptăm să fim loviţi.

Dafher clătină din cap.

– Dacă-i cureţi pe ăştia, vin alţii şi mai turbaţi. Ai de-a face cu un guvern, nu cu nişte răufăcători de duzină.

– Nu mă refer la ei, remarcă gânditoare Jezia Thabet.

– Atunci, la cine?

– Îl cunoşti pe Malko Linge? E un agent de la CIA.

– Nu, răspunse imediat libianul. Şi el te caută?

Nu mai înţelegea nimic. Nu ar fi crezut niciodată că frumoasa Jezia ar putea fi atât de solicitată.

– Da, răspunse femeia, şi aş vrea să nu mă mai caute.

CAPITOLUL XII

– Ce vrei să spui? întrebă Dafher Khaldoun, care înțelesese de fapt foarte bine.

– Că vreau să mă scapi mai întâi de tipul ăsta, Malko Linge. Cred că e mai periculos decât *thuwarii*. Are în spate o țară puternică precum America. În plus, aici i s-a dat mână liberă.

– Vrei să omor un american? întrebă oarecum înspăimântat fostul agent libian.

– Nu e american, ci austriac, îl corectă Jezia Thabet. E uşor. Nu e înarmat. Pot afla unde stă.

Libianul clătină din cap.

– Nu, ştii bine că tunisienilor nu le plac oamenii de teapa mea. Nu vreau să mă trezesc la BAT[1].

Simțea că Jezia Thabet era disperată şi intenționa să profite la maximum de pe urma panicii ei...

Femeia schimbă brusc subiectul.

– Aş dori să vii să dormi la mine în noaptea asta. Adăugă imediat: Te plătesc.

– Dacă aşa vrei tu, acceptă fostul agent. Ce cod ai la interfon?

---

[1] Batalionul antiterorist.

Ezită să i-l dea, apoi îşi spuse că devenea paranoică.

– 1829. Etajul patru.

– Bine, spuse Dafher Khaldoun. Vin la tine la ora opt.

Se ridică şi plecă pe jos. Femeia îl văzu oprind un taxi galben.

Rămasă singură, Jezia Thabet îşi aprinse o ţigară şi încercă să reflecteze. Devenind amanta lui Choukri El Jallah nu făcuse altceva decât să caute un bărbat bogat care putea s-o protejeze. Politica n-o interesase niciodată, ci numai propria supravieţuire.

Brusc, se trezise într-un univers terifiant care-i punea viaţa în pericol. Oare de ce voiau toţi oamenii aceştia să pună mâna pe documentele ascunse într-un seif al Băncii Arabo-Tunisiene? Pentru ea nu reprezentau decât nişte coordonate bancare care-i permiteau să recupereze la termen o mulţime de bani.

După ce fugise din Libia, Choukri El Jallah îi dăduse o procură semnată pentru mai multe conturi, dar, credea ea, numai pentru a facilita astfel transferul fondurilor.

Acum, descoperea că-i lăsase moştenire o maşină infernală.

Simţi deodată nevoia irepresibilă de a-şi schimba gândurile şi îi răsări în minte imaginea fostului ei „logodnic", Suleiman, stewardul. Avea

chef să fie strânsă în braţe de un bărbat tânăr şi să facă dragoste cu el ca să-şi spele creierul.

Scoase din geantă telefonul mobil şi regăsi numărul lui Suleiman. Nu mai vorbise cu el de câteva luni, dinainte să plece definitiv din ţară cu Choukri El Jallah.

Inima începu să-i bată tare atunci când auzi că porneşte apelul. Habar n-avea unde se afla acum Suleiman. În fine, cineva răspunse.

– Sul!

Un moment de tăcere, apoi vocea caldă a lui Suleiman întrebă:

– Jezia?

O recunoscuse imediat: era singura femeie care-i spunea „Sul".

– Eşti în Tunis? întrebă ea.

– Da, m-am întors de la Londra.

– Eşti liber în seara asta?

– Da, bineînţeles.

– Atunci, du-te la hotelul Africa şi ia o cameră! Ajung acolo în două ore. Între timp, mă fac frumoasă. Te doresc foarte mult...

Stewardul făcu o pauză.

– La Africa! Dar e foarte scump, pe puţin 300 de dinari.

– Eu te-am invitat, spuse Jezia Thabet. Pe curând!

Încheie convorbirea, apoi îl sună pe Dafher Khaldoun.

– O lăsăm pe mâine! îl anunță ea. La aceeași oră.

*

* *

Malko se bronza pe terasa hotelului Sheraton atunci când văzu afișat pe ecranul mobilului numărul lui Max Dorman. Șeful stației CIA era într-o dispoziție excelentă.

– Ai întâlnire cu avocata lui Belhacem Trabelsi, spuse el. S-a dus la el la închisoare în dimineața asta. Farah Chaari, strada Japoniei, imobilul Narcisa, în cartierul Montplaisir. Îți trimit „GPS-ul", altfel o să-ți fie greu să găsești adresa. E în drum spre tine.

După zece minute își făcu apariția și Mustafa El Fadli.

Zona spre care se îndreptau se afla mai jos de colina Belvedere. O stradă îngustă de-a lungul parcului. Imobilul Narcisa avea trei etaje, era modern și zugrăvit în alb. Pe o plăcuță de aramă scria: Farah Chaari & Associates. Appartment 2-6.

La etajul doi, Malko împinse o ușă de sticlă. O femeie durdulie îl întâmpină cu un zâmbet.

– Am întâlnire cu Farah Chaari, o anunță el întinzându-i cartea de vizită.

Urmă o scurtă convorbire telefonică în arabă, după care recepționera se ridică și-i conduse până la ușa unui birou pe care o deschise.

O femeie tânără îl aştepta pe Malko în prag.

– Bună ziua, sunt Farah Chaari.

Malko se prefăcu surprins. Era femeia superbă pe care o zărise la Sheraton îmbrăcată în aceleaşi haine. Bluza opacă, fusta terminată deasupra genunchiului, silueta splendidă. Semăna mai curând a cover-girl decât a avocată...

Malko o privi atent şi nu se putu abține să nu spună zâmbind:

– De când am ajuns la Tunis, e prima dată când întâlnesc o femeie în fustă!

Farah Chaari îi întoarse zâmbetul.

– Trebuie să rezistăm! Eu mă îmbrac întotdeauna aşa. Dacă ar fi să ne luăm după bărboşi, în curând toate femeile ar purta *niqab* şi rochii negre, lungi, până la glezne. Aud destule comentarii pe stradă, noroc că mă deplasez cu maşina! N-aş putea să mă îmbrac aşa cum mă vedeți şi să mă urc în mijloacele de transport în comun...

Se aşeză şi îşi încrucişă picioarele, conştientă de frumusețea ei.

Degaja o senzualitate animalică, naturală, care nu-l putea lăsa indiferent pe Malko. Încercă eroic să se concentreze asupra scopului vizitei.

– Max Dorman mi-a spus că ați vorbit cu domnul Belhacem Trabelsi.

– Da, e clientul meu. I-am făcut o vizită în dimineața asta, confirmă avocata, şi i-am vorbit despre această Jezia Thabet. A fost numită

director de comunicare la Kartago la recomandarea lui Choukri El Jallah. E o femeie foarte frumoasă, arivistă şi deloc zgârcită când vine vorba de corpul ei. O cunoaşteţi?

– M-am întâlnit cu ea, spuse Malko, şi aş vrea s-o găsesc. Din motive profesionale, se grăbi să adauge.

Farah Chaari zâmbi ambiguu.

– Asta nu mă priveşte. Domnul Belhacem Trabelsi mi-a spus că o singură persoană v-ar putea ajuta: fosta soţie a lui Habib Trabelsi. A fost colegă cu această Jezia acum câţiva ani şi au rămas prietene.

– Aveţi numărul ei de mobil?

Tunisiana schiţă un surâs dezolat.

– Nu, dar pot să vă spun unde locuieşte. Mai sus de Gammarth. Casa ei e lângă Café Journal. Toată lumea o cunoaşte acolo. Imobilul e uşor de reperat: zidurile sunt acoperite cu inscripţii injurioase la adresa lui Ben Ali şi a prietenilor lui şi a fost în întregime jefuit. Sabrina Trabelsi a organizat acolo un fel de camping. Cred că trebuie să vă duceţi pur şi simplu la ea. Din partea lui Belhacem Trabelsi. Erau foarte apropiaţi. Asta-i tot ce pot face pentru dumneavoastră.

Se ridică, scrise ceva pe o carte de vizită şi i-o întinse lui Malko.

– Numărul meu de mobil, spuse ea, mă puteţi suna oricând. Sunt divorţată şi muncesc mult. Succes!

O luă înainte şi îl conduse până la uşă, iar Malko observă că era la fel de atrăgătoare şi din spate.

Pe deasupra, nu părea deloc inaccesibilă...

Mustafa El Fadli se strâmbă atunci când Malko îi explică unde voia să meargă.

– Nu cunosc bine Gammarth-ul, zise el, dar ne descurcăm noi.

*

* *

Pătrunseră într-o zonă împădurită, lăsând în urmă Gammarth-ul. Se aflau în suburbia înstărită şi burgheză a Tunisului; aici nu se purta văl, iar femeile erau machiate şi îmbrăcate în stil european.

În fine, după ce întrebară de zece ori, ajunseră în faţa cafenelei cocoţate pe un minideal: Café Journal.

Câteva poteci care escaladau colinele împădurite porneau în toate direcţiile şi treceau prin faţa vilelor ascunse în verdeaţă.

– Du-te şi întreabă de adresa Sabrinei Trabelsi! îi ceru Malko „GPS-ului" său.

Tunisianul plecă în fugă şi se întoarse după câteva minute, vizibil furios.

– E acolo, la capătul drumului din dreapta! Se pare că n-avem cum să ratăm vila de vreme ce are zidurile mâzgălite. Am fost insultat. Mi s-a spus că sunt un câine de „*zelun*"!

După cinci minute, Malko ajunse la o mică intersecție. În stânga se afla o vilă înconjurată de ziduri albe. De fapt, așa fuseseră cândva! Acum erau acoperite în întregime de inscripții în toate culorile. Poarta de la intrare fusese smulsă, iar peluza era plină de diverse resturi. Zidurile casei se înnegriseră, probabil din cauza fumului provocat de un incendiu.

– Mă duc să văd! zise Malko.

Sabrina Trabelsi vorbea cu siguranță engleza sau franceza. Intră în curte. Grilajul deformat zăcea pe jos. Traversă grădina și ajunse la ușa de la intrare, mâzgălită și ea. Soneria fusese smulsă, așa că bătu în ușă.

Fără rezultat.

Bătu din nou, apoi se hotărî să împingă ușa. Aceasta se deschise și descoperi un mic patio acoperit de mărăcini, cu o fântână și un bazin plin cu o apă tulbure. Plouase mult în ultimele zile.

Strigă:

– E cineva acasă?

Niciun răspuns. Traversă curtea interioară și ajunse la o căsuță cu geamuri mari. Unul dintre ele era spart și lăsa să se vadă un living-room în dezordine.

Bătu în canatul ușii.

Surpriză, aceasta se deschise imediat! Malko rămase stană de piatră. O femeie tânără, trasă la față, cu pungi sub ochi, îl privea absentă. În mâna

dreaptă ținea un mic pistol automat. Se uită fix la Malko și spuse în franceză:

– Cine ești? Lasă-mă-n pace!

Părea total panicată. Purta un pulover subțire și pantaloni și nu era deloc machiată.

– Am venit din partea avocatei dumneavoastră, doamna Farah Chaari, răspunse Malko imediat. Nu vreau să vă fac niciun rău.

Femeia lăsă arma în jos, iar trăsăturile i se destinseră.

– Ah, Farah! E bine? întrebă ea cu o voce absentă.

– Putem vorbi câteva clipe? întrebă Malko.

– Da, sigur că da, acceptă femeia pe un ton aproape monden. Intrați!

O urmă în living, unde se așezară pe ceea ce mai rămăsese dintr-o canapea în formă de L, din care jumătate era acum spintecată.

Sabrina Trabelsi puse pistolul pe un gheridon din alamă și se scuză zâmbind:

– Nu vă pot oferi nimic. În timp ce am fost la închisoare, casa a fost jefuită. Au încercat să-i dea foc, dar, din fericire, vecinii i-au împiedicat spunându-le că incendiul risca să distrugă întreg Gammarth-ul. Bineînțeles că au furat toate sticlele de alcool. Acum s-au scumpit foarte mult. Au luat și mobilierul pe care l-au putut căra, au distrus piscina cu lovituri de cazma...

– Ați stat mult la închisoare? întrebă Malko, spunându-și că, totuși, era o femeie frumoasă.

– Trei luni, răspunse Sabrina Trabelsi. M-au umilit cât au putut. De pildă, un test de virginitate... La treizeci de ani! Numai ca să mă umilească şi să mă pipăie... Vocea i se sparse: unul dintre anchetatori m-a violat spunându-mi că sunt o căţea, că o să supraviețuiesc doar prostituându-mă, aşa că ce mai conta un bărbat în plus... După ce mi-au confiscat paşaportul m-au eliberat. Cum n-aveam unde să mă duc, m-am întors aici... Am dreptul să retrag săptămânal 500 de dinari din contul de la bancă, niciun ban în plus. Mi-au furat cea mai mare parte din haine, blănurile... Toate astea pentru că fac parte dintr-o familie prost văzută.

Un suspin greu îi umflă pieptul, apoi întrebă:

– De ce ați venit la mine?

– Lucrez pentru ambasada americană, îi explică Malko. Caut o femeie care se numeşte Jezia Thabet.

– Ah, Jezia! făcu Sabrina Trabelsi. Se pare că s-a descurcat mai bine decât mine. Am vorbit la un moment dat la telefon cu ea. Mi-a spus că prietenul ei libian a fost ucis în urma unui atentat. E adevărat?

– Da, confirmă Malko. Jezia Thabet se află în posesia unor documente foarte importante pe care i le-a încredințat acest prieten libian, iar americanii vor să le recupereze. Ştiți cumva unde aş putea s-o găsesc?

Sabrina Trabelsi se închise imediat în sine. Era limpede că încercările prin care trecuse nu-i sporiseră deloc încrederea în oameni.

– Nu am adresa ei, pretinse ea, doar un număr de telefon mobil.

– Puteți să i-o cereți?

– Da, recunoscu femeia, dar întâi trebuie să-i găsesc numărul de telefon.

Era clar că se eschiva. Solidaritatea celor urmăriți...

Se lăsa înserarea şi aproape că nu-şi mai distingeau fețele. Malko rupse tăcerea.

– Nu vreți să mergem împreună la masă şi să continuăm în altă parte conversația? Dacă nu aveți altceva mai bun de făcut...

Sabrina Trabelsi râse cu amărăciune.

– N-am nimic de făcut. Mă ascund aici ca un animal în vizuina lui. Nu mai am nici maşină. O să se facă frig şi încălzirea nu mai funcționează. Da, sigur că vreau să merg cu dumneavoastră. Trebuie însă să mă pregătesc, să încerc să nu vă fac de ruşine.

– Nu vă grăbiți! spuse Malko. Vă aştept aici.

Femeia aprinse o lampă care răspândea o lumină crepusculară şi ieşi din încăpere. Ambianța era destul de sinistră. Malko îşi spuse că avea acum o pistă mai bună decât cea reprezentată de Kamel Astrubal. Nu trebuia decât s-o îmblânzească pe această femeie traumatizată de încercările prin care trecuse.

*

* *

– Sunt gata!

Vocea Sabrinei Trabelsi îl făcu pe Malko să tresară. N-o văzuse intrând în living şi acum nu distingea decât o siluetă în cadrul uşii.

Traversând curtea interioară, o văzu mai clar. Îmbrăcase o rochie mulată pe corpul poate puţin cam plin, dar bine proporţionat. Încălţase nişte pantofi cu toc şi-şi pusese o haină. Îl luă de braţ pentru a-l conduce prin grădină, iar Malko descoperi că se parfumase.

– Aţi venit cu maşina? întrebă ea.

– Da, bineînţeles. Unde vreţi să mergem?

Sabrina Trabelsi ezită.

– N-am chef să merg în oraş, mi-e frică să nu fiu recunoscută. Ştiu un restaurant bun în La Marsa. Acolo se poate bea alcool şi eu am mare nevoie de aşa ceva.

– Vă urmez, spuse Malko.

Cu puţin noroc, poate că va afla adresa Jeziei Thabet înainte de sfârşitul serii.

CAPITOLUL XIII

Mustafa El Fadli sări din maşină atunci când îl văzu venind pe Malko.

– Cred că nu mai am nevoie de tine, îi spuse acesta. Prietena mea cunoaşte foarte bine locurile astea.

Tunisianul nu se lăsă rugat.

– Mă duc la Café Journal să găsesc un taxi, spuse el înainte de a se îndepărta.

Malko deschise portiera pentru Sabrina Trabelsi, admirându-i în trecere picioarele acoperite cu ciorapi negri. În sfârşit, o femeie apetisantă. Îl ghidă prin labirintul străduțelor şi ajunseră la un restaurant care dădea spre coastă.

Scări în cascadă, o sală de mese animată, vedere la mare. Se aşezară față în față, iar Malko îi descoperi ridurile. Privirea ei părea greu de pătruns, dar femeia se forță să zâmbească.

– Pot să comand un aperitiv? întrebă ea. Acasă nu mai am nici pic de alcool.

– Bineînțeles! Ce doriți?

– Un scotch Chivas Regal. Asta beam „înainte".

Comandă o votcă pentru el, preferând să nu mai întrebe ce marcă era. Apoi ciocniră, iar Sabrina Trabelsi îşi goli paharul aproape dintr-o înghițitură. Se simți scuturată de un frison.

– Doamne, ce bine e să revii în lumea civilizată! oftă ea.

Îi revenise culoarea în obraji şi începu să cerceteze meniul. Malko o privea. Avea mâini lungi, îngrijite, şi destul de mult farmec cu gura ei cărnoasă, ochii mari şi negri şi sprâncenele bine conturate. Rochia mov era decoltată, lăsând să se vadă sutienul negru. Malko hotărî să nu mai aducă vorba despre Jezia Thabet decât la desert. Nu trebuia s-o tulbure. Era clar că răsturnarea de la putere a preşedintelui Ben Ali nu fusese o plăcere pentru toată lumea.

*

* *

Jezia Thabet apăsă butonul interfonului care începuse să sune.

– Cine e?

– Eu sunt.

Recunoscând vocea lui Dafher Khaldoun, îi deschise şi-i reaminti că trebuia să urce la etajul patru. Uitându-se prin vizor, se asigură că fostul agent al *Moukhabaratului* venise singur. Prezenţa lui o linişti. În ajun, petrecuse o noapte nebună alături de fostul ei iubit, „reactivat" cu această ocazie. Storsese din el şi ultima picătură de erotism, profitând de corpul lui musculos şi de sexul neobosit. Nu era exclus să se fi stimulat cu nişte Viagra, dar puţin îi păsa. Nu voia decât un mascul robust care să se înfigă în ea până în fundul pântecului.

Avusese mai multe orgasme şi dormise până pe la unsprezece dimineaţa, în timp ce amantul ei se trezise la opt pentru a pleca din nou la Londra. Jezia plătise cu inima uşoară camera de la hotelul Africa.

Era minunat să fii o femeie bogată.

– Vrei să mănânci ceva? întrebă Jezia.

– Nu, răspunse libianul, nu mi-e foame.

– Eşti înarmat?

Bărbatul îşi dădu haina la o parte şi-i arătă patul unui pistol automat.

– Întotdeauna.

În ciuda tuturor celor întâmplate, se simţea uşurată.

– Ai mai aflat ceva nou despre *thuwari*?

– Nimic!

– Am stat şi m-am gândit, spuse ea. Trebuie să-i găseşti pe indivizii ăştia şi...

Făcu un gest brutal, înfigându-şi degetul arătător în coastele libianului...

Acesta se dădu puţin înapoi.

– Exagerezi! îi reproşă el.

Jezia Thabet scutură din cap.

– Nu, trebuie să ştii să te faci respectat. Poate că vor trimite alţii, dar aşa vor afla că mă apăr.

– O să fie greu! o avertiză fostul agent, lipsit de entuziasm.

– Am bani, o să te plătesc. Iar tu ai aici prieteni care nu-i suferă pe *thuwari*. O să mai vorbim despre asta.

Jezia hotărâse că nimic nu trebuia să-i tulbure liniştea placată cu aur masiv. Era tânără, frumoasă şi avea mulţi bani.

Îi va elimina pe toţi cei care încercau s-o târască în labirintul întunecat al afacerilor fostului ei amant, Choukri El Jallah.

*

* *

În sticla de vin nu mai rămăsese nicio picătură, iar Sabrina Trabelsi se transformase: vorbea fără întrerupere, râdea, uneori îi arunca lui Malko o privire curioasă, ca o femeie care evaluează un bărbat.

Clienţii localului începuseră să plece. Burghezi înstăriţi din Gammarth şi La Marsa.

Malko redeschise discuţia.

– Trebuie neapărat s-o găsesc pe Jezia Thabet, spuse el.

Sabrina Trabelsi îl privi complice.

– Te-a sedus? E o femeie foarte frumoasă. Pe vremea când eram amândouă însoţitoare de zbor cel puţin zece pasageri pe zi îi dădeau cărţile lor de vizită.

– Nu m-a sedus, o asigură Malko, chiar dacă sunt de acord cu tine: e o femeie foarte frumoasă. Nu vreau altceva decât să recuperez documentele pe care le deţine şi care reprezintă pentru ea un mare pericol dacă le păstrează. Mulţi oameni ar da oricât pentru a pune mâna

pe ele. Când vorbeşti cu ea, spune-i că nu-i vreau răul. Dimpotrivă...

– Aşa o să fac, îi promise Sabrina Trabelsi, dar nu pot să-ţi dau numărul de telefon înainte de a vorbi cu ea.

– Am nevoie mai ales de adresa ei, insistă Malko. S-ar putea să nu răspundă la telefon.

– O s-o sun, îţi promit, îl asigură femeia.

Apoi aruncă o privire în sala care începuse să se golească.

– N-am niciun chef să mă întorc acasă, aici sunt oameni, lumini, mă simt în siguranţă. Ştii, nici măcar nu mai îndrăznesc să alerg, atât de mult am ajuns ţinta oprobriului public...

Nu mai rămăseseră decât ei doi în restaurant. Urcându-se în maşină, femeia se posomorî şi nu mai scoase niciun cuvânt în afară de câteva indicaţii scurte legate de drumul până la vilă.

Noaptea, casa arăta mai bine, dar drumul pustiu era puţin cam sinistru. Sabrina Trabelsi se întoarse spre Malko.

– Te deranjează dacă mă conduci până la uşă? Întotdeauna mi-e frică să nu mă pândească cineva. Ca să mă violeze sau să mă jefuiască.

Grădina lăsată în paragină era învăluită în întuneric. Trecură prin patio şi femeia deschise uşa bungalow-ului înainte de a i se destăinui:

– Mor în fiecare seară! Mi-e atât de frică... Aici e un loc foarte izolat.

– Ai vreo armă?

– Da, pistolul pe care l-ai văzut, dar nu mai sunt decât trei cartuşe. Şi nici măcar nu ştiu dacă sunt în stare să-l folosesc.

Se sprijini de el şi Malko simţi că tremura uşor.

– Vino, spuse el, te conduc până în cameră.

Femeia merse pe urmele lui pe un culoar, apoi aprinse un bec cu halogen care lumina o cameră în dezordine: un pat mare, diverse cutii şi valize.

– Asta-i vizuina mea! spuse ea râzând forţat. În fiecare seară stau în întuneric şi pândesc uşa. Nu adorm decât după ce sunt prea obosită...

Rămase nemişcată în mijlocul încăperii, iar Malko îi propuse brusc:

– Vrei să stau aici în noaptea asta?

Sabrina Trabelsi clătină din cap, se întoarse spre el şi zise încet:

– Nu se cade...

Erau la câţiva centimetri unul de altul şi Malko îi putea simţi parfumul şi respiraţia uşor accelerată.

Femeia se clătină ca şi cum ar fi băut prea mult. Se sprijini de el. Îşi strivi gura de buzele lui Malko şi şopti cu o voce pierită:

– Da, da, rămâi!

Se lipi cu tot trupul de el. Mai ales cu bazinul. Îşi lăsă geanta să cadă pe jos şi-şi încolăci braţele în jurul gâtului lui Malko. Se legănară aşa în mijlocul camerei. Îl trase apoi spre pat.

Malko începu să-i mângâie pieptul, sânii grei, cu sfârcuri dure. Strecurându-şi mâna pe sub fusta ei, descoperi rapid pielea unei coapse. Sabrina Trabelsi nu purta dresuri... Îşi ridică singură bazinul pentru a se debarasa de chiloţi.

Începu să exploreze febril corpul lui Malko. Îi găsi sexul, îl scoase afară din pantaloni, apoi se năpusti asupra lui, satisfăcându-l cu o felaţie admirabil de precisă. Cu siguranţă, era o femeie căreia îi plăcea amorul.

După ce Malko se aplecă deasupra ei, îl ghidă astfel încât să se înfigă în ea dintr-o mişcare. Părea că nu mai făcuse dragoste de multă vreme şi că-i lipsise.

Avu orgasm foarte repede, din tot corpul, şi-l strânse pe Malko mai-mai să-i rupă oasele. Apoi se prăbuşi lângă el.

Malko îşi dădu seama că adormise după respiraţia ei regulată.

Vinul, orgasmul, siguranţa... Nu-i mai rămase decât să se culce şi el.

*

* *

Mohammed Salah, şeful *thuwarilor* trimişi în căutarea Jeziei Thabet, intră în Montaigne, o ceainărie din Ennasr, şi cercetă chipurile clienţilor; de toate pentru toţi: tunisiene, dar şi mulţi libieni. Îl reperă pe unul dintre ei, care stătea lângă bar şi se pregătea să soarbă o *chicha*, şi se apropie de el.

Se priviră scurt, se recunoscură pe dată, iar contactul se stabili uşor.

Mohammed Salah scoase din buzunar o fotografie şi i-o întinse discret celuilalt *thuwar*.

– O caut pe fata asta pentru şefu', îi explică el. Dacă o vezi sau dacă ştii pe cineva care o cunoaşte, mă suni. Numărul meu e pe spatele fotografiei.

Mai schimbară câteva cuvinte, apoi Mohammed Salah plecă. Mai avea de vizitat vreo şase baruri sau cafenele, apoi trebuia să se bazeze pe noroc. Ştia că dacă se întorcea la Tripoli fără să rezolve problema, cariera lui în noul *Moukhabarat* va avea de suferit. Dar era sigur: o s-o găsească pe fata asta şi o s-o ducă în Libia.

*

* *

Malko deschise ochii, trezit de lumina zilei: fereastra nu avea perdea. Sabrina Trabelsi dormea lângă el înfăşurată în rochie. Se uită la ceas: şase şi douăzeci.

Încercă să se culce la loc, dar nu reuşi să mai adoarmă. Femeia nu se trezi decât după două ore. Imediat se ghemui, lipindu-se de el, şi suspină.

– Ah, am dormit atât de bine! Nu mi s-a mai întâmplat de mult.

Părea să fi uitat de interludiul erotic din ajun. Se ridică din pat.

– Mă duc să fac o cafea.

Îşi culese geanta de pe jos, ieşi din încăpere şi reveni după un sfert de oră cu o tavă pe care se aflau o cană de cafea, un ceainic şi pahare pentru ceaiul de mentă.

După ce puse totul pe birou, îl anunţă de-a dreptul.

– Am vorbit cu Jezia. A acceptat să vă întâlniţi!

Lui Malko îi veni s-o strângă în braţe.

– Când?

– Diseară, pe la şase, aici. Trebuie să te întorci.

CAPITOLUL XIV

Malko lua masa de prânz împreună cu Max Dorman la Diamantul Albastru, unul dintre cele mai bune restaurante de pe malul lacului Tunis. Avantajul: localul se afla la cinci minute de ambasada americană. Inconvenientul: nu se servea alcool, condiție impusă de investitorul saudit care dezvoltase zona. Nu se punea problema ca noul guvern tunisian să se opună acestei cereri.

– Te-ai descurcat al naibii de bine! îl felicită șeful stației CIA. Acum trebuie să negociem recuperarea documentelor sustrase de această Jezia Thabet. Știi că nu avem limită de preț.

– Încă n-am ajuns acolo, replică Malko. Am văzut de ce e capabilă Jezia. Cu siguranță că n-o să vină cu această comoară în geantă. Mai întâi, vreau să știu ce s-a petrecut la Beirut. De ce a fugit. Sper că nu mai există vreun alt amator.

– Vrei să te duci singur la întâlnire? întrebă șeful stației CIA.

– De ce nu?

– După întâmplarea de la Beirut, e mai bine să fii prudent.

– La Beirut, Jezia a fost victima. Ar fi trebuit să se afle în Mercedesul pulverizat de explozie. Poate că i-a fost pur și simplu frică. Nu e o aventurieră.

– Aş prefera să te însoţească nişte „babysitteri" în seara asta, insistă americanul. Nu are niciun rost să rişti. Nu cunoaştem mediul din care vine fata asta. Or să stea la distanţă şi nu vor interveni decât dacă e nevoie.

– Cum vrei, acceptă Malko.

Lacul Tunis era magnific, iar dorada delicioasă. Chiar şi aşa, stropită cu apă minerală... Max Dorman radia.

– O să trimit un mesaj la Langley, exclamă el la desert. Le comunic vestea cea bună.

– Aşteaptă până când mă întâlnesc cu Jezia, îl domoli Malko. Având în vedere decalajul orar, n-ar schimba cu nimic situaţia.

*

* *

Pentru a găsi vila Sabrinei Trabelsi, Malko fusese obligat să apeleze în Gammarth la un taxi. Ocupat cu „racolarea" salafiştilor, „GPS-ul" nu era disponibil. Maşina îl condusese până în faţa casei.

Sabrina părea ceva mai în formă. Purta aceeaşi rochie mov şi avea trăsăturile odihnite. Malko îi propuse imediat:

– După ce termin de discutat cu Jezia, am putea merge undeva la masă toţi trei.

– Cu plăcere! aprobă Sabrina Trabelsi.

Era aproape întuneric în livingul prost luminat. Afară se auzi un claxon.

– Ea trebuie să fie! spuse imediat Sabrina Trabelsi. Mă duc să văd.

Se ridică, traversă curtea interioară şi dispăru.

*

* *

Sabrina Trabelsi ieşi aproape alergând din grădină şi se opri. Un Alfa Romeo de culoare albă era parcat în faţa casei. Atunci când femeia ajunse în câmpul lor vizual, ocupanţii automobilului aprinseră farurile şi o orbiră. Ridică palma în dreptul ochilor şi strigă:

– Jezia!

Niciun răspuns, dar se deschise portiera din dreapta maşinii. Dinăuntru se ivi un bărbat cu un Kalaşnikov în mâini. Fără să ezite, îndreptă arma spre ea şi începu să tragă.

O rafală lungă.

Sabrina Trabelsi se clătină, căzu pe spate din cauza impactului şi se prăbuşi pe şosea. Ucigaşul se şi urcase în maşină.

*

* *

Malko auzi împuşcăturile şi sări în picioare, alergând apoi spre uşa vilei. Atunci când ajunse afară, tăcerea se lăsase din nou. Sabrina Trabelsi zăcea fără viaţă la vreo trei metri de verandă.

Doi bărbați înarmați se iviră din întuneric și se apropiară de cadavru. Văzându-l pe Malko, unul dintre ei îi strigă:

– Lucrăm cu domnul Dorman. Am venit să vă apărăm.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Malko, aplecându-se asupra femeii care nu mai respira.

– A venit o mașină albă, a claxonat, iar atunci când femeia asta a ieșit afară, unul dintre ocupanți a secerat-o cu o rafală. Mașina a plecat în direcția aia...

– Să încercăm să-i prindem din urmă! spuse imediat Malko.

Alergară toți trei până la Fordul celor doi americani și plecară în urmărirea ucigașului.

Șoseaua se bifurcă imediat și se treziră într-un labirint de drumuri înguste, neluminate și lipsite de indicatoare.

Malko era șocat. Ce se întâmplase? De ce o omorâseră pe Sabrina Trabelsi acești necunoscuți? Nu găsea decât o singură explicație: Jezia Thabet. Tunisiana știa că prietena sa voia s-o pună în legătură cu Malko: nu-și asumase niciun risc...

Prin urmare, continua să fugă de el.

– Uite-i! strigă șoferul.

Intrară pe șoseaua care ajungea la autostrada spre La Marsa. Mașina Alfa Romeo rula în fața lor. Americanul care se afla la volan accelerа și reușiră să citească plăcuța de înmatriculare.

– Numărul e din vechiul regim, spuse „babysitterul”. Sunt multe la Tunis. Rablele rămase de pe urma celor care au fugit din Libia. Mulți agenți ai *Moukhabaratului*.

Care să fi fost însă legătura cu Jezia Thabet?

– Trebuie să-i încolțim! ordonă Malko. Depășește-i și lasă-te în jos!

Americanul mări viteza și ajunse lângă celălalt vehicul. Malko zări scurt chipul șoferului: un arab cu părul creț care întoarse privirea spre el, apoi acceleră imediat. Alfa Romeo era mult mai rapidă decât Fordul și ajunse înaintea acestuia la autostrada spre La Marsa.

– Sună la stație! ceru Malko. Max Dorman să anunțe poliția pentru a intercepta acest vehicul!

„Babysitterul” clătină din cap.

– Sir, nu-i cunoașteți pe tunisieni! Nu mișcă un deget. Pe autostradă sunt mai multe semafoare, îi putem ajunge din urmă.

*

* *

Intrară pe autostradă și urmăriră o bună bucată de timp stopurile roșii ale mașinii Alfa Romeo din fața lor, apoi Malko zări ceva ce semăna cu un ambuteiaj. Culoarea roșie a semaforului bara circulația.

Mașinile se tot adunau formând șiruri lungi pentru a lăsa să treacă vehiculele care veneau din sens opus și coteau spre Kram.

Doi polițiști supravegheau aceste manevre. Strecurându-se printre mașini, Fordul se apropie la patru vehicule de Alfa Romeo.

Mașina albă era oprită pe primul rând. Malko se întoarse spre cei doi americani:

– Dați-mi o armă și anunțați stația!

Primi un Glock 27 și sări afară din Ford. Alergă spre Alfa Romeo printre două șiruri de mașini.

Un polițist postat în fața semaforului ghida mașinile care trebuiau să cotească la stânga.

Malko ajunse aproape de Alfa Romeo și zări în oglinda retrovizoare chipul șoferului, care se uita la el. Acesta îl recunoscuse cu siguranță. După douăzeci de secunde, mașina Alfa Romeo demară și trecu de stop pe sub nasul polițiștilor, ștergând ușor un vehicul care se îndrepta spre Kram.

Furios, polițistul fluieră cât îl ținură bojocii, dar mașina albă era de-acum departe...

Cuprins de ciudă, Malko se întoarse la Ford.

– S-au dus! recunoscu el. Ne întoarcem la mașina mea din Gammarth.

*

* *

Două vehicule ale poliției blocau drumul din fața vilei Sabrinei Trabelsi. Cadavrul ei era încă întins pe șosea, acoperit cu o prelată pătată de sânge. Câțiva polițiști înconjuraseră casa, iar Malko nu se mai duse să caute carnetul în care

Sabrina Trabelsi ar fi putut nota numărul de telefon al Jeziei Thabet. Oricum, nu aveau cum s-o localizeze cu ajutorul unui număr de mobil, iar şansele de a răspunde la apel erau minime.

Nu de un număr de telefon avea el nevoie.

Peugeot-ul se afla în acelaşi loc.

– Mergem la ambasadă, le spuse el celor doi „babysitteri" înainte de a se urca în maşină, aici nu mai avem ce face.

Cele două maşini porniră spre autostradă. Malko era perplex: nu se aşteptase la o astfel de reacţie violentă din partea Jeziei Thabet. Oare ce anume încerca să ascundă?

Încă nu găsise răspunsul la această întrebare atunci când intră în ambasada americană în spatele celor doi „babysitteri".

Max Dorman era încruntat.

– Ar fi putut să te împuşte şi pe tine! exclamă el.

Malko clătină din cap.

– Nu pe mine mă vizau. Sabrina Trabelsi a murit pentru că mi-a făcut un serviciu. Probabil că Jezia Thabet a considerat că era prea riscant, că puteam ajunge la ea...

– Şi acum ce facem?

– Avem numărul maşinii în care se aflau ucigaşii, răspunse Malko. Potrivit oamenilor tăi, de provenienţă libiană.

Americanul risipi imediat speranţele lui Malko.

– Asta n-o să ducă la nimic! Sunt sute în Tunis şi nimeni nu le-a înregistrat nicăieri. Dacă nu intervine vreo minune, n-avem nicio şansă s-o găsim.

– S-ar putea spune că Jezia Thabet a reluat legătura cu prietenii lui Choukri El Jallah, conchise Malko. Şi că le-a cerut protecţie.

Max Dorman păru din nou sceptic.

– Libienii care se ascund aici nu fac politică. Sunt nişte simpli agenţi care nu caută altceva decât să-şi salveze pielea... Au atacat-o pe Sabrina Trabelsi doar pentru că au fost plătiţi s-o facă...

– OK, zise Malko, nu-mi mai rămâne decât să-l contactez din nou pe Kamel Astrubal. Să sperăm că nu mă minte. Fără el, plutim în incertitudine. Nu ştim decât că Jezia Thabet se află undeva în Tunis şi că nu vrea să fie descoperită. În cazul în care Kamel ne scapă printre degete, nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să renunţăm la operaţiune.

Şeful staţiei îi adresă o privire furioasă.

– *No way!*[1] Fata asta deţine probabil dovada implicării iranienilor în atentatul de la Lockerbie. Noi *vrem* această dovadă ca să le venim de hac. Trebuie să punem neapărat mâna pe documentele

[1] Nici gând!

astea. E datoria noastră sfântă să-i răzbunăm pe americanii ucişi în acest atentat abominabil. Agenţia a primit o misiune şi va face tot posibilul s-o ducă la bun sfârşit.

În afară de cei două sute şaptezeci de pasageri, mai existaseră şi câţiva morţi printre scoţienii din localitate, victime colaterale ale prăbuşirii Boeingului 747 al companiei Pan Am, însă Casa Albă nu-i număra printre fantomele sale...

Malko nu încercă să-l contrazică. Şi el voia să ducă la îndeplinire această misiune.

– OK, conchise el, îl sun pe Kamel Astrubal.

Max Dorman îşi regăsi brusc calmul.

– Sunt mereu în spatele tău! îl asigură el. Ţi-i dau pe cei doi ofiţeri de caz care au intervenit astăzi.

– E puţin cam bătător la ochi! protestă Malko. Dacă-mi procuri cele necesare, mă pot apăra şi singur.

– Cum vrei! spuse şeful staţiei CIA. O să primeşti tot ce trebuie.

Ieşi din birou şi se întoarse după două minute cu braţele încărcate de „cadouri"... O vestă antiglonţ GK, o centură cu un pistol automat, câteva încărcătoare şi un Beretta 92 folosit în armata americană.

– Poftim! zise el. Echipează-te şi nu risca nimic! Dacă ai vreo problemă cu tunisienii, mă

suni imediat. Suntem în relaţii bune cu ministrul de interne. Mai ai nevoie de Mustafa?

– Sigur că da.

– Foarte bine. Rămâne la dispoziţia ta. Ţine-mă la curent!

Ieşind din ambasada americană, Malko încercă un puternic sentiment de tristeţe gândindu-se la Sabrina Trabelsi. Tânăra femeie se aflase în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Îi revăzu bucuria întipărită pe faţă atunci când o invitase la cină. Mai întâi, trebuia s-o anunţe pe avocata ei, Farah Chaari. Opri pe marginea şoselei şi o sună. Femeia răspunse şi intră în subiect fără să mai piardă timpul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Sabrina a fost asasinată! Din cauza...

Malko o întrerupse.

– Să nu vorbim despre asta la telefon! Ne putem vedea?

– Sunt la Palat şi nu termin înainte de opt şi jumătate.

– Luăm masa împreună?

Avocata ezită.

– Se face cam târziu.

– Trebuie să vorbim, insistă Malko.

– Bine, ştiţi unde e Dar Djeld?

– Nu.

– În Kasbah. Cel mai bun restaurant din Tunis, însă bucătăria închide la ora zece! O să fac rezervare. E întotdeauna aglomerat.

*

* *

Dafher Khaldoun stătea de vreo jumătate de oră pe terasa hotelului Maîtresse de pe bulevardul Habib Bourguiba atunci când îşi făcu apariţia Jezia Thabet. Fostului agent al *Moukhabaratului* îi plăcea localul. Şi colegilor lui la fel. Asta le permitea să ţină legătura între ei, deoarece, după ce fugiseră din ţară, îşi deconectaseră definitiv telefoanele mobile.

Femeia se aşeză şi se întoarse neliniştită spre el.

– A mers totul bine?

– Nu chiar! spuse libianul N-am reuşit interceptarea. Nu mi-ai spus că prietena ta e supravegheată.

– Supravegheată?

– Da, după ce am lichidat-o şi-au făcut apariţia doi tipi înarmaţi! Din fericire, n-au tras, dar li s-a alăturat şi amicul tău...

– Amicul meu?

– Da, tipul care te urmăreşte. Au venit după noi cu maşina. Am scăpat ca prin urechile acului. Şi el era înarmat.

– Dar Sabrina?

– Tovarăşul meu a secerat-o! Linişteşte-te, n-o să mai poată vorbi cu nimeni!

Jezia Thabet îşi ascunse senzaţia de uşurare. Sabrina Trabelsi nu-i fusese niciodată foarte apropiată, iar moartea ei n-o tulbura deloc. Chiar

dacă era răspunzătoare de tot ceea ce se petrecuse. Scotoci în geantă, scoase un plic şi i-l întinse libianului pe sub masă.

Acesta îl prinse şi întrebă pe un ton neutru:

– Cât?

– 10 000 de dinari, aşa cum am stabilit.

– Mai trebuie încă cinci mii. Am riscat mult. Prietenul meu e furios, nu vreau să mă pun rău cu el...

Jezia Thabet deschise gura, pregătită să-l înjure, apoi se răzgândi. *Încă* mai avea nevoie de el.

– Bine! spuse ea. O să primeşti banii. Altceva. I-ai găsit pe *thuwarii* care mă urmăresc?

– Nu, dar ştiu că unul dintre ei se plimbă cu fotografia ta şi o arată la toată lumea.

Jezia Thabet tresări.

– Fotografia mea! Dar de unde au luat-o?

Dafher Khaldoun ridică din umeri.

– Habar n-am. Nu te-a fotografiat nimeni pe vremea când ai stat la Tripoli?

– Ba da, probabil că da, recunoscu ea.

Nu putea fi decât Malko Linge. Încerca sentimentul confuz că el reprezenta pericolul principal.

– Mai am o treabă pentru tine, îi propuse ea.

Dafher Khaldoun se uită chiorâş la ea.

– Tipul care încearcă să te găsească? Mi-ai vorbit deja de el.

– Da.

– E ceva mai dificil. Lichidarea unui „zelun" nu le va crea insomnii tunisienilor. Nu va urma o anchetă adevărată. Dar e cu totul altceva în cazul unui străin care, pe deasupra, mai şi lucrează pentru CIA. Într-o astfel de situaţie, tunisienii vor începe să se agite. N-am chef să mă trimită înapoi în Libia. Ştii ce păţesc dacă ajung acolo.

– Ştiu, recunoscu femeia, dar nu vrei să câştigi 50 000 de dinari?

– Nu, răspunse plat Dafher Khaldoun. 100 000...

Jezia Thabet tresări din nou. Îi făcu apoi ochi dulci. Din păcate, ştia că farmecul ei nu avea sorţi de izbândă. Dacă ar fi vrut într-adevăr să se culce cu ea, ar fi considerat că asta era o primă prevăzută în contract.

Mai ales că avea dreptate: dacă-l prindeau, tunisienii ar fi fost capabili să-l predea „noilor" libieni pentru a le face pe plac americanilor.

– Bine! conchise ea. Aşa rămâne, 100 000! O să-ţi spun acum unde stă. La Sheraton. Maşina lui e un Peugeot 508. Aspectul fizic i-l cunoşti.

– Nu l-am văzut prea bine. Era întuneric.

– Nu am nicio fotografie cu el, recunoscu ea, dar n-ai decât să supraveghezi hotelul şi maşina lui. E un tip voinic şi blond, un bărbat frumos.

Dafher Khaldoun nu răspunse. Deveni brusc încordat şi spuse coborând vocea:

– Trebuie să plec, cred că l-am văzut pe unul dintre câinii ăia de *thuwari*. O să ies prin hol, tu

nu te mişca de aici! Pregăteşte pentru diseară un plic cu 10 000 de dinari: cele cinci mii pe care mi-i mai datorezi şi încă cinci ca să încep să mă gândesc la propunerea ta.

Dispăru ca o umbră, pipăind senzual plicul din buzunar. Jezia Thabet avea cu siguranță mulți bani, iar el era decis s-o jecmănească pentru toate micile „servicii" pe care i le făcea. Chiar dacă lichidarea unui agent CIA, adică un valet al americanilor, îi procura o anumită plăcere!

Din cauza lor fusese nevoit să renunțe la viața agreabilă pe care o ducea la Tripoli.

CAPITOLUL XV

Malko îi mai lăsă un mesaj lui Kamel Astrubal, al treilea după ce plecase de la ambasada americană. Oricum, la ora aceea tunisianul nu avea cum să doarmă. Spera să nu facă pe nebunul după ce-l refuzase brutal cu câteva zile mai înainte. Era ultima pistă care-l putea pune pe urmele Jeziei Thabet.

Ieşi din hotel şi se duse la maşină. Îşi pusese centura GK, aşa că acum era echipat convenabil şi discret. Lăsase vesta antiglonţ în dulapul din cameră. Deşi era de o calitate excepţională, nu putea opri gloanţele trase de un Kalaşnikov. Pentru astea era nevoie de plăcuţe de ceramică... Iar Kalaşnikovul părea să fie arma standard folosită în Tunis pentru reglarea conturilor.

Nu-i mai rămânea decât protecţia divină.

Ca să nu fie nevoit să apeleze la „GPS", se informase la recepţie despre adresa restaurantului Dar Djeld. Era relativ simplu, iar după o jumătate de oră parcă maşina pe o străduţă de la intrarea în Kasbah.

Un bătrân numai piele şi os se ivi din obscuritate şi-i propuse să păzească maşina pentru modica sumă de un dinar.

Farah Chaari sosise deja şi se aşezase la o măsuţă de lângă uşă. Surpriză: purta pe cap un

batic Hermes şi era îmbrăcată cu un pulover gros şi jeanşi... Nu mai era femeia sexy pe care o întâlnise la cabinetul de avocatură...

Mica sală de mese era plină. Malko se aşeză în faţa ei, iar avocata îşi scoase baticul, scuzându-se spontan.

– Salafiştii mişună peste tot la Palatul de Justiţie. Nu vreau să risc un incident, aşa că mă islamizez.

– Sunteţi la fel de încântătoare, o asigură Malko.

– Sunt frântă de oboseală! mărturisi femeia. Ce s-a întâmplat cu Sabrina? Când am auzit ştirea la radio, am fost convinsă că sunteţi amestecat în moartea ei. Cine a omorât-o?

– Nişte asasini plătiţi, spuse Malko. Am fost cât pe-aci să pun mâna pe ei. Arabi. Trimişi fără îndoială de Jezia Thabet.

Îi povesti ce se întâmplase, iar tânăra avocată, după ce gustă din sardinele cu piper, îi aruncă o privire încărcată de tristeţe.

– Mă simt oarecum răspunzătoare de moartea Sabrinei. E groaznic.

– Şi eu la fel, supralicită Malko. Nici prin cap nu mi-a trecut că Jezia Thabet va reacţiona cu o asemenea sălbăticie.

– Dar de ce a făcut asta? întrebă Farah Chaari.

– Se află în posesia unor documente extrem de importante pentru guvernul american, îi

explică Malko. Nu sunt autorizat să spun mai multe...

– Şi de ce nu vi le dă?

– Cred că-i e frică să nu se implice într-o afacere care o depăşeşte.

– Şi acum ce faceţi?

– Încă nu ştiu, mărturisi austriacul, nedorind să vorbească despre Kamel Astrubal. Trebuie să existe o modalitate de a o găsi...

– Ştiţi în ce cartier locuieşte?

– Nu, recunoscu Malko. Iar Tunisul este destul de întins!

Farah Chaari ridică privirea.

– Mi-aţi spus că maşina asasinilor avea un număr al *Jamahiriyei*. Majoritatea foştilor gaddafişti locuiesc în Ennasr. Un cartier modern de lângă Ariana.

– Asta nu înseamnă că şi ea locuieşte acolo, remarcă Malko. Are o legătură veche cu unul dintre membrii primului cerc gaddafist. Cu siguranţă că şi-a păstrat prietenii din acest mediu. Totuşi, la fel de bine ar putea sta în Gammarth sau în La Marsa. Vă mai întâlniţi cu Belhacem Trabelsi?

– Da, peste două zile.

– Puteţi să-l întrebaţi dacă ştie cumva unde ar putea locui Jezia Thabet? Dacă ne ajută s-o găsim, sunt sigur că ambasada americană ar putea interveni pe lângă autorităţile tunisiene pentru a-i obţine eliberarea condiţionată.

Avocata îi adresă un zâmbet descurajat.

– Ar fi minunat, dar nu cred! Oricum, o să vorbesc cu el. Sunați-mă miercuri.

Ieşiră din restaurant pe strada Daoaba. Era răcoare. După apusul soarelui se simțea iarna. Malko o însoți până la Beetle-ul cu care venise, apoi se întoarse la Peugeot-ul lui. Străduța era pustie, aşa cum se întâmpla cu tot centrul Tunisului după ora opt seara.

Se urcă în maşină, scoase din centura GK pistolul Beretta 92 şi-l puse pe consola centrală.

Dar nu se întâmplă nimic până la Sheraton. Nu se întâlni cu nimeni.

Îl sună din nou pe Kamel Astrubal, dar degeaba, apoi deschise radioul.

Crainicul anunța că luptele continuau în oraşul Sidi Bouzid şi că poliția trăsese asupra manifestanților. Tunisia se ducea de râpă.

*

* *

Malko încercase toată dimineața să dea de Kamel Astrubal. Era ora unu şi se decise să se ducă în sala de mese de la Sheraton. Era în lift când, în sfârşit, sună telefonul mobil.

– Malko? Sunt Kamel.

– Ți-am lăsat mai multe mesaje, spuse Malko. Ce-ai făcut?

Tunisianul râse grosolan.

– Am petrecut. Ceva nou?

– Vorbim față-n față. Când ne putem întâlni?

– La sfârşitul zilei, dacă eşti de acord. La Aziz. La cinci.

– Cinci *sau* şase?

– Depinde de ce fac înainte, conchise Kamel Astrubal pe un ton lejer. Apropo, ai auzit de asasinatul din Gammarth?

– Nu, minţi Malko, ce asasinat?

– A fost omorâtă o fată, Sabrina Trabelsi. Era o prietenă de-a Jeziei... Credeam că te interesează...

– Vorbim diseară, spuse Malko.

Cum nu avea nimic de făcut până la întâlnire, se hotărî să exploreze cartierul Ennasr, căutând maşina Alfa Romeo şi pe asasinii Sabrinei Trabelsi.

Era ca şi cum ar fi căutat acul în carul cu fân, dar nu voia să neglijeze nicio pistă.

*

* *

Închisă în sala cutiilor de valori din bancă, Jezia Thabet cerceta gânditoare dosarul unuia dintre conturile administrate de Choukri El Jallah. Fusese deschis la banca Julius Baer din Zürich, Bahnhofstrasse 36. Ultimul extras prezenta un sold pozitiv de 4 855 922,75 de dolari. Posesorul contului era o societate offshore din insulele Cayman, Rising Sun. Aceasta comunicase băncii Julius Baer numele şi semnătura persoanei abilitate să-l gestioneze: Choukri El Jallah.

De puțin timp, se mai adăugase un nume, cu aceleași prerogative. Cel al Jeziei Thabet.

În cursul unei conversații purtate la Beirut, Choukri El Jallah îi spusese că acest cont nu trebuia să cadă în mâinile nimănui, deoarece conținea elemente explozive, dar nu făcuse nicio precizare.

Sfatul lui era să transfere banii într-un alt cont, mai puțin „fierbinte", și să-l închidă definitiv. De altfel, prevăzuse ca această operațiune să fie realizată de Jezia atunci când el va fi în Statele Unite.

Aceasta închise cutia și o vârî în locașul ei, apoi urcă la parter, întrebându-se ce atitudine să adopte. O îngrozea ideea de a menține această sabie a lui Damocles deasupra capului ei. Își spuse că, imediat după ce-și va regăsi liniștea, se va duce la Zürich să recupereze banii și să închidă contul.

Ieșind din bancă, observă un tânăr care se luase după ea și inima începu să-i bată cu putere. Se gândi imediat la comandoul venit din Libia s-o răpească.

Bărbatul ajunse lângă ea. Tânăr, cu barbă, destul de arătos. Îi șopti în arabă:

– Ești frumoasă ca o gazelă! Ai puțin timp? N-am mai avut o femeie de multă vreme. Aș putea să te fac foarte fericită...

Individul ieșise la agățat...

Jezia Thabet îi aruncă o privire întunecată şi se îndreptă spre maşină. Avea mereu în geantă o armă.

*

* *

La Aziz domnea aceeaşi atmosferă. Cuplurile vorbeau cu voce joasă, unii se ţineau de mână şi era un du-te-vino continuu pe scara care ducea la primul etaj.

Era şase şi zece şi Malko bea a treia ceaşcă de cafea.

Kamel Astrubal se juca prea mult cu nervii lui.

În fine, îl văzu pe tunisian cum intră în local, rostogolindu-se spre el. Aceeaşi ţinută, acelaşi zâmbet blajin, dar de data aceasta avea o privire vioaie. Se lăsă să cadă pe scaun, apoi răsuci între degete piercingul din sprânceana stângă.

– Deci, zise el, ai găsit-o pe Jezia?

– Nu, răspunse Malko. Ce e cu istoria asta din Gammarth?

Kamel Astrubal îşi mângâie părul ondulat.

– Nu ştiu prea multe. Această Sabrina Trabelsi a fost împuşcată de doi tipi neidentificaţi. Curios este că martorii au recunoscut un număr de înmatriculare libian. Ştii ce vor libienii de la Jezia?

– Nu, recunoscu Malko. Dacă o găsesc, o s-o întreb. Prietenul tău, florarul, mai e dispus să ne conducă la ea?

Tunisianul rămase impasibil.

– Nu ştiu. N-am mai vorbit cu el. Mi s-a părut că nu te interesează.

– Ba da, protestă Malko, dar nu la preţul ăsta.

– Vrei să-i dau un telefon?

– Bineînţeles.

Kamel Astrubal scoase din buzunar un telefon mobil şi formă un număr. Urmă o scurtă conversaţie în arabă. După ce termină de vorbit, spuse simplu:

– Nu-l mai interesează. Îi e frică...

– Frică? De ce?

– Simte că-l paşte o primejdie.

Comandă o cafea şi-şi aprinse o ţigară. Era prea detaşat ca să fie şi sincer. Malko înţelese imediat că-l ducea cu preşul şi se decise să treacă la atac.

– Kamel, spuse el, o caut *într-adevăr* pe Jezia Thabet şi trebuie s-o găsesc. O să-ţi fac o ofertă pe care n-o poţi refuza. Cunoşti relaţiile mele cu ambasada americană?

– Da, şi ce-i cu asta?

– E suficient să sufle un singur cuvânt guvernului tunisian şi te trezeşti la închisoare. Dar nu asta vreau să se întâmple. Îţi ofer 10 000 de dinari ca să mă duci acolo unde locuieşte Jezia Thabet. Îţi dau cuvântul meu de onoare că nimeni n-o să ştie nimic. Dar nu trebuie să-i dai de ştire, n-am chef să-şi ia zborul. Poftim, ai cinci minute la dispoziţie!

Mai comandă o cafea. Pleoapele grele ale lui Kamel Astrubal erau aproape închise. După trei minute, le ridică şi spuse:

– Bine! Când îmi dai banii?

– Imediat după ce mă duci la ea. Ştii foarte bine că nu te păcălesc.

Tunisianul se uită la Malko şi întrebă brusc:

– Juri pe Coran că nu ai de gând s-o lichidezi?

Malko era cât pe-aci să izbucnească în râs.

– Ăsta e ultimul lucru pe care l-aş face! îl asigură el. Mergem?

– Mergem, răspunse tunisianul. Luăm maşina ta.

După ce se urcară în Peugeot, Malko se întoarse spre vecinul său.

– Încotro?

– Ennasr I.

Avocata avusese dreptate.

*

* *

După cinci minute, intrară pe bulevardul Hedi Nouira, care traversează cartierul Ennasr I dintr-un capăt în altul. Se circula aproape la pas. Era ora la care libienii se trezeau pentru a se duce la cafenelele şi barurile cu târfe. Peste tot erau parcate maşini, mai ales oblic faţă de stradă, pentru a câştiga puţin spaţiu.

Kamel Astrubal moţăia, rostind uneori câteva cuvinte pentru a-l ghida pe Malko. Acesta

cerceta maşinal trotuarele. Explorarea făcută cu câteva ore în urmă împreună cu Mustafa El Fadli rămăsese fără rezultat. În schimb, zărise vreo şase plăcuţe de înmatriculare libiene, pe care numele arab *Jamahiriya* fusese acoperit cu o bandă de scotch. Existau zeci de străzi care porneau din bulevardul principal, fără să mai punem la socoteală parcările subterane.

Privirea lui Malko a fost atrasă de o maşină albă parcată oblic în apropiere de Flamingo. Trecu prin faţa ei şi inima începu să-i bată mai repede. Avea numărul maşinii Alfa Romeo a asasinilor Sabrinei Trabelsi!

Frână atât de brusc, încât Kamel Astrubal se lovi de parbriz şi înjură. Pufni nervos şi protestă:

– Ce s-a întâmplat? Ai înnebunit?

Malko mai înaintă câţiva metri şi parcă maşina puţin mai departe. Se întoarse spre pasagerul său.

– Nu mai mergem la Jezia. Adică nu acum.

CAPITOLUL XVI

Descumpănit, Kamel Astrubal întrebă imediat:

– Ce se-ntâmplă?

– Vezi maşina albă din spatele meu? Vreau să te duci la ea, s-o cercetezi şi să-mi spui ce părere ai.

– Ce e aşa de special la ea?

– O să vezi.

Prost dispus, tunisianul coborî din Peugeot şi se întoarse după cinci minute.

– E o maşină libiană, spuse el. În cartierul ăsta sunt zeci la fel. Un fost gaddafist. Probabil că proprietarul se află într-o cafenea din apropiere. De ce te interesează?

– Mă interesează proprietarul, preciză Malko. Eu o să merg mai departe, iar tu rămâi pe lângă maşina asta ca să vezi dacă nu cumva se întoarce. Mă suni imediat de pe mobilul tău.

Tunisianul nu părea deloc încântat. Malko înțelese că trebuia să-l motiveze.

– Bineînțeles că te plătesc, îi promise el.

– Nu e periculos? întrebă Kamel Astrubal temător.

– Deloc! se jură Malko, mințind cu seninătate.

Proprietarul maşinii Alfa Romeo participase totuşi la asasinarea Sabrinei Trabelsi... Merse înainte şi opri maşina la următoarea intersecţie. Bulevardul Hedi Nouira se despărţea în două străzi cu sens unic. Maşina urmărită era obligată să treacă prin faţa lui.

Îl sună pe Max Dorman şi-i relată descoperirea făcută.

– Mi-e teamă să-l urmăresc, spuse el. Mi-a văzut maşina în timpul atentatului. Poţi să mi-l trimiţi pe Mustafa? El o să treacă neobservat.

– Nicio problemă. Îl sun acum, trebuie să fie acasă. Explică-mi unde te afli!

*

* *

Aşezat la o masă din fundul localului Flamingo, Dafher Khaldoun purta o discuţie animată cu *thuwarul* racolat de el, care, contra cost, îi servea pe post de indicator.

– I-ai localizat pe cei patru tipi din Zintan? întrebă el.

Libianul dădu afirmativ din cap.

– Da, l-am sunat pe unul dintre ei ca să-i cer o fotografie a fetei, iar pe urmă l-am urmărit. Au închiriat pentru o lună un apartament în reşedinţa Les Turquoises de pe bulevardul Dr. Selim Ammara. La etajul trei.

– Ştii codul interfonului?

– Nu.

– Dacă faci rost de el, îţi dau 3 000 de dinari, îi propuse Dafher Khaldoun.

Libianul îi aruncă o privire neliniştită.

– Ce ai de gând să faci? Dacă iese prost, sunt un om mort.

– Nu-ţi face probleme, îl linişti Dafher Khaldoun. Doar vreau să ştiu.

– Ne întâlnim în seara asta la Maîtresse, conchise *thuwarul*.

Se ridică şi se îndreptă spre ieşire după ce încasă un mic teanc de bani pentru „protecţia" asigurată fostului agent al *Moukhabaratului*.

Dafher Khaldoun comandă o *chicha*: trebuia să reflecteze. Dacă reuşea să obţină codul de la intrarea în imobilul unde stăteau *thuwarii* porniţi pe urmele Jeziei Thabet, avea deja pus la punct un plan de acţiune simplu: să intre, să aştepte ca uşa de la etajul trei să se deschidă şi să se năpustească înăuntru împreună cu Mahmud, cel care o omorâse pe Sabrina Trabelsi. Două încărcătoare de Kalaşnikov şi *thuwarii* erau lichidaţi... Sigur că se va face caz, iar libienii se vor plânge probabil guvernului tunisian. Totuşi, haosul din ţară era atât de mare, încât lucrurile nu vor merge prea departe. În plus, Dafher Khaldoun avea nevoie de bani. Apartamentele pe care le deţinea îi asigurau traiul, dar el voia să aibă un capital în cazul în care ar fi fost nevoit să plece în Algeria, refugiul gaddafiştilor.

Jezia Thabet îi va da 100 000 de dinari pentru lichidarea *thuwarilor*.

Pe urmă, va sta la distanță, ascuns în apartamentul său împreună cu o târfă drăguță. Mai sorbi o dată din *chicha* și se hotărî că era vremea pentru siestă.

*

* *

Mustafa El Fadli sosise deja de cinci minute și-și parcase mașinuța aproape de automobilul Alfa Romeo alb.

Când Kamel Astrubal ajunse la Peugeot, Malko îl anunță:

– *Acum* mergem la Jezia!

Intrară din nou pe bulevardul Hedi Nouira. După doi kilometri, cotiră pe una dintre străzile pustii mărginite de imobile noi, care se numea Baku.

Totul în jur respira lux: balcoane torsadate, fațade sculptate.

– Numărul 46, reședința Miramar! spuse Kamel Astrubal. Mai sus puțin, pe dreapta.

Malko își continuă drumul. Se afla la vreo douăzeci de metri de intrarea în imobilul de la numărul 46 atunci când ușa se deschise și apăru o femeie cu batic pe cap, haină de piele și jeanși... Kamel Astrubal o recunoscu înaintea lui Malko. Exclamă ceva în arabă și se lăsă mai jos, încercând să nu fie zărit de afară.

Pulsul lui Malko se acceleră. O văzu pe femeie apropiindu-se de o maşină şi introducând cheia în broască, fără să acorde atenţie Peugeot-ului care trecu prin faţa ei.

Malko viră pe strada Kabul. Kamel reveni la poziţia normală după ce mai parcurseră o bună bucată de drum.

– Ai văzut? Ea era! exclamă el. Dacă mă vede cu tine, sunt un om mort! Du-mă să iau un taxi, nu vreau să mă amestec în treaba asta...

Era atât de disperat, încât uită să-i ceară banii lui Malko.

Acesta nu mai avea nevoie de el.

Reveniră pe bulevardul Hedi Nouira. Tunisianul coborî şi dispăru de parcă ar fi fost urmărit de diavol. Malko îl văzu urcându-se într-un taxi galben.

Pistolul Beretta 92 îi dădea senzaţia de siguranţă. Era o zi fastă. Luase urma asasinilor Sabrinei Trabelsi şi, în primul rând, descoperise unde locuia Jezia Thabet.

Făcu un ocol, ajunse din nou pe strada Baku şi găsi un loc de parcare în faţa imobilului cu pricina. Apoi scoase din centură pistolul Beretta 92 şi-l strecură între scaun şi consola centrală.

Jezia Thabet era o femeie periculoasă şi probabil că nu-l va primi cu braţele deschise.

*

* *

Întors acasă după întrevederea cu *thuwarul* informator, lui Dafher Khaldoun îi veni greu să se smulgă de pe canapea atunci când auzi zbârnâitul insistent al soneriei. Prost dispus, se ridică, puse mâna automat pe pistolul Makarov întotdeauna încărcat şi se duse la uşă să se uite prin vizor.

Jezia Thabet.

Liniştit, deschise uşa.

– De unde ai codul meu? mormăi el.

– Am intrat cu cineva, minţi femeia. Fă-mi un ceai, trebuie să vorbim!

Se aşeză pe canapea şi stinse imediat televizorul. Doar nu venise să se distreze...

Dafher Khaldoun se întoarse cu un pahar de ceai şi se aşeză lângă ea puţin cam tulburat: Jezia era o femeie infinit mai sexy decât târfele pe care le agăţa el pe bulevardul Bourguiba.

Privirea Jeziei îi tăie avântul erotic.

– I-ai găsit pe nemernicii ăia care au venit să mă răpească? întrebă ea.

– Mda! recunoscu libianul. Ştiu unde locuiesc, dar sunt patru şi sunt răi.

– Şi tu eşti la fel de rău, remarcă Jezia Thabet cu o voce mieroasă. Dacă mă scapi de ei, o să câştigi mulţi bani. Cu Trabelsi lucrurile au mers foarte bine.

Fostul agent al *Moukhabaratului* se uită chiorâş la ea.

– Nu poţi să compari o femeie neînarmată cu patru indivizi ca ăştia...

– Dar îl ai pe prietenul tău...

– O să ceară o grămadă de bani. Iar eu nu prea am chef să fac asta. Ar fi mai bine să găseşti pe altcineva.

Jezia Thabet nu se impacientă, ci întrebă pe un ton sec:

– Ai luat maşina ta ca să te duci în Gammarth?

– Ştii bine că da.

– Agentul CIA care te-a urmărit a văzut-o.

– Şi?

– Imaginează-ţi că sună cineva la ambasada americană şi comunică numărul maşinii şi numele proprietarului! Cu adresa ta cu tot, adică aici unde ne aflăm acum. Ce crezi, cam cât timp o să le ia poliţiştilor tunisieni ca să ajungă aici?

– Târâtură!

Un înger trecu, mai curând dezgustat.

Dacă privirea lui Dafher Khaldoun ar fi putut să ucidă, probabil că Jezia Thabet ar fi fost pulverizată de-a dreptul.

Liniştită, femeia strecură mâna în geantă şi scoase la iveală un mic Walther de 9 mm. Degetul era pe trăgaci.

Era şi timpul: Dafher Khaldoun fusese cât pe-aci să pună mâna pe Makarov şi să-i tragă două gloanţe în burtă... Era un individ brutal.

Urmară câteva clipe de tăcere încordată, apoi Jezia Thabet îi adresă libianului un zâmbet

cuceritor. Al unei cobre care urmează să bea un lapte excelent. Aproape sexy, mai puţin căutătura.

– Ştii bine că glumesc! spuse ea pe un ton care nu reuşea să pară lejer. De altfel, vezi câtă încredere am în tine.

Cu mâna stângă scoase din geantă un plic şi-l aşeză între ei.

– Ai aici cincizeci de mii de dinari, spuse ea. Mai primeşti încă o dată pe atât după ce termini treaba.

Libianul coborî privirea asupra banilor. Dar nu puse mâna pe plic. Jezia Thabet era diabolică. Şi insistă.

– Te las trei zile ca să mă scapi de indivizii ăştia. Sunt şi duşmanii tăi. Nici n-ar trebui să te plătesc. Dar vreau să dorm liniştită.

Se ridică, lăsând plicul pe canapea, şi se îndreptă spre uşă mergând cu spatele înainte. N-avea chef să primească un glonţ în ceafă. Dafher Khaldoun nu se clinti.

Se mai îmblânzise.

Cu două veri în urmă, pe vremea când o întâmpina pe frumoasa Jezia care venea la Tripoli să se întâlnească cu amantul ei, nici nu i-ar fi trecut prin cap că avea să se transforme în această femeie nemiloasă care-şi asasina vechile prietene...

Uşa se închise cu un zgomot sec, iar libianul îşi veni în fire şi puse mâna pe plicul cu bani. Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să-şi convingă prietenul, pe Mahmud.

*

* *

Mustafa El Fadli îl urmări pe Dafher Khaldoun până acasă. Fotografie fațada și mașina. Șansa fusese de partea lor.

Porni apoi pe drumul spre ambasada americană. Scoase la imprimantă fotografiile digitale și i le trimise șefului stației. Urmarea acestei acțiuni nu-l mai privea pe el. Oricum, nu-i iubea deloc pe libieni.

*

* *

Malko aștepta în mașină de peste o oră atunci când văzu în oglinda retrovizoare botul Toyotei albe conduse de Jezia Thabet. Mașina tocmai dădea colțul cu strada Baku.

Parcă în spatele lui, la două mașini distanță, și trecu apoi pe trotuar fără să-i acorde atenție. Malko ieși din mașină și se apropie de ea. Așteptă să ajungă în fața imobilului în care locuia și o strigă:

– Jezia!

Femeia se întoarse ca mușcată de un șarpe.

Chipul îi împietri, privirea deveni de gheață, iar Malko se întrebă dacă nu cumva avea de gând să-i sară la beregată.

CAPITOLUL XVII

Jezia Thabet părea să ezite după ce strecurase mai întâi mâna în geantă. Brusc, Malko simţi că voia să-l omoare. Dintr-odată, femeia se destinse.

– Malko! Cum m-ai găsit?

În comparaţie cu ea, Sarah Bernhardt era o amatoare. Pur şi simplu transpira de fericire...

Ajunse lângă el, îl strânse în braţe şi exclamă:

– Mă bucur foarte mult să te revăd! Îţi datorez nişte scuze.

– Poate că e vorba de o neînţelegere, zise prudent Malko. Ar trebui să discutăm.

– Bineînţeles! acceptă tunisiana. Vino!

Îl luă de braţ şi-l trase după ea. Formă rapid codul, astfel încât austriacul să nu-l poată reţine. Imediat după ce intrară în apartament, Jezia îşi aruncă geanta şi-l sărută cu foc, lipindu-şi pântecul de el. După ce-şi recăpătă răsuflarea, spuse cu simplitate:

– Am amintiri frumoase despre tine! O să fac un ceai. Aşază-te! Vrei un whisky?

Malko refuză. Totul părea ireal: femeia asta, pe care o urmărea de mai multe zile şi care, aparent, o asasinase pe una dintre vechile ei

prietene pentru ca el să n-o găsească, îl primea acum ca o îndrăgostită. O privi dispărând în bucătărie, cu geanta pe umăr. Mai înainte însă, se întoarse şi-i adresă un zâmbet larg.

Totuşi, în mod bizar, nu se simţea deloc în siguranţă. Înţelese pe dată motivul neliniştii sale. Jezia Thabet n-avea nevoie de geantă în bucătărie.

Malko scoase încet pistolul Beretta 92 şi-l strecură sub o pernă, la câţiva centimetri de degetele sale.

*

* *

În timp ce apa pentru ceai începuse să fiarbă, Jezia Thabet scoase încet din geantă Waltherul PPK, introduse un cartuş pe ţeavă, îl puse pe tavă într-un coşuleţ plin de curmale şi aşeză deasupra un şervet.

După ce alungase valul de furie stârnit de apariţia lui Malko Linge în faţa casei ei, luase rapid o decizie: pentru că o găsise, avea acum nesperata ocazie de a scăpa de el. Se gândi să-i tragă două gloanţe în cap, iar pe urmă să-l cheme pe Dafher Khaldoun să-i arunce cadavrul undeva pe dealuri. Apoi va putea trăi liniştită.

Vărsă apa în ceainic, puse geanta deoparte şi se întoarse în living cu tava. O puse pe masa joasă, destul de departe de musafir. Se hotărâse să-l îmbuneze, să-l destindă. Îl cercetă cu privirea în timp ce turna ceaiul.

Când îi întinse paharul din care ieşeau aburi, privirile li se întâlniră, iar ea zâmbi din nou. Numai cu buzele. Malko simţea tensiunea apăsătoare din încăpere. Atent, nu scăpa din ochi mâinile femeii. Pentru o clipă, era cât pe-aci să nu se atingă de ceai, dar realiză că şi ea bea din acelaşi ceainic, aşa că nu avea cum să-l otrăvească.

– De ce m-ai lăsat baltă la Beirut? întrebă el.

Jezia Thabet lăsă ochii în jos.

– Am intrat în panică! Am înţeles că avusese loc un atentat împotriva lui Choukri şi că probabil murise. Nu ştiam ce aveai de gând să faci cu mine. M-am temut că o să-mi iei banii pe care-i scosesem de la bancă. Aşa că am fugit. Am luat un taxi până la aeroport, unde m-am urcat în primul avion care pleca la Londra. Acolo, am aşteptat câteva ore până când am găsit un zbor spre Tunisia. Ajunsă aici, m-am întors în apartamentul pe care mi-l cumpărase Choukri. Poftim, asta-i tot. Am fost foarte surprinsă când te-am văzut adineaori pe strada mea!

– Nu ştiai că te caut?

– Nu.

Nici nu clipise, dar Malko o simţea tot mai încordată. Se gândi rapid. Kamel Astrubal nu-i spusese nimic, mai mult ca sigur, dar Sabrina Trabelsi vorbise cu Jezia. Chiar ea îi mărturisise asta.

Jezia Thabet mințea.

Privirile li se încrucişară din nou. Femeia se ridică pe jumătate şi întinse mâna spre tavă.

– Mai vrei puțin ceai?

Vocea ei răguşită îl alertă pe Malko. Îşi strecură mâna sub pernă şi apucă pistolul Beretta 92.

Jezia Thabet turnă ceaiul. Puse ceainicul la loc pe tavă şi, cu un gest firesc, mâna sa se deplasă spre coşulețul plin de curmale confiate. Îşi strecură degetele sub şervet, dar vocea seacă a lui Malko o opri.

– Jezia! Nu!

Femeia întoarse capul şi zări, la câțiva centimetri de capul ei, țeava pistolului automat.

– Ce...

Vocea i se schimbase complet. Malko întinse brațul, dădu la o parte mâna Jeziei şi scoase din coşuleț Waltherul PPK pe care-l aruncă în spatele lui, pe canapea.

Dacă ar fi fost mai puțin bănuitor, n-ar mai fi ieşit viu din acest apartament.

Femeia părea împietrită, nările îi palpitau din cauza furiei, iar sângele i se scursese din obraji. Malko încercă să zâmbească.

– Acum, spuse el, putem purta o conversație normală. De ce vrei să mă omori?

Încremenită, femeia nu răspunse. Îşi aminti ce-i spusese Choukri El Jallah cu puțin timp

înainte să moară. Documentele pe care i le încredinţase nu trebuiau să ajungă *niciodată* în mâinile altcuiva. Cu banii putea face orice voia, dar conturile nu trebuiau să părăsească băncile unde fuseseră deschise. Dacă se întâmpla aşa ceva, anumite persoane aveau să afle, iar răzbunarea lor urma să fie teribilă.

– De ce mă urmăreşti dacă nu vrei să-mi iei banii? întrebă Jezia Thabet cu aceeaşi voce răguşită.

Malko anticipase întrebarea.

– Eşti în posesia unor documente extrem de importante, spuse el scoţând un carnet din buzunar. Contul prin care Choukri El Jallah finanţa toate operaţiunile teroriste din Libia. Americanii îl vor. Am toate motivele să cred că, din prudenţă, Choukri El Jallah ţi-a dat o procură pentru acest cont.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, răspunse Jezia Thabet cu o voce absentă.

Nu minţea întru totul. Se uitase doar vag peste hârtiile pe care i le dăduse amantul ei. N-o interesau decât banii. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Malko preciză:

– Americanii nu vor banii din acest cont. Poţi dispune de ei cum doreşti.

– Şi atunci ce vor?

– Să le dai acces la extrasele acestui cont prin intermediul procurei pe care o ai. Pe urmă, poţi trăi liniştită.

– Nu-i adevărat! replică sec Jezia. Or să mă omoare. Mi-a spus-o Choukri. *Nimeni* nu trebuie să aibă acces la documente.

– Cu toate acestea, amantul tău era gata să coopereze cu americanii, remarcă Malko. Acesta era motivul transferului vostru în Statele Unite.

– Nu ştiu nimic! se încăpăţână femeia. Eu nu mişc un deget, n-am chef să mă sinucid. Acum, lasă-mă, o să ard documentele astea şi n-o să mai am probleme!

– OK, acceptă Malko, te las. Poftim numărul meu de telefon, în caz că l-ai pierdut. Rămân în Tunis până când recuperez documentele. Dacă nu-mi dai numărul tău, o să vin din nou aici.

– 97 454326, spuse ea cu o voce obosită. Oricum, nu are niciun rost.

– Nici să pui la cale asasinarea prietenei tale, Sabrina Trabelsi, n-a avut niciun rost, replică Malko cu răceală. Doar pentru a mă împiedica să ajung la tine. Gândeşte-te! Dacă vrei să-ţi refaci viaţa în Statele Unite, departe de orice pericol, acest lucru e posibil. O să ţi se dea o altă identitate, un alt paşaport şi nimeni n-o să ştie unde eşti.

Jezia Thabet nu răspunse.

Atmosfera devenise glacială. Malko puse la loc în centură pistolul Beretta 92 şi se îndreptă spre uşă, supraveghind-o totuşi pe Jezia. Femeia rămăsese năucită pe canapea, de parcă ar fi primit o lovitură de măciucă în cap.

*

* *

După ce auzi uşa închizându-se, Jezia Thabet se simţi scuturată de un frison şi se uită cu ură în urma lui Malko. Nu ştia cum de reuşise s-o găsească, iar la o adică nici nu-i păsa. Dimpotrivă, se hotărâse asupra unui lucru: să-l elimine definitiv. Era mult mai periculos decât *thuwarii*.

Numai că austriacul ţinea garda sus: trebuia să dea dovadă de imaginaţie pentru a-i veni de hac. Pentru o clipă, îi răsări în minte ideea de a ceda cererii lui, dar se răzgândi: lumea de care se lovise în treacăt o speria. La Beirut, aruncaseră în aer un cartier întreg pentru a scăpa de Choukri El Jallah. Nu voia să rişte nimic.

*

* *

– Am găsit-o pe Jezia Thabet, îl anunţă triumfător Malko pe Max Dorman.

Americanul scoase un strigăt de bucurie.

– *Well done! Well done!*[1] Cum ai reuşit?

– L-am strâns cu uşa pe Kamel Astrubal, îi explică Malko. Ştia unde locuieşte, dar voia bani.

– Ai vorbit cu ea?

---

[1] Bravo! Bravo!

– Am avut o conversație lungă, în cursul căreia a încercat să mă omoare. Nu era în cea mai bună dispoziție.

Îi făcu șefului stației CIA rezumatul întâlnirii, iar Max Dorman conchise:

– E periculoasă! Și-a lichidat prietena și era pregătită să te ucidă și pe tine.

– E o „*dragon lady*"[2], trase Malko concluzia. N-o interesează decât un singur lucru: banii.

– Dar nu vrem să-i luăm! exclamă americanul.

– E adevărat, recunoscu Malko, dar îi e frică. Atentatul împotriva lui Choukri El Jallah a convins-o că, dacă se amestecă în afacerile lui, își riscă pielea. Cinstit vorbind, există un sâmbure de adevăr în asta...

– Pot să-i anunț pe tunisieni, sugeră Max Dorman. Problema e că nu avem ce să-i reproșăm. N-avem nicio dovadă că deține documentele pe care le căutăm: cheia atentatului de la Lockerbie.

– Ba da, îl contrazise Malko, îi putem reproșa ceva. Asasinarea Sabrinei Trabelsi.

– Nu există nicio legătură între acest asasinat și Jezia Thabet, protestă americanul. Femeia aia

---

[2] Dură.

a fost omorâtă de nişte ucigaşi profesionişti, probabil libieni.

– Peste care am dat din întâmplare, îi aminti Malko şefului staţiei CIA. Mustafa El Fadli o să ne aducă fotografia bărbatului care conducea maşina Alfa Romeo şi pe cea a imobilului unde locuieşte.

Îi povesti americanului cum reperase maşina albă în Ennasr, apoi continuă:

– Nu ne lipseşte decât numele acestui om.

– Îl sun pe prietenul meu, spuse imediat Max Dorman. Cu siguranţă că poate afla numele proprietarului maşinii. Au păstrat arhivele *Moukhabaratului* gaddafist. Mă ocup eu de asta. Nu văd nicio altă soluţie: oficial, suntem neputincioşi. Potrivit legii tunisiene, Jezia Thabet nu e vinovată de nimic. În plus, nu am primit împuternicirea de a vorbi despre afacerea Lockerbie. Nu atâta timp cât nu avem probe clare.

– Pe care Jezia Thabet le deţine mai mult ca sigur, conchise Malko. Să aşteptăm veşti din Libia!

Ieşind din birou, o sună pe Farah Chaari.

– Am veşti bune, o anunţă el. Ne putem vedea?

– Diseară, spuse ea.

– Atunci, luăm masa împreună, îi propuse Malko. Vă duc într-un loc „civilizat". Să vă faceţi frumoasă!

Farah Chaari izbucni în râs.

– Asta o să-mi prindă bine, toată ziua mi-am petrecut-o în compania unor bărboşi. Trec să vă iau de la Sheraton.

*

* *

Nassa El Zhoubair, mâna dreaptă a lui Mohammed Salah, intră în apartamentul ocupat de cei patru *thuwari* veniţi s-o răpească pe Jezia Thabet şi s-o ducă în Libia. Cei trei prieteni ai săi tocmai cinau în faţa televizorului.

– A apărut ceva nou! îi anunţă el triumfător. L-am găsit pe florarul care o cunoaşte pe căţeaua asta de Jezia Thabet.

Cei trei *thuwari* se opriră din mâncat.

– Unde e? întrebă Mohammed Salah.

– Nu departe de aici, pe Hedi Nouira.

– Cum ai aflat?

– În ultimele zile, le-am arătat fotografia ei mai multor zeci de negustori. Ăsta o cunoaşte pentru că vine la el să cumpere flori. I-am spus că sunt un văr, că am pierdut legătura cu ea, dar că ştiu că locuieşte în cartier.

– Să mergem! propuse imediat Mohammed Salah.

– Acum e închis, răspunse Nassa Zhoubair. Ne ducem la el mâine dimineaţă şi-l facem să vorbească.

Vedea deja în minte scena: cu siguranţă că florarul avea o foarfecă de grădină care putea tăia tija unui trandafir sau un deget. Era convins că

nu va aştepta să rămână fără degete şi că-i va conduce la Jezia Thabet.

– Atunci, hai să sărbătorim!

Scoase din traistă o sticlă de whisky pe care o cumpărase dintr-o băcănie. Era o ţară binecuvântată, unde se mai găsea alcool la un preţ rezonabil. Spre deosebire de Libia.

După ce goliră sticla, Mohammed Salah exclamă euforic:

– Mâine ne întoarcem acasă. După ce-l facem pe florar să vorbească, o căutăm pe căţeaua asta, o azvârlim în portbagaj şi plecăm spre sud.

– *Insh'Allah!* îl temperă Nassa El Zhoubair, care era superstiţios.

CAPITOLUL XVIII

Malko avu un şoc atunci când o văzu pe Farah Chaari intrând prin uşa turnantă a hotelului Sheraton. Femeia era îmbrăcată la fel ca în ziua în care o zărise prima dată în compania unui necunoscut. Taior negru, cu fusta terminată deasupra genunchiului, bluză, ciorapi şi pantofi cu toc. În această ţară pe cale de a fi islamizată, o astfel de ţinută era ca un semnal.

Unul sexual.

Ieşi în întâmpinarea zâmbetului strălucitor al femeii.

– M-am făcut suficient de frumoasă? întrebă ea cu o umbră de ironie.

Îi aruncă lui Malko o privire sfidătoare.

– Sunteţi magnifică, o asigură acesta.

– După divorţ, nu mi-a mai stat capul la asta, mai ales că nu mai aveam nici pentru cine s-o fac.

– Totuşi, accentuă Malko, prima dată când v-am văzut eraţi în colţul acela şi aveaţi exact aceeaşi ţinută...

Farah Chaari zâmbi.

– Eram cu soţul meu şi discutam despre afaceri. M-a părăsit pentru secretara lui, care are 22 de ani. Am vrut să-i arăt ce pierduse.

Malko nu insistă.

– Unde vreţi să mergem?

– În cartierul Pasteur există un restaurant simpatic, Baroque. Se serveşte şi alcool.

– Mergem la Baroque! acceptă Malko.

– Trebuie să luaţi maşina, eu am venit cu taxiul, spuse femeia. Maşina mea e defectă. O să vă ghidez.

Era un GPS mult mai agreabil decât Mustafa El Fadli.

*

* *

Au fost conduşi la o masă de lângă bar, într-un colţ destul de întunecat. Restaurantul Baroque se afla pe o stradă îngustă şi prost luminată unde era aproape imposibil să parchezi maşina.

Farah Chaari băuse cam jumătate din sticla de vin roşu şi sec pe care o alesese chiar ea. Privirea i se fixa fără încetare asupra lui Malko. La un moment dat, acesta o întrebă:

– Vă intrigă persoana mea?

Farah Chaari surâse.

– Nu, mă fascinează! E pentru prima dată când întâlnesc un bărbat care trăieşte periculos. Eu nu am de-a face decât cu avocaţi, magistraţi şi clienţi. Nu văd oameni ca dumneavoastră decât în filme. Şi acum, iată-vă în carne şi oase.

Nu-şi ascundea atracţia pe care o simţea faţă de el. I se citea în priviri, în atitudine, în mişcări... Malko nu se putea abţine să nu se uite fix la

pieptul plin care se legăna pe sub bluză. Terminară masa şi ceru nota de plată.

– O să iau un taxi, îl anunţă cu jumătate de glas Farah Chaari. Stau departe, în Ariana.

– Glumiţi! protestă Malko.

Ieşiră în stradă şi se îndreptară spre maşină. Femeia se lipi brusc de el.

– Parcă aş avea douăzeci de ani! exclamă ea râzând.

Se sprijini de portiera Peugeot-ului, fixându-l pe Malko. Atunci se sărutară prima dată. Prelung, profund şi aproape solemn. Farah Chaari îl îmbrăţişă cu tot corpul. Nu ascundea deloc faptul că avea chef să facă dragoste. Brusc, se desprinse de el râzând.

– Atenţie, pe-aici sunt mulţi salafişti! Or să arunce cu pietre în noi...

Continuară în interiorul maşinii. Farah Chaari flirta ca o adolescentă. Când Malko îşi strecură mâna între coapsele ei, le depărtă cât îi permitea fusta dreaptă.

Atât cât dură drumul, se explorară reciproc. Ajunşi în faţa micului imobil alb cu două etaje, femeia aproape că pufni în râs.

– Să fii divorţată are şi o parte bună. Poţi face ce vrei.

Apartamentul era mic, bine împărţit, cochet, cu câteva covoare.

Imediat după ce intrară în casă, Farah îi scoase lui Malko haina şi-i smulse cravata de la

gât, apoi îşi descheie bluza şi-şi ascunse faţa la pieptul lui. Gura ei începu să se joace cu mameloanele lui şi, simţindu-i reacţia, insistă şi mai tare.

Vrând să-i desfacă centura, dădu peste pistolul Beretta 92. Degetele ei pipăiră aproape drăgăstos patul armei, apoi femeia ridică ochii.

– E adevărat?

Asta părea s-o excite şi mai mult.

– Bineînţeles, o asigură Malko, începând s-o dezbrace.

– Vino! spuse ea atunci când rămase în ciorapi şi în pantofii cu toc.

Patul ocupa aproape toată camera.

Penetrând-o, avu impresia că intră într-un borcan cu miere. Ţinându-l de spate cu braţele, Farah se cambră pentru a-l simţi mai bine şi continuă să-l sărute cu furie.

Făcea dragoste fără nicio reţinere, ca şi cum l-ar fi cunoscut pe Malko de o viaţă-ntreagă. Când simţi că îşi dă drumul în ea, braţele ei aproape că-i striviră torsul. Respiră profund şi, puţin mai târziu, murmură:

– Nu mă mişc de aici, mă simt prea bine! Pleacă şi nu-mi mai telefona: nu vreau să-mi fac singură rău! Ştiu că nu rămâi multă vreme în Tunisia.

*

* *

– Gata! exclamă fericit Max Dorman. Am primit răspunsul lui Abubaker. Am avut dreptate, e foarte eficient.

– L-ai găsit pe proprietarul maşinii Alfa Romeo? întrebă Malko. Tocmai sosise la ambasada americană, convocat de şeful staţiei. Paranteza din ajun se închisese la loc.

– Şi încă ceva pe deasupra! supralicită americanul. În afară de numele proprietarului acestui Alfa Romeo alb – Dafher Khaldoun –, Abubaker Jalghum a descoperit legătura dintre el şi Jezia Thabet.

Dafher Khaldoun făcea parte din *Moukhabarat* încă din 1998. Fusese folosit mai întâi pe post de anchetator şi, graţie rezultatelor excelente obţinute, fusese mutat la o mică unitate care se ocupa de „afacerile speciale" ale celor din primul cerc al lui Gaddafi.

– Un parcurs clasic! observă Malko.

– OK, dar Abubaker i-a găsit dosarul din ultima perioadă, 2010-2011. Dafher Khaldoun a fost însărcinat cu protecţia lui Choukri El Jallah. Acesta, însă, i-a repartizat altă misiune, numindu-l „ofiţer de securitate" al unei persoane care venea des să-l viziteze în Libia: Jezia Thabet, amanta lui. Dafher Khaldoun se ducea s-o ia de la aeroport şi o ajuta să rezolve rapid formalităţile de intrare în ţară. Apoi o conducea la hotelul Rexos şi o însoţea în timpul deplasărilor prin

oraş. Împreună cu un şofer, şi el tot agent al *Moukhabaratului*.

– Pin urmare, se cunosc foarte bine! sublinie Malko.

– În schimb, recunoscu americanul, eu nu ştiu cum s-au întâlnit la Tunis.

– N-are importanţă, spuse Malko, iată de ce l-a recrutat Jezia. Ştiind unde anume locuieşte în Ennasr, cercul s-a închis. Dar ce facem de acum încolo? Poţi anunţa autorităţile tunisiene că e implicat în asasinarea Sabrinei Trabelsi, dar ce câştigăm din asta? Nu văd decât o singură modalitate de a exploata informaţia: să o presăm pe Jezia Thabet. E înnebunită, a fost cât pe-aci să mă omoare; atentatul de la Beirut a făcut-o să intre în panică şi acum e convinsă că, dacă le cedează americanilor documentele, viaţa ei va fi în pericol. Trebuie să-i învingem teama asta printr-una şi mai mare... O să iau din nou legătura cu ea.

– Fii prudent! îi recomandă americanul. E o viperă.

*

* *

Mercedesul celor patru *thuwari* opri lângă taraba pe care florarul o avea pe bulevardul Hedi Nouira, chiar pe colţul cu strada Baku. Zeci de vaze cu flori erau aşezate pe scândurile din faţa micului magazin, care se prelungea printr-o anexă şi un teren unde florarul îşi depozita marfa.

Doi *thuwari* rămaseră în maşină, supraveghind împrejurimile, iar ceilalţi doi se duseră la butic, aşteptând ca o clientă să-şi ia florile şi să plece.

Florarul îl recunoscu imediat pe *thuwarul* care-i arătase poza Jeziei Thabet. Îi adresă un zâmbet larg, arătându-şi dinţii.

– Ai găsit gazela? întrebă el.

Libianul negă printr-o clătinare din cap.

– Nu, de asta m-am şi întors.

– De ce?

– Ca să ne spui unde locuieşte.

Florarul aşeză un snop de garoafe într-o găleată plină cu apă şi se uită la el, nu neliniştit, ci mai curând agasat.

– Ţi-am spus că nu ştiu unde locuieşte! Dar nu departe de aici, pentru că vine de obicei pe jos. N-ai decât să întrebi lumea de pe stradă.

Thuwarul ridică din umeri.

– Ştii bine că nu e nimeni pe stradă, iar aici oamenii nu se cunosc între ei. Pe tine te întreb. Probabil că i-ai dus flori acasă.

– Eu nu livrez flori, obiectă florarul, sunt singur aici, nu închid magazinul. Nu-mi ajung banii să-mi iau un ajutor.

În faţa privirii sfredelitoare şi insistente a interlocutorului său, florarul exclamă:

– Bine, gata, am de lucru! Lasă-mă acum, Allah să te ajute să găseşti gazela!

În acel moment, un al doilea *thuwar* închise uşa florăriei şi răsuci cheia în broască.

Furios, florarul se precipită să deschidă uşa, dar celălalt libian îl prinse din spate. Acesta îl ridică în aer şi-l împinse cu brutalitate în anexa magazinului. Tunisianul căzu la pământ. Cei doi bărbaţi se aplecară asupra lui. Unul ţinea în mână un pumnal cu o lamă lungă şi ascuţită.

Celălalt îl apucă de gulerul cămăşii şi-l ridică în picioare.

– Ascultă, spuse el, suntem grăbiţi, trebuie să ne conduci la fata asta. Îi duci un buchet de flori, aşa că o să-ţi deschidă uşa. După asta, te lăsăm în pace şi-ţi dăm şi două sute de dinari. Bine?

– Dar nu ştiu unde stă! repetă florarul. Sunteţi surzi?

Libianul ridică din umeri.

– Te încăpăţânezi ca prostu'! O vrem pe fata asta. Restul nu e treaba ta...

– Nu ştiu unde locuieşte! urlă florarul. Jur pe Allah!

Libienilor nici că le păsa de vorbele lui. Unul dintre ei scotoci pe un raft şi se întoarse cu o rolă de scotch în mâna stânga, iar în dreaptă cu o foarfecă de grădină.

În timp ce tovarăşul lui îl imobiliză pe florar, el începu să-i înfăşoare capul cu scotch, împiedicându-l astfel să scoată vreun sunet.

Apoi îi legară mâinile la spate şi-l culcară cu faţa în jos. Unul dintre libieni se aplecă asupra lui.

– Când eşti gata să vorbeşti, dai din cap de la dreapta la stânga.

Thuwarul îi înşfăcă mâna stângă, deschise foarfeca, apucă prima falangă a degetului mic între cele două lame şi apăsă din toate puterile.

Falanga retezată sec căzu pe jos odată cu unghia, în timp ce un jet de sânge ţâşni din degetul secţionat, curgând pe spatele florarului.

Acesta scoase un strigăt amortizat de căluş şi tresări din tot corpul din cauza durerii atroce.

– Ne spui unde o găsim? insistă unul dintre libieni aplecându-se din nou asupra florarului.

Acesta mormăi ceva şi clătină din cap în toate direcţiile.

Thuwarul îl apucă din nou de mâna stângă, puse foarfeca la rădăcina degetului mic şi strânse violent.

Rezistenţa a fost mai mare din cauza osului mai gros, dar degetul se desprinse până la urmă, urmat de un al doilea jet de sânge şi de zvâcniturile teribile ale florarului.

*

* *

Mirosul fad de sânge umpluse anexa florăriei. Cei doi *thuwari* erau lac de sudoare. Spatele florarului era plin de sânge. Avea deja patru falange lipsă şi îşi pierdea din când în când cunoştinţa.

Libienii se priviră. Tortura în sine nu-i deranja. Însă se întrebau dacă jocul acesta merita efortul. Experiența îi învățase că un om rezistă cu greu după a treia falangă... Or, acest florar nu era un profesionist și n-avea nimic de apărat. *În mod normal*, la un moment dat ar fi trebuit să vorbească, neavând niciun interes să se lase mutilat pentru o necunoscută...

Cel de-al doilea *thuwar* trase concluzia acestei tăceri.

– Câinele ăsta nu știe nimic! Putem insista, dar...

Celălalt libian clătină din cap.

– N-are rost!

Băgă mâna în buzunar și scoase la iveală pumnalul. Se aplecă deasupra corpului parcă lipsit de viață, îl apucă pe florar de păr și-i strecură lama ascuțită sub beregată.

Cu o mișcare rapidă, de la stânga la dreapta, îi tăie gâtul de parcă ar fi omorât un pui de găină. Apoi șterse cuțitul de spatele victimei care se golea de sânge și-l puse înapoi în buzunar.

După cinci minute, ieșiră din florărie și se întoarseră la mașină.

– Tot am aflat ceva: cățeaua locuiește undeva la colț, ori pe Hedi Nouira, ori pe strada Baku. Mâine dimineață stăm la pândă până când apare. Mașina ei nu poate fi departe.

Mercedesul lor intră pe Hedi Nouira. Era și timpul: o clientă tocmai intrase în magazinul a cărui ușă o lăsaseră deschisă.

*

* *

Jezia Thabet coti pe bulevardul Hedi Nouira şi zări imediat cele două maşini de poliţie oprite în faţa florăriei, iar în jur un grup de gură-cască. Bizar, dar se simţi preocupată de soarta proprietarului. Nu-l cunoştea îndeaproape, doar cumpăra de la el garoafele care-i plăceau nespus de mult.

Intrigată, parcă maşina şi se întoarse din drum; devenise între timp foarte prudentă. Orice eveniment neobişnuit o făcea circumspectă.

Încercă să se apropie de butic, dar un poliţist o opri.

– Nu puteţi intra, doamnă!

– De ce? Am venit să cumpăr flori.

– Nu mai e niciun florar! făcu poliţistul. A fost torturat şi asasinat. I-au tăiat degetele cu o foarfecă de grădină...

Jezia Thabet se retrase fără să spună nimic.

Florarul nu fusese torturat ca să i se fure câteva zeci de dinari. Exista deci un alt motiv. Se gândi instinctiv la *thuwarii* trimişi pe urmele ei.

Fără să ştie de ce, îşi spuse că era şi ea amestecată în această crimă.

Ajunse în faţa casei în acelaşi timp cu Dafher Khaldoun. Urcară împreună şi, imediat după ce intrară în apartament, libianul întrebă:

– De ce m-ai chemat?

– Ticălosul ăla de Malko m-a găsit! spuse Jezia Thabet. Nu ştiu cum, dar ieri era aici în stradă. A trebuit să-l primesc în casă.

– Eşti nebună! exclamă libianul.

– Nu, mă gândeam să-l lichidez, dar a devenit bănuitor şi, în plus, mai era şi înarmat. Acum ştie unde stau şi o să se întoarcă. Trebuie să mă scapi de el înainte să ajungă aici.

Libianul clătină din cap.

– Îmi ceri imposibilul, ţi-am mai spus. Tipul ăsta lucrează pentru americani, iar tunisienii îl protejează. E prea periculos.

– Imbecilule! izbucni Jezia. Doar nu e un supraom. Trebuie să mă lase-n pace. Doboară-l când vine la mine! E uşor, îl aştepţi în stradă împreună cu prietenul tău.

– E înarmat, obiectă libianul.

– Şi tu la fel.

– Nu vreau să-mi asum riscul ăsta, i-o tăie Dafher Khaldoun. Ţi-am mai spus. Vreau să trăiesc aici în linişte.

– Pentru asta ai nevoie de bani! replică Jezia. Eu am destui şi sunt gata să-ţi dau şi ţie.

În pofida situaţiei, libianul simţi în degete o furnicătură plăcută.

– Cât? întrebă el.

– 200 000.

Preţul unui apartament frumos. Dafher Khaldoun rezistă.

– Nu.

– Nu vrei să te culci cu mine? întrebă cu viclenie femeia. Se pare că sunt cea mai bună partidă din Tunis. O mulţime de tipi ar da o avere să mă aibă.

– Eu nu! făcu Dafher. Nu eşti decât o târfă frumoasă. Pot să am zece ca tine.

Privirea femeii aruncă fulgere. Scoase brusc din geantă pistolul PPK.

– Ştii ce-o să fac? O să-ţi bag în burtă două gloanţe şi o să mă uit la tine cum crăpi. Eşti un câine. Pe urmă, o să chem poliţia şi o să spun că ai vrut să mă violezi...

Dafher Khaldoun rămase mut. Jezia avea toate şansele să ia medalia de aur la categoria ticăloşie... Se uita fix la el, cu acelaşi zâmbet care-i descoperea dinţii de sus. Semăna cu un animal de pradă.

– Căţea! şuieră el printre dinţi.

– Deci? Îmi faci serviciul ăsta? insistă ea.

Incapabil să articuleze vreun cuvânt, libianul dădu aprobator din cap.

Jezia se destinse.

– Eşti un băiat inteligent, spuse ea. După ce faci ce trebuie, poţi să te culci cu mine. Pe urmă, te ocupi de câinii ăia de *thuwari*.

CAPITOLUL XIX

Un număr necunoscut apăru afişat pe ecranul telefonului lui Malko. Acesta răspunse, surprins să recunoască vocea Jeziei Thabet.

– M-am gândit, exclamă ea pe neaşteptate. O să fac ce-mi ceri.

Surpriza era atât de mare, încât Malko rămase mut câteva secunde. O revăzu în gând pe Jezia care voia să-l asasineze după ce dăduse în faţa lui o reprezentaţie incredibilă. Schimbarea asta bruscă de atitudine era stranie.

– Cred că ai ales soluţia corectă, spuse el prudent. Trebuie să discutăm. Probabil că ai nişte pretenţii în schimbul acestei înţelegeri.

– Nu, răspunse sec femeia. Nu vreau nimic de la tine. Nu mai doresc să aud niciodată de afacerea asta. Iată ce-ţi propun. O să vin la tine la Sheraton şi pe urmă mergem la bancă. Acolo, iei documentele de care ai nevoie şi nu mai vreau să ştiu de tine. Îţi convine aşa?

– Trebuie să vorbesc cu cei de la Agenţie, răspunse Malko. În principiu, da. La ce oră vrei să vii?

– La trei. Te sun din maşină când ajung acolo.

– Foarte bine, acceptă Malko. Pe curând.

Închise telefonul. Rămăsese perplex: Jezia avea o voce obosită, dar părea în formă. Nu putea însă şti ce voia cu adevărat.

Puse din nou mâna pe mobil şi-l sună pe Max Dorman.

*

* *

Şeful staţiei CIA păru sceptic.

– Ceva nu se potriveşte, spuse el. Mă îndoiesc că Jezia Thabet se plimbă având la ea extrasele contului care ne interesează. Trebuie să verificăm operaţiunile derulate de-a lungul a mai mulţi ani. Numai banca ne poate ajuta să identificăm anumiţi iniţiatori. Structurile utilizate de iranieni. Prin urmare, avem nevoie de colaborarea Jeziei Thabet, care trebuie să aibă o procură pentru acest cont. Îi cunosc pe elveţieni: dacă ea nu colaborează, nu mişcă un deget.

– În cazul ăsta, ce să-i spun?

– Suntem pregătiţi s-o trimitem cu un avion al Agenţiei acolo unde se află banca. *Ea* o să ceară extrasele referitoare la anumite operaţiuni. Noi nu avem calitatea să facem lucrul acesta.

Malko clătină din cap.

– Sper să reuşesc s-o conving.

– Trebuie! insistă Max Dorman. Nu e suficient să ştim numărul contului. Să sperăm că nu-ţi întinde o nouă capcană.

– Ce fel de capcană? întrebă Malko. Mi-a dat întâlnire într-un loc public, iar eu sunt prudent.

– Să îmbraci neapărat vesta antiglonţ, îl sfătui americanul. Ştim de ce e capabilă. În plus,

o să-ţi trimit doi „babysitteri" care să stea mereu prin preajma ta. Dacă reuşeşti s-o convingi, îi faci Agenţiei un mare serviciu. Nu am renunţat niciodată la ideea de a răzbuna victimele de la Lockerbie. E o chestiune de onoare. Vino cu mine, o să te prezint „babysitterilor", ca să nu existe nicio neînţelegere.

*

* *

Malko îmbrăcă vesta antiglonţ GK şi-şi puse pe deasupra haina. Se simţea un pic încorsetat, dar nu era foarte vizibil. Verifică pistolul Beretta 92, introduse un glonţ pe ţeavă şi-l strecură din nou la spate.

Era ora trei fără zece.

Cei doi „babysitteri" erau la post, în faţa hotelului, gata să intercepteze orice fel de răufăcător. Malko se aşeză pe pat şi deschise televizorul. Era încordat, ca de fiecare dată când se arunca într-un vârtej mortal... Soneria mobilului îl făcu să tresară. Văzu afişat numărul Jeziei.

– Sunt jos, îl anunţă femeia.

– Cobor, răspunse Malko.

Holul hotelului Sheraton era aproape pustiu, aşa că ajunse foarte repede la uşa turnantă.

Zări maşina Jeziei oprită sub copertină. Femeia era la volan, singură. Văzu pe partea cealaltă şi maşina celor doi „babysitteri", la vreo zece metri mai în spate.

Supravegheau toate vehiculele care ar fi putut să urce panta după punctul de control de la intrarea hotelului. Din direcția aceasta nu avea cum să apară nicio surpriză.

Înaintând spre ușa turnantă, cele două părți semicirculare se deschiseră automat. În Tunisia, prezentau o anumită particularitate: erau perfect cilindrice de ambele laturi. Când una se deschidea, cealaltă se închidea, și invers.

Malko pătrunse în cilindrul perfect al ușii. Făcu un pas înainte și ceva îl nedumeri imediat: Jezia Thabet tocmai demara!

N-avu timp să-și pună întrebări; cele două laturi de sticlă curbată din fața lui, care ar fi trebuit să se deschidă, rămaseră închise.

Se întoarse: celelalte două părți semicilindrice din spatele lui tocmai se închideau.

Era prizonier într-un cilindru de sticlă!

La început, păru surprins. Apoi, văzând că mașina Jeziei Thabet se îndrepta spre ieșirea din hotel, se neliniști.

Cei doi „babysitteri" îl vedeau în cadrul ușii turnante, dar n-aveau niciun motiv de îngrijorare.

Toyota Jeziei ajunsese aproape de ieșire, în josul pantei.

De neînțeles!

Brusc, apăru o mașină din parcarea situată în stânga hotelului și își continuă drumul pe sub copertină.

Un Alfa Romeo alb.

Se opri în faţa uşii turnante. Malko văzu cum geamul din faţă se lasă în jos şi apare ţeava unui Kalaşnikov.

Era prins în capcană ca un şobolan.

*

* *

Toate se petrecură în acelaşi timp.

Bărbatul înarmat cu pistolul-mitralieră deschise focul asupra lui Malko, făcând ţăndări cilindrul de sticlă din jurul lui.

În hol, o femeie căzu la pământ, atinsă de un glonţ rătăcit.

Malko se aruncă pe jos, smulgând pistolul Beretta 92 de la centură. Lipit de ştergătorul uşii turnante, deschise focul în direcţia automobilului Alfa Romeo.

Văzând că nu era mort, bărbatul care trăsese ieşi din maşină cu intenţia vădită de a-i veni de hac. De la distanţa aceea, proiectilele Kalaşnikovului l-ar fi sfârtecat pe Malko, deşi purta o vestă antiglonţ.

Din fericire, „babysitterii" se treziseră. Unul dintre ei ţâşni din maşină cu pistolul în mână şi începu să tragă în aer. Auzind împuşcăturile, ucigaşul se întoarse şi nu mai avu timp să lanseze o nouă rafală asupra lui Malko.

Se aruncă în Alfa Romeo. Maşina demară imediat, coborând în viteză rampa care ducea spre ieşire. Aproape că se lovi de un vehicul care tocmai intra, apoi dispăru.

Malko se ridică, scuturându-se de cioburile de sticlă intrate în haine, şi ieşi afară prin uşa turnantă care nu mai exista.

– Sir, sunteţi OK? întrebă neliniştit „babysitterul".

– Da! îl asigură Malko. N-ai văzut nimic?

– Nu, se scuză americanul. Supravegheam intrarea în hotel, nu parcarea.

Mustafa El Fadli apăru din hol şi-l ajută pe Malko să se debaraseze de cioburi. Acesta îl dădu la o parte.

– Hai cu mine! Mergem la Jezia!

Alergară până la Peugeot, iar Malko îi strigă „babysitterului":

– Veniţi după noi!

*

* *

Malko turba de furie în timp ce se îndreptau spre Ennasr. Încă o dată, Jezia încercase să scape de el. Oare cum de reuşiseră să blocheze uşa turnantă?

Ea nu ştia însă dacă Malko era viu sau mort.

Furia acestuia era atât de mare, încât nici măcar nu se gândise ce avea să-i spună.

După douăzeci de minute, trecură prin faţa moscheii cu cupolă verde, care o făcea să semene cu un far, şi cotiră la stânga, pe strada Baku, unde locuia Jezia Thabet. Parcurseră strada fără să-i zărească maşina, apoi se întoarseră din sens opus.

Unde era?

Brusc, Malko se gândi la ucigaşul din Alfa Romeo. Probabil că Jezia Thabet aflase deja noutăţile. Prin intermediul lui Mustafa, acum ştia unde locuieşte omul acela.

Făcură stânga-mprejur şi porniră într-o nouă cursă.

Strada părea liniştită. Văzură deodată cum, în capătul celălalt, Toyota Jeziei căuta un loc de parcare.

Malko se opri. Voia să aştepte să coboare din maşină. Ceea ce femeia şi făcu. Atunci se dădu şi el jos din Peugeot, lăsându-l în seama lui Mustafa El Fadli. Se zăriră reciproc în aceeaşi clipă.

Jezia Thabet rămase stană de piatră, de parcă ar fi văzut o fantomă. Malko se aştepta să fugă, dar femeia îşi strecură mâna în geantă şi scoase pistolul Walther PPK. Fără să ezite, mai înainte ca austriacul să poată pune mâna pe armă, deschise focul de la trei metri distanţă! Îi putea vedea trăsăturile crispate din cauza urii.

În timp ce încerca să-şi scoată pistolul, simţi două şocuri în piept şi se dezechilibră, căzând pe spate. Văzând că-l nimerise, Jezia Thabet puse arma la loc în geantă şi începu să alerge spre unul dintre imobilele de pe stradă.

Cei doi „babysitteri" sosiră în fugă la faţa locului.

– Nu trageţi! urlă Malko, încercând să se ridice de pe jos.

Era amețit și avea senzația că un fier înroșit în foc îi fusese lipit de piept.

Se ridică cu greu în picioare.

La zece metri distanță, Jezia deschidea ușa imobilului.

Brusc, o mașină albă veni dinspre bulevardul Hedi Nouira, coti pe strada Baku și frână brusc. Din ea ieșiră doi bărbați care se aruncară asupra Jeziei chiar în momentul în care împingea ușa și o traseră în spate. Apoi o târâră spre mașină. Pentru că se zbătea, unul dintre ei o lovi în cap cu patul armei.

Un alt bărbat de pe stradă, pe care nu-l remarcaseră până atunci, sosi alergând și se aruncă în mașină. Treizeci de secunde mai târziu, o împinseră pe Jezia în automobil și porniră cu spatele.

– *Thuwarii!* exclamă Mustafa El Fadli.

Jezia Thabet fusese răpită sub ochii lor de libienii trimiși de la Tripoli să pună mâna pe ea.

CAPITOLUL XX

Jezia Thabet îşi recăpătă cunoştinţa şi începu să se zbată cu furie, fiind culcată perpendicular faţă de cei doi răpitori. Capul îi sângera, dar înţelese perfect. Pericolul venise de acolo de unde se aşteptase mai puţin. Ştia foarte bine că americanii nu vor lăsa lucrurile aşa, dar dacă *thuwarii* reuşeau să dispară, soarta ei era pecetluită. Nu se va mai întoarce niciodată din Libia. Disperată, încercă să apuce mânerul portierei. Unul dintre cei doi bărbaţi îşi vârî mâna între picioarele ei şi o apucă strâns pentru a o imobiliza, iar celălalt scoase din buzunar un cuţit şi-i puse lama la gât.

– Dacă te mai mişti, te spintec, exclamă el.

Îngrozită, Jezia îi dădu ascultare. Salvarea nu putea veni decât din exterior...

*

* *

În faţa lor, Mercedesul gri rula pe RN9 spre sud. Mustafa El Fadli, agăţat de volan, strigă:

– Încearcă să ajungă la şoseaua spre Sfax! Se întorc în Libia.

Dacă reuşeau, misiunea lui Malko era terminată. Încovoiat de durere, austriacul îşi scosese vesta antiglont şi-şi descheiase cămaşa; pe iept

avea două pete roşii cu diametrul de zece centimetri. Energia cinetică a celor două gloanţe trase de Jezia Thabet se transformase în căldură. Îşi găsi telefonul pe pipăite. Mâinile îi tremurau şi-i veni greu să tasteze numărul lui Max Dorman.

– A mers prost! îl anunţă el.

Consternat, şeful staţiei CIA îl întrebă după ce ascultase explicaţia:

– Ai numărul maşinii libienilor?

– Nu, dar o să ne apropiem de ea. Ce vrei să faci?

– Să le cer autorităţilor să intercepteze acest vehicul cu care a fost răpită o cetăţeană tunisiană.

– OK, zise Malko. Ne apropiem.

Lui Mustafa El Fadli îi era foarte greu să ajungă din urmă Mercedesul. Ori acesta avea un motor puternic, ori Peugeot-ul era o mârţoagă. În fine, Malko reuşi să citească numărul de pe plăcuţa de înmatriculare şi i-l transmise şefului staţiei CIA.

– Ne-ar trebui un elicopter! zise el.

– N-avem! replică Max Dorman.

Urmărirea continuă printre camioane. Mustafa El Fadli scoase o exclamaţie furioasă atunci când Mercedesul libienilor se angajă pe autostrada care ocolea Soussa şi se îndrepta spre Sfax.

Aproape că rupsese pedala de acceleraţie, dar distanţa dintre ei şi Mercedes creştea.

În spate, Opelul celor doi „babysitteri" se opintea şi el să ţină pasul.

Pe Malko îl durea fiecare respiraţie. Telefonul mobil începu să sune.

– *Bad news!* exclamă Max Dorman.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

– Tunisienii nu vor să intervină. Spun că, dacă e vorba de *thuwari*, ei nu răpesc decât partizani ai lui Gaddafi. Nu vor să pună în primejdie viaţa oamenilor pentru asemenea mizerii.

În faţa lor, Mercedesul aproape că dispăruse în fluxul maşinilor.

Malko se simţea descurajat. N-o vor mai găsi niciodată pe Jezia Thabet.

– S-a ales praful!

Mustafa El Fadli întoarse capul spre el. Arăta caraghios cu pata pe care o avea pe frunte, dar era totuşi un tip dur şi răzbunător.

– Nu, îl contrazise el. De aici şi până la frontieră sunt obligaţi să se oprească şi să pună benzină. Acolo trebuie să-i atacăm...

Îmbietoare perspectivă! Pe de-o parte, patru oameni înarmaţi într-un Mercedes, iar pe de alta ei, chiar dacă-i punea la socoteală şi pe „babysitteri", care riscau să nu facă faţă unei asemenea confruntări.

– *Insh'Allah!* oftă Malko.

Îi era prea rău ca să mai poată gândi. De fiecare dată când respira, avea impresia că-i înfigea cineva un cuţit în plămâni.

În plus, era pe cale să se dea peste cap pentru o femeie care încercase să-l omoare doar cu o oră mai devreme! Legănat de maşină, aproape că ațipi.

*

* *

Jezia Thabet renunțase la luptă. Lungită pe genunchii celor doi bărbați, îi lăsă s-o pipăie, să-i frământe sânii, să-i frece sexul prin pantaloni. Se gândea deja la secvența următoare. Câtă vreme era în viață, mai exista o speranță...

Cu chipul strălucind de dorință, unul dintre cei doi răpitori se aplecă deasupra ei şi-i suflă în față un damf de ceapă.

– După ce trecem frontiera, ți-o iei! o anunță el. Ni s-a spus să nu te omorâm, dar avem dreptul să ne distrăm puțin cu tine.

Jezia Thabet nu răspunse... Nu era decât un prejudiciu colateral. Măcar de-ar fi putut să se ridice şi să vadă dacă Peugeot-ul mai era în spatele lor... Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, răpitorul spuse printre dinți:

– I-am lăsat de mult în urmă pe nemernicii ăia!

Noaptea se lăsa destul de repede. Circulația era acum mai fluidă. Bărbatul de lângă şofer puse nişte muzică şi începură amândoi să se legene în ritmul unui dans oriental.

Unul dintre *thuwarii* din spate îi strigă Jeziei:

– Dansează puțin, ca să mi se scoale...

Fusese o expediție reușită. Peste câteva ore se vor bucura de această femeie splendidă, șefii îi vor felicita și vor primi cu siguranță și o primă.

Vocea șoferului îi aduse cu picioarele pe pământ.

– Trebuie să oprim pentru benzină.

*

* *

Autostrada se întindea în fața lor, monotonă și dreaptă, și se făcuse deja noapte. Malko își încheiase cămașa și-și puse haina. Durerea mai scăzuse în intensitate. Îl sună pe Max Dorman și-i dădu raportul:

– Am trecut de Soussa. Dacă nu opresc, n-avem nicio șansă să-i ajungem din urmă.

– Faceți ce puteți! oftă șeful stației CIA. Dar nu riscați prea mult! „Babysitterii" sunt cu voi?

– Da, în spate.

– Vorbim mai târziu!

Merseră așa încă o oră. Brusc, zăriră în depărtare, la vreo doi kilometri, luminile unei stații de benzină Tamoil.

Prima de când plecaseră.

– Încetinește! îi spuse Malko lui Mustafa El Fadli.

Puse mâna pe telefonul mobil și vorbi cu „babysitterii"; după câteva minute, Peugeot-ul ajunse la benzinărie, unde nu se vedeau decât două autocamioane și o singură mașină particulară. Un Mercedes cu număr libanez.

Inima lui Malko începu să bată mai repede.

– Opreşte lângă pompa unde se umflă cauciucurile! îi ordonă el lui Mustafa El Fadli.

La vreo zece metri în spatele Mercedesului libienilor. Un băiat îi făcea plinul. Nu coborâse niciunul dintre ocupanţi, dar nu aveau mult timp la dispoziţie. Malko le dădu instrucţiuni prin telefon celor doi „babysitteri".

Unul dintre autocamioane dispăru într-un nor de fum albastru.

Malko ieşi din maşină după ce puse un încărcător nou în pistolul Beretta şi se apropie de Mercedes din spate. Cei doi „babysitteri", necunoscuţi celor dinăuntru, se apropiară din stânga. Totul se petrecu în câteva secunde. Malko deschise brusc portiera din spate, fotografiind scena: Jezia Thabet întinsă peste ocupanţii banchetei. În acelaşi moment, cei doi americani, cu pistoalele în mână, deschiseră portierele din faţă.

– *Freeze!*[1] strigară ei în cor.

Unul dintre ei lipi ţeava pistolului de gâtul şoferului, iar al doilea făcu la fel cu vecinul acestuia. Malko zări un Kalaşnikov pe podeaua maşinii.

Uluiţi, libienii nu se clintiră.

---

[1] Nu mişca!

Malko o prinse de încheietura mâinii pe Jezia Thabet, smulgând-o literalmente din maşină. Femeia căzu pe pavajul benzinăriei, dar se ridică imediat ca o pisică.

Malko o târî spre Peugeot.

Totul se derulă în mai puţin de un minut.

O împinse în maşină, ştiind că nu va fugi, apoi se întoarse la Mercedes. Trase două gloanţe în cauciucurile din spate, apoi se întoarse alergând la Peugeot. Mustafa El Fadli demară. Impasibili, cei doi „babysitteri" continuară să ţină armele îndreptate spre libieni. Când văzură că Peugeot-ul iese din benzinărie, unul dintre ei li se adresă în engleză ocupanţilor Mercedesului:

– *No foul play!*[2]

Se retraseră apoi încet spre maşina lor, ameninţându-i în continuare pe libieni cu armele. Aceştia nu scoaseră un cuvânt, loviţi parcă cu leuca.

După ce Opelul părăsi benzinăria, coborâră din Mercedes şi începură să înjure ca la uşa cortului sub privirile mirate ale pompiştilor tunisieni. Unul dintre libieni exclamă:

– Schimbaţi nenorocitele astea de pneuri! *Fissa!*

Visul se spulberase. Nu le mai rămânea altceva de făcut decât să se întoarcă la Tunis şi

[2] Fără şmecherii!

s-o ia de la început. În caz contrar, ar fi fost mai bine să nu mai pună piciorul în Libia.

Chircită pe bancheta din spate, Jezia Thabet părea că doarme. După salvarea ei, nu rostise un cuvânt. Nici Malko nu avea chef de vorbă. Continua să sufere şi să respire cu greutate.

Găsi totuşi timp să-l sune pe Max Dorman. Şeful staţiei scoase un veritabil muget de bucurie aflând că o recuperaseră pe Jezia.

– O aduc la ambasadă? întrebă Malko.

– Numai dacă e de acord! decretă americanul. E cetăţeană tunisiană. Altfel ar fi o răpire.

Aceeaşi veche CYA[3].

Malko aşteptă până în apropiere de Tunis, apoi se întoarse spre Jezia.

– Vrei să mergi la ambasada americană? întrebă el.

Răspunsul veni imediat:

– Nu, vreau să mă duc acasă.

Era dură.

Malko replică:

– Nu, n-am chef să păţeşti cine ştie ce. Deocamdată o să stai cu mine.

Femeia nu protestă.

Pentru moment, o problemă fusese rezolvată provizoriu.

---

[3] Cover Your Ass! *Acoperă-ţi spatele!* (poreclă ironică pentru CIA).

Ajunseră la Sheraton pe la miezul nopţii, iar holul era pustiu. Uşa cilindrică de la intrare nu fusese înlocuită. Malko se întoarse spre „babysitteri".

– Rămâneţi aici în seara asta. Nu se ştie niciodată ce se poate întâmpla.

Ceru la recepţie să li se dea o cameră vecină cu a lui, apoi se duse la Jezia, care se aşezase într-un fotoliu adânc.

Femeia îl urmă ca un zombie şi, odată ajunşi în cameră, se trânti pe pat fără să se mai dezbrace. Avea faţa mânjită cu sânge şi cearcăne mari sub ochi.

Malko îi luă geanta şi se duse în baie. Scoase din ea Waltherul PPK şi-l închise în seif. Apoi făcu un duş. Apa caldă îl ardea acolo unde cele două gloanţe îşi terminaseră zborul. Epuizat, strecură pistolul Beretta 92 sub saltea, la îndemână. Când se întinse pe pat, Jezia se întoarse spre el cu un zâmbet cam forţat.

– Mi-ai salvat viaţa, murmură ea. Îţi mulţumesc.

Malko se întrebă sub ce formă se va manifesta contraatacul ei.

Vipera mai avea încă o rezervă de venin.

CAPITOLUL XXI

Malko tresări.

Ceva se freca de spatele lui gol în timp ce era cufundat încă într-un somn adânc. Întinse instinctiv mâna spre marginea patului, căutând pistolul Beretta 92 vârât între saltea şi somieră. După ce degetele sale strânseră patul armei, bătăile inimii i se mai răriră şi se destinse.

Recăpătându-şi cunoştinţa, realiză că nişte degete îi atingeau pielea spatelui. Asta fusese senzaţia care-l trezise.

Îţi aminti brusc totul: întoarcerea la Sheraton împreună cu Jezia Thabet, pe care o smulsese din ghearele libienilor veniţi s-o răpească. Precauţiile luate înainte de a se culca pentru a o împiedica pe tunisiană să-l atace din nou. Atunci când adormise, femeia i se păruse inofensivă, istovită de încercarea prin care trecuse.

Lumina din cameră era palidă: se făcea ziuă. Degetele care se plimbau pe spatele lui dispărură, înlocuite imediat de un contact mult mai cuprinzător. Corpul unei femei, ai cărei sâni îi simţea striviţi de omoplaţii săi.

O femeie goală, cu pielea netedă. Aparent, Jezia se dezbrăcase şi acum nu mai dormea. Malko rămase nemişcat, dar atent. Femeia se lipise cu totul de el. Pubisul tare îi apăsa fesele.

Jezia începu să se frece uşor de el, iar degetele reapărură, mângâindu-i pieptul. Se jucau cu mameloanele lui, atingându-le cu o blândețe plină de erotism. Îi simți în ceafă răsuflarea călduță.

Jezia Thabet încerca în maniera ei să obțină împăcarea.

La început, Malko rămase de piatră, amintindu-şi că degetele astea aparțineau unei femei care încercase de două ori să-l asasineze. Fără să mai vorbim de tentativa nereuşită din apartamentul ei.

O viperă de nisip.

Cu toate acestea, contactul cu trupul ei cald, cu sânii tari, dansul discret al bazinului Jeziei, care se lipise de el, şi baletul mâinilor pe torsul lui îl smulseră de-a binelea din somn. Când o mână îi atinse pântecul, nu mai avu puterea să se împotrivească. Era deja excitat. Ca şi cum ar fi ghicit, Jezia îi apucă imediat sexul în mână. Mai întâi, fără să se mişte, ca pentru a încălzi sexul adormit. Apoi degetele începură să-l masturbeze cu o discreție admirabilă. Malko stătea încă pe o parte, iar femeia se lipise de el ca o ventuză.

Nu-şi dădu seama ce se întâmplase, dar, la un moment dat, realiză că sexul lui, pe care femeia îl ținea în mână, se întărise ca fierul...

Jezia reuşise să ducă la bun sfârşit prima etapă a reconcilierii... Malko se simți invadat brusc de dorință. Un impuls brutal, animalic. Asta i se întâmpla de fiecare dată când fenta moartea...

Iată că acum funcționase și capcana ușii turnante! Simțea nevoia urgentă de a plonja în pântecul unei femei. O nevoie profundă, primară, o manifestare a instinctului de supraviețuire.

În cazul lui, așa funcționa cuplul Eros și Thanatos...

O împinse și se întoarse pe spate. Mâna lui îi atinse sânul în momentul în care gura Jeziei îi înghiți sexul. Se aplecase deasupra pântecului său cu viteza unui animal de pradă.

Contactul cu gura ei caldă îi smulse un suspin de ușurare. Cu mâinile agățate de mameloanele lui, cu sfârcurile sânilor atingându-i torsul, Jezia îl sugea de parcă viața ei ar fi depins de asta. Gura ei îl cuprinse cu totul, iar limba i se încolăci în jurul glandului.

O felație demnă de *O mie și una de nopți*.

Fugitiv, Malko înțelese ascensiunea socială a Jeziei. O reptilă cu un corp de zeiță, o voință de fier și o indiferență totală față de restul lumii.

Malko nu se mai putea stăpâni. În capul lui nu exista decât un singur gând: să se înfigă cât mai adânc în această femeie magnifică. O împinse cu brutalitate, smulgându-se din gura ei. Nu trebui să facă niciun efort suplimentar; Jezia se întorsese deja pe spate, cu coapsele depărtate. Îl trase spre ea apucându-l de ceafă și-i ghidă sexul spre al ei.

Malko se înfipse cu o furie răzbunătoare, de parcă ar fi vrut s-o spintece: surpriză însă, sexul

ei era minunat de umed. Jezia nu juca teatru chiar în totalitate... Îşi îndoi genunchii pentru a-l ajuta să-şi facă loc în ea şi gemu de plăcere atunci când sexul lui îi atinse uterul.

Era o femelă adevărată.

Cu capul golit de orice gând, concentrat asupra plăcerii, Malko o bombarda de parcă ar fi vrut s-o rupă-n două. Doar durerea din piept de la fiecare respirație îi mai amintea că femeia pe care o regula încercase în ajun să-l asasineze.

Deodată, Jezia îi şopti:

– Stai! Hai aşa!

Se întoarse sub el şi se aşeză în patru labe. Malko pătrunse în pântecul ei dintr-o singură mişcare, apucând-o cu mâinile de şolduri.

O nouă senzație minunată...

Acceleră ritmul pentru a ejacula, dar creierul său reptilian se trezi. Totuşi, Jezia avea nevoie de o pedeapsă...

Se retrase, dar şoldurile nu se mişcară. Malko se afla deja la intrarea în celălalt orificiu.

Jezia nu protestă şi nici nu încercă să scape. Îi cunoştea pe bărbați. Dimpotrivă, se lăsă mai jos şi-şi duse mâinile în spate pentru a-şi depărta fesele, o adevărată ofrandă tăcută.

Cu muşchii încordați, Malko împinse din toate puterile pentru a forța intrarea între fesele ei. Sfincterul rezistă câteva secunde, apoi, opintindu-se cu furie, Malko ieşi victorios din această luptă.

Sexul său tare se înfipse în întregime în Jezia.

Până când epidermele li se atinseră. Femeia scoase pentru prima dată un fel de țipăt, imposibil de ştiut dacă de plăcere sau de durere. De altfel, Malko nu se mai putea stăpâni... Era atât de excitat, încât nu-i luă prea mult timp să se descarce între fesele ei, scuturat de un fior care-i întunecă vederea.

Tensiunea se risipi dintr-odată.

Rămase o vreme aşa, inert, golit de energie. Nici măcar nu-şi dădu seama când adormi din nou.

*

* *

Jezia Thabet avea un obraz umflat şi un mare cucui roşu pe tâmplă cauzat de lovitura aplicată cu patul pistolului de unul dintre *thuwari*. Înfăşurată în jurul taliei cu un prosop, ieşi din baie. Deşi nu se machiase şi avea fața obosită şi cearcăne adânci, sânii bombați şi sfârcurile tari o făceau să arate splendid. Se aşeză pe marginea patului şi se uită în ochii lui Malko, care stătea încă culcat pe perne.

– Mă ierți? întrebă ea. Nu am nimic cu tine, dar mi-e frică. Tu reprezinți pericolul.

Malko zâmbi cu amărăciune.

– Nu crezi că pericolul vine mai curând din direcția libienilor? Dinspre *thuwarii* care au vrut

să te ducă în Libia? De unde nu te-ai mai fi întors niciodată...

O umbră trecu pe chipul Jeziei.

– Ba da, desigur, şi ei îmi vor răul... Dar din acelaşi motiv.

– Eu nu-ţi vreau niciun rău, accentuă Malko, de altfel te-am scăpat din ghearele lor.

Pe faţa Jeziei Thabet apăru un rictus amar.

– Ai fi făcut la fel dacă n-ai fi avut nevoie de mine?

Măcar nu-şi făcea iluzii. Malko nu răspunse. Limba de lemn nu avea efect asupra Jeziei...

– Nu eu am nevoie de tine, replică el. Fără să ştii, deţii un secret de stat. Un secret vechi de zeci de ani, legat de un eveniment care a costat vieţile a 270 de persoane, civili nevinovaţi. Americanii vor să se răzbune. E o chestiune de onoare.

Jezia lăsă ochii în jos.

– Ştiu, mi-a povestit Choukri. Dar nu eşti singurul care caută informaţia asta. Mi-a spus că dacă o divulg voi fi ucisă. Nu vreau să mor, înţelegi?

– N-o să scapi niciodată de problema asta, spuse Malko. Sunt afaceri de stat. Statele au răbdare, timp şi mijloace nelimitate. Singura modalitate de a scăpa este să treci povara în cârca altcuiva. Sigur, rişti să te ajungă din urmă răzbunarea. Dar ai bani şi un anumit avans. Te poţi pune la adăpost într-o ţară unde n-o să vină

nimeni să te caute. Americanii sunt gata să te ajute.

Femeia rămase tăcută câteva clipe, apoi căută privirea lui Malko. Pentru prima dată, în ochii ei se putea citi un licăr de omenie.

– Oricare ar fi motivele tale, mi-ai salvat viața, spuse ea. Deşi am încercat să te omor. Am acum o datorie față de tine. O să încerc să mă achit de ea. Dar pe urmă trebuie să juri că n-o să mă mai urmăreşti...

– Şi cum vrei să plăteşti? întrebă Malko ironic. Ce am făcut mai devreme reprezintă un avans?

Jezia nu se supără.

– Nu, răspunse ea, nu e vorba de asta. Am vrut să fac dragoste cu un bărbat adevărat. Dacă ne-am fi întâlnit în alte împrejurări, cred că m-aş fi putut îndrăgosti de tine. Mi-a plăcut să facem dragoste. Dar n-a fost altceva decât un fapt accidental. Vreau să-ți propun altceva.

– Ce anume?

– Printre conturile la care mi-a dat acces Choukri exista şi unul extrem de sensibil. Cred că e cel care-i interesează pe americani, pentru că în el se adunau finanțările multor operațiuni clandestine.

Pulsul lui Malko se acceleră. Era pentru prima dată când obținea date precise despre contul din care fuseseră probabil finanțate operațiunile legate de atentatul de la Lockerbie şi

care permitea o eventuală implicare a iranienilor, ajungându-se astfel până la cei care dăduseră ordinele. Cei care le trimiseseră bani libienilor în semn de mulțumire pentru colaborarea lor.

– Care e contul ăsta? întrebă el.

– Nu ştiu! exclamă Jezia Thabet. Nu am decât codul lui bancar. În felul ăsta vreau să mă achit de datorie față de tine.

– Unde se află codul? întrebă Malko cu gura uscată de emoție.

– Aici, în geanta mea. Împreună cu codurile celorlalte conturi. Nu mă despart niciodată de ele. Vrei să ți-l dau? Dar pe urmă mă laşi în pace...

– Dă-mi-l! zise Malko.

Jezia Thabet înconjură patul şi scoase din geantă un carnet pe care-l deschise.

– Poftim, zise ea, ai cu ce să scrii?

Malko pusese deja mâna pe blocnotes şi pe stilou. Jezia începu să-i dicteze.

– Iată codul bancar: BKJULIUS CH12 0869-6005 2654 1601 Z.

Malko notă cu grijă.

– Asta-i tot ce ştii? întrebă el.

Jezia Thabet ezită aproape imperceptibil.

– Nu, mai am şi numele unei „cârtițe" libiene legată de fostul regim, care era în legătură cu Choukri. O să-ți dau numele şi numărul lui de telefon. Poți să suni din partea lui Choukri. Pe urmă, te descurci. Îl cheamă Achour Jalliez. Are o funcție importantă.

Închise carnetul şi întrebă:

– E de-ajuns?

Malko ezită să spună „da”. Părea prea uşor, iar Jezia era foarte vicleană.

– Trebuie să verific! spuse el. Dacă tot ce spui e adevărat, n-o să mai auzi niciodată de mine, dar nu pot vorbi şi în numele altora.

– Care alţii?

– *Thuwarii* libieni şi cei care nu vor ca această informaţie să iasă la iveală...

Jezia Thabet făcu un gest de nerăbdare.

– De primii mă ocup eu. În ce-i priveşte pe ceilalţi, o să plec în curând din Tunisia şi nimeni n-o să ştie unde o să-mi refac viaţa. Nici chiar tu.

– OK, spuse Malko. Şi acum ce o să faci?

– Trebuie să mă reorganizez, spuse Jezia. Pot să mai rămân aici cu tine? Îmi poţi asigura o protecţie? *Thuwarii* o vor lua probabil de la capăt.

– Nicio problemă, o asigură Malko.

Jezia îl fixă cu o privire aproape sfidătoare.

– Şi un ultim lucru: nu trebuie să faci tărăboi pentru ceea ce s-a întâmplat ieri; eu am dat ordinul. Nu erau decât nişte executanţi.

Vorba vine...

– Şi de ce vrei să tac? întrebă Malko. Ştiu foarte bine cine a încercat să mă omoare: amicul tău libian, cel care ţi-a asasinat prietena *la ordinul tău*.

Jezia Thabet rămase impasibilă.

– Toate astea sunt de domeniul trecutului. Dacă-i denunţi, asta n-o să învie pe nimeni. Eu mai am încă nevoie de el. Dacă îl arestează, nu mai am pe nimeni care să mă protejeze.

– Crezi că o să-ţi mai facă serviciul ăsta? o întrebă Malko sceptic.

Jezia zâmbi feroce.

– N-o să aibă de ales. Îl ţin sub papuc. Nu se poate întoarce în Libia. Trebuie să fie „curat" în Tunisia.

– OK, conchise Malko. N-o să spun nimic. Deocamdată, rămâi aici, sub protecţia „babysitterilor" mei. Nu-i decepţiona, altfel cade înţelegerea noastră! Eu mă duc acum să dau raportul.

Poate că acesta era finalul misiunii sale glorioase.

CAPITOLUL XXII

– Ai făcut un pas uriaş înainte! recunoscu Max Dorman copiind datele bancare furnizate de Jezia Thabet. De ani de zile căutăm acest cont consacrat finanţării operaţiunilor secrete desfăşurate de *Mathaba*[1]. În mod normal, toate operaţiunile legate de Lockerbie ar trebui să se afle aici. Descoperind originea viramentelor, îi vom putea compromite pe iranieni.

– Problema e Jezia, replică Malko, ea nu vrea să se implice mai mult.

– Trebuie să te duci la acest Achour Jalliez şi să-i forţezi mâna, se precipită americanul. Identificăm banca într-o oră. Am trimis totul la Langley pentru analiză. Răspunsul o să vină repede.

– După prefixul numărului de telefon al lui Achour Jalliez, banca se află în Elveţia, constată Malko. Asta înseamnă +41. 79 este un număr de mobil.

– Să bem o cafea! propuse Max Dorman. Trebuie să aşteptăm răspunsul de la Langley.

Cafeaua espresso nu ajunsese încă în Tunisia. Malko îşi înmuie buzele într-o cafea fadă, cu gust

---

[1] Serviciile de informaţii libiene.

de cicoare, uitându-se la cerul de un albastru limpede care se vedea prin ferestrele biroului. Şeful staţiei CIA era la a treia ceaşcă de cafea atunci când se auzi o bătaie în uşă, apoi îşi făcu apariţia secretara care-i înmână un mesaj.

Max Dorman îl citi imediat şi scoase o exclamaţie de încântare:

– Bingo! Este codul Swift al unui cont de la banca Julius Baer din Zürich, Bahnhofstrasse 26. Cifrele următoare sunt cele ale contului deschis de Choukri El Jallah, cel pentru care Jezia Thabet are procură. E formidabil.

– Insuficient! îi reteză vorba Malko, domolindu-i entuziasmul. Elveţienii sunt foarte minuţioşi. Aceste numere pot fi de ajuns pentru a identifica un cont, dar nu şi pentru a *pătrunde* în el.

– Deci, conchise şeful staţiei CIA, va trebuie să ne folosim de joker.

– Achour Jalliez?

– Da. Nu-ţi mai rămâne decât să iei avionul până la Zürich. Poate că, prin intermediul lui, vom avea acces la acest cont. Forţându-i puţin mâna.

– Nu ştim nimic despre el, remarcă Malko. Nici despre sentimentele lui faţă de libieni. Să sperăm că Jezia n-o să ne joace vreo festă...

– Singura soluţie este să mergem până acolo, conchise americanul. Între timp, nu trebuie s-o

scăpăm din ochi pe prietena ta, Jezia. O să reglăm conturile după ce te întorci.

*

* *

Jezia Thabet îşi mascase cât mai bine semnul roşu de pe tâmplă. Ar fi vrut să se întoarcă acasă, să se schimbe, să se machieze, dar riscul era prea mare. *Thuwarii* care o urmăreau nu se întorseseră în Libia cu mâinile goale. Fără ca ea să ştie cum, îi cunoşteau adresa.

Nu trebuia să se joace cu focul.

După o baie lungă, se simţi mai bine, rece ca o lamă de oţel.

Formă numărul lui Dafher Khaldoun care, bineînţeles, nu răspunse. Îi lăsă un mesaj scurt şi explicit: „Sună-mă sau îţi trimit pe cap poliţia!"

Trebuia să facă apel la sentimente.

Dafher Khaldoun o sună după două ore. Ursuz şi neliniştit.

– Ce e povestea asta cu poliţia? întrebă el. Ai înnebunit sau ce?

– Nu, spuse cu răceală Jezia, dar mai am nevoie de tine. Vino la hotelul Sheraton!

Fostul agent al *Moukhabaratului* aproape că se înecă.

– La Sheraton? După tot ce s-a întâmplat ieri? Eşti într-o ureche?

– Nu veni cu rabla aia de maşină albă! strigă Jezia. Ia un taxi şi nimeni n-o să te recunoască! Dacă nu...

– Dacă nu, ce?

– Vrei să rişti?

Pentru că nu-i răspundea, femeia preciză:

– Peste o oră, mâncăm ceva la restaurant. Mi-e foame.

Închise, fără a-i mai lăsa timp să comenteze.

*

* *

Mohammed Salah, şeful expediţiei libiene, plasase câte un om la ambele capete ale străzii Dr. Selim Ammar, pe care locuia Jezia Thabet. Cel de-al treilea stătea pe palierul tunisienei, iar el însuşi rămăsese la volanul Mercedesului, supraveghind întregul dispozitiv. De data aceasta, un eşec era inadmisibil. Prudent, nu suflase o vorbă la centrală despre ceea ce se întâmplase pe autostrada spre Sfax. Ar fi fost în stare să-l cheme acasă... Ca să-l felicite.

Oamenii săi erau la fel de motivaţi ca el. Afacerea asta devenise una personală pentru toată lumea. O vor viola pe rând ca s-o facă să plătească stresul prin care trecuseră. Să se lase păcăliţi de o târfă fermecătoare care-l pusese cu botul pe labe pe unul dintre foştii lor şefi...

Nu se mai mişcau de acolo. La un moment dat, Jezia trebuia să se întoarcă acasă.

*

* *

Dafher Khaldoun avea ochii adânciți în orbite, era neras și în privire i se citea ura. Traversase holul hotelului Sheraton prelingându-se pe lângă pereți, dar nimeni nu-i acordă atenție. În schimb, Jezia era strălucitoare, în ciuda cucuiului enorm de pe tâmpla stângă.

Se așezară față în față la una dintre mesele din restaurant.

– Ai făcut bine că ai venit, spuse Jezia. Știi că ești la mâna mea... Există un mort. Sau mai curând o moartă, doborâtă de gloanțele trase de prietenul tău. De data asta, tunisienii fac o anchetă *adevărată*. Au identificat mașina, chiar dacă nu au încă numărul. E suficient să primească o mână de ajutor...

Dafher Khaldoun rânji într-un mod extrem de dezagreabil.

– Uiți că tu mi-ai dat ordin să-l lichidez pe tipul ăsta. A trebuit să-l plătesc pe unul de aici, un libian care lucrează la hotel, ca să blocheze ușa turnantă. I-am spus tot felul de basme... M-a costat 500 de dinari.

– O să fie un martor excelent, remarcă Jezia Thabet.

– Ba n-o să fie nimic, replică Dafher Khaldoun pe un ton răutăcios. L-am plătit ieri seară: două gloanțe-n cap. Am chef să fac același lucru și cu tine. Pentru că nu pot să-ți spintec pântecul ăla de târfă.

Relațiile lor se deterioraseră vizibil...

Jezia Thabet nu-şi pierdu calmul.

– Ar fi o idee *foarte* proastă. Îi vezi pe cei doi tipi de la masa din fund? Sunt agenţi CIA şi mă păzesc pe mine. Dacă faci vreun gest, te rad. Încă ceva: de-acum sunt de neatins, mă aflu sub protecţia americanilor. Chiar dacă mă denunţi, n-o să te asculte nimeni. Ştii că tunisienilor nu prea le plac oamenii de teapa ta. Acum eşti pregătit să mă asculţi?

Dafher Khaldoun nu răspunse, dar Jezia înţelese că se îmblânzise.

– Îţi cer un ultim serviciu, îl anunţă ea. Pe urmă suntem chit. Trebuie să mă scapi de câinii ăia de *thuwari*. De-fi-ni-tiv.

Dafher înţelesese foarte bine, dar se uită la ea chiorâş.

– De ce nu le ceri asta prietenilor tăi americani?

– Nu sunt nişte asasini, declară cu demnitate Jezia Thabet. În plus, asta o să fie o lecţie pentru toţi cei care te urmăresc.

Cu nasul în farfurie, fostul agent al *Moukhabaratului* clătină din cap.

– Sunt patru. N-o să se lase uşor. Şi mai sunt şi înarmaţi.

– Şi tu la fel, susţinu Jezia Thabet. Şi tu eşti rău. Şi, oricum, nu ai de ales.

Înţelegând că trebuia să-i ofere un stimulent, adăugă:

– Când mă anunţi că ai făcut-o, îţi mai dau 100 000 de dinari.

Dafher Khaldoun mormăi câteva cuvinte, din fericire de neînţeles, un fel de litanie compusă din înjurături ordinare. Nu mâncase nimic.

– Pot să plec? întrebă el cu o voce răguşită.

– Dacă ai înţeles ce vreau de la tine, îl avertiză Jezia. Eu rămân aici până când o să-mi dai vestea cea bună.

Libianul se ridică fără un cuvânt şi se îndreptă spre ieşirea mult mai facilă datorită absenţei unei uşi turnante. Nu se uită deloc în urmă. Jezia se duse la bufetul cu produse de patiserie. Cu puţin noroc, avea să rezolve toate problemele. Apoi putea profita de noua ei avere.

*

* *

Malko coborî prost dispus din Boeingul 737. Călătoria fusese un coşmar. Pentru că nu exista o cursă directă între Tunis şi Zürich, fusese nevoit să treacă prin Roma, unde avusese parte de o aşteptare de două ore, scări rulante în pană şi o grevă a angajaţilor aeroportului. Calmul rece din Zürich veni aproape ca o uşurare. Cerul era cenuşiu, încărcat de nori, iar meteorologii anunţau zăpadă. Cum nu avea intenţia să se deplaseze prea mult, ezită, dar în cele din urmă închirie o maşină.

Oraşul era la fel de sinistru ca întotdeauna. Autostrada era mărginită de brazi, iar maşinile circulau cu farurile aprinse.

După o jumătate de oră ajunse la hotelul Baur au lac, unde CIA îi rezervase o cameră.

Se debarasă de bagaje şi se duse să caute banca Julius Baer, a cărei adresă o găsise în cartea de telefon: Bahnhofstrasse 26. Mai întâi, trecu prin faţa ei cu maşina. Banca, un imobil auster şi maiestuos cu opt etaje, era situată pe colţul dintre o străduţă şi această arteră din centrul Zürich-ului.

Parcă maşina pe o stradă perpendiculară şi se întoarse pe acelaşi traseu. Pe o placă de alamă de lângă intrarea în bancă scria că fusese fondată în 1857.

Libienii aleseseră o instituţie foarte onorabilă.

Îşi dădu brusc seama că nu ştia nimic despre Achour Jalliez. Habar n-avea dacă mai lucra la banca Julius Baer. Puse mâna pe mobil şi formă numărul băncii. Dădu peste o telefonistă.

– Cu Herr Achour Jalliez, ceru el.

Urmă o scurtă pauză, în cursul căreia pulsul i se acceleră rapid, apoi telefonista spuse:

– Vă dau secretariatul.

Aha, prin urmare încă mai lucra aici! După câteva clipe, o voce cu un puternic accent „switzer deutsch" răspunse:

– Secretariatul lui Herr Jalliez.

– Aş dori să vorbesc cu Herr Jalliez, spuse Malko în germană.

– Pe cine să anunţ?

Malko răspunse calm:

– Un prieten vechi, Herr El Jallah.

Din nou tăcere, apoi vocea indiferentă continuă:

– Herr Jalliez este într-o şedinţă. Doriţi să reveniţi sau îmi lăsaţi un număr de telefon?

– O să revin eu, spuse Malko, apoi închise.

Se îndreptă spre hotelul Baur au lac pentru că nu avea chef să hoinărească prin acest univers glacial în care nu se vindeau decât ceasuri şi bani. Începuseră să cadă fulgi de zăpadă rari. Soarele şi căldura Tunisului erau departe.

*

* *

Barul de la Baur au lac era dotat cu liniştea şi confortul intim al unui club privat. Sobrietate era cuvântul de ordine. Chelnerii alunecau în tăcere printre mese, ca nişte fantome stilate. Malko se uită la ceas: şase şi jumătate.

Banca Julius Baer închisese şi probabil că Achour Jalliez se întorsese acasă.

Formă numărul de telefon al acestuia şi aşteptă. După al treilea apel răspunse o voce de bărbat cu un uşor accent oriental:

– Achour Jalliez. Cine e la aparat?

– Am încercat să dau de dumneavoastră la birou, răspunse Malko fără să-şi dea numele.

După câteva clipe de tăcere, Achour Jalliez întrebă:

– Dumneavoastră v-ați anunțat ca fiind Choukri El Jallah?

– Da.

– Herr El Jallah a murit, spuse sec libianul. A fost ucis într-un atentat la Beirut, s-a scris şi în ziare. Deci, cine sunteți?

– Un prieten al lui Herr El Jallah, care dorește să vă vorbească.

– *Ihr Name*?[2]

– Malko Linge.

– Nu cunosc numele ăsta. Dacă nu-mi spuneți mai multe, sunt obligat să închid. Nu-mi plac farsele.

– Nici mie, replică Malko. Nu e vorba de o farsă, ci de o afacere extrem de importantă.

– Care anume?

– Nu pot vorbi la telefon.

– Îmi pare rău, dar n-am cum să vă ajut.

Malko simți că era gata să închidă, aşa că recurse la un bluf.

– Herr El Jallah a deschis un cont la banca dumneavoastră, vă spun acum numele titularului...

Citi codul bancar şi continuă imediat:

---

[2] Numele dumneavoastră?

– Cred că jucați un rol deosebit în gestionarea acestui cont. Aş vrea să stăm de vorbă, dacă nu cumva preferați să contactez conducerea băncii Julius Baer.

– Cine sunteți, Herr Linge? repetă Achour Jalliez cu o voce mai puțin sigură.

– Sunt reprezentantul unei mari agenții federale americane, preciză Malko, dar nu vă vreau răul. Am nevoie doar de câteva informații.

Urmă o nouă tăcere, apoi împuternicitul băncii Julius Baer întrebă:

– Unde sunteți?

– La Baur au lac, camera 272.

Numele marelui hotel păru să-l liniştească.

– Foarte bine, o să ajung acolo pe la opt şi jumătate. Imediat după cină.

La Zürich se cina devreme.

CAPITOLUL XXIII

– Cineva vă aşteaptă jos, Herr Linge, îl anunţă vocea unui angajat de la recepţie.

– Cobor imediat, spuse Malko.

Era ora opt şi jumătate fix.

În faţa recepţiei aştepta un bărbat îmbrăcat cu un pardesiu gri şi şapcă asortată, de înălţime medie, cu un nas proeminent şi pungi vineţii sub ochi. Malko se îndreptă spre el.

– Herr Jalliez?

Bărbatul îl măsură din cap până-n picioare.

– Da. Sunteţi Malko Linge?

– Exact, să ne aşezăm!

Se duseră la masa cea mai depărtată de bar şi comandară cafea şi votcă. Libianul părea nervos, mâinile i se mişcau în permanenţă. După ce chelnerul le aduse băuturile, Malko se decise să nu mai piardă timpul.

– Herr Jalliez, spuse el, fac parte din Central Intelligence Agency. Stabilisem o înţelegere cu Choukri El Jallah. Din păcate, aşa cum ştiţi, a fost omorât într-un atentat petrecut la Beirut. Se angajase să ne furnizeze anumite elemente referitoare la securitatea Statelor Unite.

– Ce fel de elemente? întrebă libianul.

– Extrasele contului despre care am vorbit la telefon. Din nefericire, nu sunt autorizat să vă dezvălui mai multe.

– Nu cred că vă pot ajuta, spuse calm Achour Jalliez. E adevărat, eu l-am adus la bancă pe domnul El Jallah, dar rolul meu doar la asta s-a rezumat. Ne cunoşteam de multă vreme, suntem chiar veri îndepărtaţi. Eram la bancă atunci când m-a contactat. Îmi pare rău că a murit...

Spusese asta pe un ton indiferent, monden. Malko îşi dădu seama că trebuia zgâlţâit puţin.

– Domnule Jalliez, replică el, nu-mi spuneţi totul. Domnul El Jallah a deschis un cont la banca Julius Baer pentru că eraţi aici. El însuşi mi-a mărturisit la Beirut că i-aţi facilitat anumite operaţiuni fără să vorbiţi cu vârfurile ierarhice ale băncii, care ar fi putut pune întrebări stânjenitoare.

Era o cacealma în toată regula...

Achour Jalliez clipi de câteva ori.

– Nu puteam face altfel! recunoscu el. Domnul El Jallah îmi spusese că lucra cu un om foarte puternic din *Jamahiriya*, Abdallah Senoussi. Dacă nu dădeam curs cererilor lui, familia mea din Libia ar fi fost în pericol...

Mereu aceleaşi vechi metode...

– Abdallah Senoussi era de fapt şeful serviciilor secrete ale colonelului Gaddafi, *Mathara*, confirmă Malko.

Achour Jalliez îi aruncă o privire fugitivă.

– Căutați miliardele de dolari dispărute la sfârşitul regimului Gaddafi? Mă tem că vă înşelați. Fondurile totale reținute de această bancă sunt extrem de modeste în comparație cu sumele colosale care s-au evaporat.

Malko îi adresă un zâmbet liniştitor.

– Herr Jalliez, eu nu caut bani.

– Atunci, ce?

– Am nevoie de extrasele referitoare la ansamblul operațiunilor din ultimii douăzeci şi cinci de ani, cele efectuate în contul al cărui număr vi l-am comunicat.

Dacă n-ar fi fost atât de pătruns de spiritul elvețian, Achour Jalliez ar fi tresărit.

– Douăzeci şi cinci de ani, dar e imposibil! Totul se arhivează după doi ani. Sigur, putem găsi urma mişcărilor de fonduri, dar e nevoie de autorizație pentru dezarhivare.

– Nu puteți trece peste autorizații? întrebă Malko, insistând.

Libianul se întoarse spre el. Ridurile de pe față i se adânciseră, privirea îi era şovăitoare, dar emana sinceritate.

– Herr Linge, o asemenea operațiune nu este posibilă decât cu cererea scrisă a titularului sau a titularilor de cont. Altfel, personalul care gestionează arhivele nu va da curs cererii. Vă jur că vă spun adevărul.

Malko era gata să-l creadă. Libianul continuă cu o voce stăruitoare:

– Mi s-a întâmplat uneori să înregistrez operațiuni în acest cont, informând mai întâi direcțiunea pentru a facilita lucrurile, dar asta s-a petrecut în *timp real*. Odată finalizată etapa înscrisurilor, dacă nimeni nu punea întrebări, tranzacția era înregistrată.

Transpira, îi era frică. Malko înțelese că nu va mişca un deget. Totuşi, nu voia să renunțe. Îi veni brusc o idee.

– Printre operațiunile pentru care ați scurtcircuitat conducerea, vă amintiți de vreuna în mod anume?

Achour Jalliez rămase tăcut câteva clipe, apoi se aplecă spre Malko de parcă lemnăria bine lustruită a barului ar fi avut urechi.

– Da, şopti el. Cred că s-a întâmplat prin 2003 sau 2004. Am primit un virament pentru o sumă foarte mare. În mod normal, ar fi trebuit să informez direcțiunea, care urma să-i cerceteze proveniența. Am luat legătura cu domnul El Jallah şi i-am împărtăşit îngrijorarea mea. Mi-a cerut imediat să las să treacă acest virament fără să vorbesc cu nimeni. Pentru că eram gestionarul contului, dacă nu suflam nicio vorbă, ar fi fost pur şi simplu înregistrat.

Încordat, Malko întrebă:

– Vă amintiți de suma acestui virament?

Achour Jalliez coborî şi mai mult vocea.

– Da. Două miliarde şapte sute de milioane de dolari.

Malko avu senzaţia că primeşte un pumn în plină figură.

Era suma exactă a compensării plătite de Libia pentru încetarea embargoului la care era supusă. Zece milioane de dolari pentru fiecare victimă a atentatului de la Lockerbie, inclusiv unsprezece colaterale, adică scoţienii ucişi de resturile avionului.

ACEASTA era dovada care lipsise încă de la început pentru a putea implica Iranul.

– De unde venea viramentul?

– Nu-mi amintesc, recunoscu Achour Jalliez. O societate off-shore oarecare. Trebuie scotocite arhivele.

– Banii ăştia au rămas în cont? întrebă Malko.

– Nu, ceva mai târziu domnul El Jallah mi-a cerut să fac un virament în contul Fondului Suveran Libian destinat investiţiilor în străinătate.

– Îmi trebuie schema scrisă a acestor operaţiuni, insistă Malko.

Achour Jalliez clătină din cap.

– E imposibil! Numai dacă însuşi titularul contului cere asta. Or, ştiţi foarte bine că a murit...

– Mi-a spus că i-a dat o procură pentru acest cont unei persoane apropiate, o anume Jezia Thabet.

Libianul îşi încruntă sprâncenele.

– Mi se pare că am înregistrat o operaţiune de felul acesta, dar trebuie să verific.

– Puteţi s-o faceţi? întrebă Malko. Şi să-mi comunicaţi răspunsul mâine dimineaţă?

– Bineînţeles, acceptă libianul. Sper totuşi că n-o să-mi creaţi probleme.

– Nu dacă sunteţi în continuare cooperant, îl avertiză Malko. E de la sine înţeles că nimeni nu trebuie să ştie că am purtat această conversaţie.

– Evident, confirmă Achour Jalliez. După o scurtă pauză, întrebă cu voce joasă: Ştiţi cine l-a asasinat pe Choukri El Jallah?

– Cred că da, răspunse Malko, numai că nu sunt autorizat să vă spun asta. Viaţa dumneavoastră ar putea fi în pericol. Dacă cei care au aruncat în aer maşina lui Choukri El Jallah ar şti că aveţi cunoştinţă de acest cont, v-ar lichida în doi timpi şi trei mişcări...

Libianul păli, dar nu răspunse.

– Aştept un telefon mâine dimineaţă, îi reaminti Malko.

*

* *

Ceaţa era atât de deasă, încât lacul Zürich de-abia se mai zărea. Sună telefonul fix. Era ora

opt şi jumătate. Malko recunoscu vocea lui Achour Jalliez.

– Am reuşit să verific informaţia despre care mi-aţi vorbit, spuse el. Contul în cauză are şi un al doilea semnatar, persoana pe care aţi menţionat-o.

– Vă mulţumesc, zise Malko.

Jezia Thabet mai avea totuşi un rol de jucat. Totul era s-o convingă. Nu mai avea ce face la Zürich.

*

* *

Max Dorman stătea ca pe jar. Malko îl avertizase că, de data aceasta, urma să sosească cu o cursă directă.

– În concluzie, ai găsit ce căutai?

– Parţial, doar parţial, confirmă Malko, dar am o informaţie care o să te facă să sari până-n tavan: în 2003 sau 2004, contul lui Choukri El Jallah a primit un virament de două miliarde şapte sute de milioane de dolari, provenind de la o societate off-shore neidentificată până astăzi.

Şeful staţiei CIA scoase un adevărat urlet.

– Este exact suma plătită de libieni pentru morţii de la Lockerbie! Zece milioane pentru fiecare victimă. Iranienii le-au rambursat. Şi-au semnat astfel crima! E fabulos.

– Stai puţin, îl domoli Malko. Urmele acestor tranzacţii au dispărut în arhivele băncii

Julius Baer. Pentru a identifica sursa viramentului, trebuie cercetat contul, iar asta nu se poate face decât cu ajutorul titularului aflat în viață: Jezia Thabet. Trebuie ca ea să accepte acest lucru.

– E treaba ta s-o convingi! conchise Max Dorman. Altfel, toate informațiile pe care ni le-a dat nu servesc la nimic. Nu-i putem forța mâna acestui Achour Jalliez?

– Cred că până la urmă i-o rupem, replică Malko. La vremea aceea, probabil că se credea apărat de statul libian, dar acum nu mai e cazul. Ține la postul lui. Nu, problema trebuie rezolvată prin intermediul Jeziei.

– Atunci, baftă! oftă șeful stației CIA.

*

* *

Malko formă numărul Jeziei Thabet. Trecuse pe la Sheraton să-și lase bagajele, dar femeia nu se afla acolo.

De data aceasta, răspunse imediat.

– Te-ai întors din călătorie? întrebă ea.

– Adineaori, spuse Malko. Unde ești?

– În oraș.

– Ești singură?

Jezia râse ușor.

– Oh, nu, mă însoțește unul dintre prietenii tăi! Mi se pare că am devenit o persoană foarte prețioasă.

– Vreau să ne vedem.

– Mă întorc peste vreo oră, îl asigură ea. Te sun eu.

*

* *

Dafher Khaldoun era muncit de gânduri negre: prietenul lui, Mahmoud, refuzase categoric să atace împreună cu el echipa *thuwarilor*. Era prea periculos. În ochii lui, nu era grav să lichidezi un străin sau o tunisiană compromisă din cauza legăturii cu Ben Ali. În schimb, dacă „noii" libieni aflau că îndrăznise să atace *thuwarii* trimişi în Tunisia, nu va mai avea niciodată parte de linişte.

Concluzia: Dafher Khaldoun era obligat să acționeze singur. Nici el nu avea chef să-i lichideze pe aceşti indivizi, chiar dacă-i ura din toată inima, dar nu avea de ales...

Venise momentul să se pună pe treabă. Cunoştea ascunzătoarea celor patru libieni. Chiar dacă nu ştia codul de la intrarea în imobil. Trebuia să facă ceva ce detestase întotdeauna: confruntarea directă... Îngenunche şi trase de sub pat Kalaşnikovul pe care-l adusese din Libia. Aici nu-l folosise niciodată până acum.

Despături cuvertura în care-l înfăşurase şi scoase încărcătorul plin. Apoi se duse cu cartuşele la bucătărie, unde înjghebase un fel de banc de lucru. Prinse primul cartuş într-o mică

menghină şi, cu ajutorul unui fierăstrău, începu să scrijelească vârful glonţului, realizând două incizii în formă de cruce. În felul acesta, proiectilul se deschidea, provocând o rană şi mai gravă.

Trebuia să aibă şansa de partea lui... După două ore, pregătise treizeci şi două de cartuşe. Le puse înapoi la locul lor. Acum îi mai rămăsese să se decidă unde şi când să dea lovitura. Unde, era uşor. Singurul loc în care lăsau garda jos era apartamentul. Trebuia să intre în clădire, să sune la uşă şi să-i secere rugându-se la Allah din toate puterile.

Când, avea să vadă el. Cel mai bun atu era surpriza. *Thuwarii* se considerau vânători, nu vânat.

Strecură din nou Kalaşnikovul sub pat şi plecă în recunoaştere.

*

* *

Jezia Thabet îşi luase toate măsurile de precauţie. Pătrunse cu aplomb pe uşa turnantă care fusese înlocuită. Cei doi „babysitteri" veneau în spatele ei cu mai multe sacoşe în mâini. Femeia purta o haină de piele de firmă, pantaloni asortaţi băgaţi în cizmele cu tocuri înalte şi era machiată ca Regina din Saba. O oroare absolută pentru salafişti.

Aşeză pachetele în faţa fotoliului lui Malko şi se lăsă să cadă pe locul vecin.

– E oribil, spuse ea, pe bulevardul Bourguiba nu mai există decât femei „acoperite”! Parcă ne-am întors în Evul Mediu. Deci, eşti satisfăcut?

– Pe jumătate, spuse Malko. Am exploatat însă toate informaţiile tale. Din păcate, mă tem că mai avem nevoie de tine.

– De mine? Pentru ce?

Malko îi explică şi, pe măsură ce vorbea, văzu că femeia se închide în sine. Jezia îi reteză vorba.

– Vrei să mă duc la Zürich şi să *semnez* pentru a obţine acele extrase de cont?

– Da, confirmă Malko, altfel banca n-o să ni le dea în veci. Eşti singura care le poate cere...

Jezia Thabet îi aruncă o privire întunecată.

– Asta o să lase o urmă... Semnătura mea.

– Mă tem că da, recunoscu Malko.

– Într-o zi, cineva o să descopere şi o să vină să mă omoare ca pedeapsă pentru că am făcut asta...

– Nu şi dacă dispari, spuse Malko. În schimb, e adevărat, nu există o siguranţă absolută...

Tunisiana scutură încet din cap, cu o expresie impenetrabilă.

– Refuz. V-am ajutat destul.

– Nu prea ai de ales, remarcă Malko. Putem face în aşa fel încât să fii acuzată de autorităţile tunisiene. Dafher Khaldoun o să fie martor.

– Dafher e un câine, nimeni n-o să-l creadă! izbucni Jezia Thabet furioasă.

– Nu te baza pe asta! Mersul la Zürich e mai puțin periculos.

Jezia se ridică și spuse sec:

– Nu merg la Zürich. Du-te naibii!

Finalul unei frumoase povești de dragoste. Malko se uită cum femeia se îndrepta parcă în pas de dans spre lifturi. Se afla din nou în impas. Dacă nu găsea un mijloc s-o facă pe Jezia să se răzgândească, toate eforturile lui fuseseră zadarnice.

CAPITOLUL XXIV

Dafher Khaldoun îi urmărea pe *thuwari* încă de dimineață. Se treziseră devreme și se duseseră acasă la Jezia Thabet. Verificaseră dacă mașina nu-și schimbase cumva locul. Unul dintre ei rămăsese acolo, plantat la intrarea în imobilul de vizavi, iar ceilalți trei plecaseră spre bulevardul Hedi Nouira și se așezaseră la Montaigne pentru o cafea matinală.

Păreau încordați, dar nu neapărat neliniștiți. Dafher Khaldoun se întrebă dacă n-ar fi fost cel mai simplu să scoată din portbagaj Kalașnikovul și să tragă câteva rafale asupra terasei...

N-ar fi intervenit nimeni, dar era posibil ca martorii să rețină numărul mașinii lui. Trebuia să procedeze altfel... Se urcă în mașină și se întoarse la imobilul unde locuiau *thuwarii*.

După ce parcă automobilul, scoase Kalașnikovul din portbagaj, înfășurat în cuvertură, și se duse la intrarea în clădire. Acolo, așteptă.

Douăzeci de minute mai târziu, o femeie încărcată de pachete se opri în fața ușii și tastă codul.

Dafher Khaldoun se grăbi să intre, dar femeia îi aruncă o privire bănuitoare:

– Tu cine ești? Nu te-am mai văzut pe-aici.

– Am venit la prietenii mei de la patru, răspunse fostul agent al *Moukhabaratului*.

Femeia făcu o grimasă disprețuitoare.

– Ah, și tu ești tot libian...

În cele din urmă, îl lăsă să intre, iar Dafher Khaldoun se năpusti în ascensor. Ajunse la etajul cinci și coborî câteva trepte. Se ghemui pe vine între etajul patru și cinci. De acolo, putea supraveghea ușa apartamentului unde stăteau *thuwarii*. În momentul când vor ieși din lift, îi va secera cu o rafală, apoi o va lua la sănătoasa.

Îi mai rămânea pe urmă să-l lichideze și pe cel de-al patrulea, rămas la pândă pe strada Dr. Selim Ammar.

*

* *

– E o catastrofă! exclamă Max Dorman. Cei de la Langley sunt în culmea agitației... De ani de zile caută să pună mâna pe contul ăsta! Avem și confirmarea viramentului de două miliarde șapte sute de milioane de dolari. Nu ne mai rămâne decât să dăm peste contul de unde s-a făcut creditarea. E ultimul cui bătut în sicriul iranienilor.

– Cu siguranță! recunoscu Malko. Numai că, fără Jezia Thabet, e ca și cum contul ăsta s-ar afla pe o altă planetă...

– Oare ce să-i promitem? întrebă americanul.

– N-avem ce. E bogată, tânără și frumoasă și nu se teme de nimic, în afară de ideea de a ieși în

evidență. Dacă o predăm tunisienilor, nu obținem mare lucru. Nu ne poate ajuta dintr-o celulă...

– Atunci, treci la atac! îl sfătui șeful stației CIA. În cadrul Agenției ai reputația de bărbat care știe să vorbească cu femeile.

– Mulțumesc, zise Malko. Cu femeile, da, dar nu și cu viperele. Jezia Thabet n-are practic niciun fel de sentimente. Doar instinctul de supraviețuire al creierului său reptilian. Iar creierul ei îi spune că se află în pericol dacă se amestecă în operațiunea de la Zürich. După părerea mea, nimic n-o poate face să se răzgândească.

– Ție îți revine sarcina să găsești ceva. Nu ne putem da bătuți. Ar fi o trădare față de sutele de victime de la Lockerbie. N-o poți sensibiliza cu asta?

Malko îi adresă un zâmbet politicos.

– Pe Jezia o doare-n cot... Nu se gândește decât la propria persoană. Nu există decât o singură șansă: să ne lase s-o transferăm în Statele Unite. Din păcate, nu mai am și alte „stimulente". Acum, după ce am smuls-o din mâinile *thuwarilor* și profită de protecția Agenției, nu se mai teme de nimic.

– Totuși, încearcă! insistă americanul. Ar fi o prostie să renunțăm după ce am ajuns până aici.

– Reiau atacul, promise Malko. Nu-i pot oferi bani pentru că are mai mulți decât poate cheltui.

– Dar nu are un pașaport american, remarcă Max Dorman.

*

* *

Dafher Khaldoun era încordat peste măsură. Cu câteva clipe mai înainte, auzise liftul care se pusese în funcţiune. Introduse rapid un cartuş pe ţeava Kalaşnikovului şi-l îndreptă spre palierul de dedesubt.

Liftul urca. În câteva secunde, ajunse la etajul patru. Libianul îşi ţinu respiraţia. Cu degetul pe trăgaci, era pregătit să-i doboare pe *thuwarii* care nu bănuiau nimic. Ascensorul nu se opri la patru, iar Dafher Khaldoun se destinse brusc.

Nu erau ei.

Cabina se opri la cinci. Auzi cum se deschid uşile, mai multe voci de bărbaţi, dar nu le acordă nicio atenţie. Apoi paşi în spatele lui. Cineva cobora pe scară.

Se întoarse.

Prea târziu.

Un bărbat cu o mustaţă groasă îl ameninţa cu un pistol. Pentru că Dafher Khaldoun părea că vrea să se ridice, necunoscutul făcu un salt înainte şi lipi ţeava armei de ceafa fostului agent al *Moukhabaratului*.

– Dacă te mişti, îţi zbor capul!

Cu mâna stângă îl forţă să se scoale-n picioare. Kalaşnikovul căzu pe trepte. Îl ridică imediat unul dintre cei doi bărbaţi care se iviră din spatele celui dintâi. Împins, îmbrâncit, Dafher

Khaldoun se trezi pe palierul etajului patru, apoi aruncat într-un apartament.

Unul dintre *thuwari* îl percheziționă, descoperindu-i vechiul pistol Makarov cu un glonț pe țeavă. Ceilalți doi îi legară mâinile la spate. Cel care-l amenințase cu arma se proțăpi în fața lui:

– Cine eşti?

Dafher Khaldoun nu răspunse. La ce bun? Îi luară portofelul şi găsiră cartea de identitate.

– Ia te uită, făcu Mohammed Salah. Eşti libian! Şi te cheamă Dafher Khaldoun. Ce faci în Tunisia? Turism?...

Fostul agent al *Moukhabaratului* rămase mut. Brusc, unul dintre *thuwari* se duse la computer, îl deschise şi scrise ceva pe ecran. Apoi scoase un strigăt de bucurie.

– Îl avem pe listă! E un câine de gaddafist. Există aici toate informațiile despre el. El le-a fiert ouăle prietenilor noştri.

Ca pentru a saluta vestea, şeful *thuwarilor* îl pocni pe Dafher Khaldoun cu pumnul în față, iar acesta căzu pe podea. Apoi începură să-l dea de-a dura cu lovituri de picioare, până când, cu fața plină de sânge, nu se mai mişcă.

– Îl tăiem? propuse cineva. Sau îl ducem la Tripoli?

– Avem altceva mai bun de făcut decât să-l ducem acolo, exclamă Mohammed Salah. Mi-a venit o idee. Adu-l în simțiri!

Hicham se execută şi-l lovi cu piciorul în faţă pe fostul agent, făcându-l astfel de nerecunoscut.

– Ridică-l! ordonă Mohammed Salah.

Apoi se apropie de el.

– Acum ne duci la tine acasă, spuse el. Pe urmă, mai vedem. Sunt sigur că ai lucruri interesante. Altfel, te tăiem cât ai clipi.

Dafher Khaldoun nu avea de ales. Îşi spuse că, afară, avea mai multe şanse să atragă atenţia cuiva. Se lăsă târât până la lift. Pe stradă era aproape întuneric. Îl aruncară pe bancheta maşinii, cu mâinile legate la spate. Le dădu adresa fără să opună rezistenţă, apoi le spuse şi etajul, renunţând la orice speranţă.

Atunci când coborâră din maşină, nu mai era decât o zdreanţă... În jur, nimeni. Făcură două drumuri cu liftul şi intrară în apartamentul mic şi răvăşit.

Mohammed Salah scoase din buzunar un cuţit şi-l lipi de gâtul lui Dafher Khaldoun.

– Unde ţii banii?

– Sub pat, răspunse fostul agent al *Moukhabaratului*.

Nu prea avea imaginaţie.

Descoperind teancurile de bancnote de câte o sută de dolari, *thuwarii* scoaseră exclamaţii de bucurie.

– De unde ai banii ăştia? întrebă Mohammed Salah.

Dafher Khaldoun nu răspunse. De altfel, libienilor puţin le păsa. Continuară să scotocească apartamentul, dar nu mai descoperiră nimic.

– De ce ne aşteptai? întrebă brusc Mohammed Salah.

Dafher Khaldoun îşi spuse că, odată ajuns în acest punct, îşi putea oferi o mică şi nevinovată răzbunare.

– Am fost plătit să vă omor, mărturisi el.

– De către cine? mugi Mohammed Salah.

– O tunisiană. Jezia Thabet.

Libianul rămase mut. Căţeaua aia intenţionase să se debaraseze de ei! Nu scăpa nicio ocazie să se răzbune.

– Locuieşte în reşedinţa Miramar, pe strada Dr. Selim Ammar numărul 46? insistă *thuwarul*.

– Da.

Dafher Khaldoun îşi spuse că n-o să plece singur de pe lumea asta. Măcar atât. Cei trei *thuwari* se adunaseră într-un colţ al apartamentului şi discutau în şoaptă. Se întoarseră apoi la el. Unul dintre ei îi desfăcu centura, îi trase jos pantalonii şi-i scoase chiloţii.

Mohammed Salah se apropie şi-l anunţă pe un ton plin de blândeţe:

– În mod normal, ar trebui să te ducem la Tripoli ca să dai socoteală de crimele tale... Numai că avem o problemă de rezolvat. Aşa că te lăsăm aici.

În mintea lui Dafher Khaldoun se ivi scurt o umbră de speranță care dispăru repede atunci când văzu că *thuwarul* scoase din buzunar un cuțit. Mohammed Salah îi apucă testiculele cu mâna stângă, apoi îl anunță:

– În cele din urmă, am hotărât să-ți ducem ouăle. Ocupă mai puțin loc...

Dafher Khaldoun urlă de se zguduiră pereții. Lama cuțitului făcu o incizie la baza scrotului. Sângele țâșni ca dintr-o fântână, pe verticală. Cu un aer dezgustat, Mohammed Salah aruncă testiculele pe covor.

– *Yallah!* exclamă el. Lăsați-l să crape pe câinele ăsta!

Ieșiră din apartament fără să închidă ușa.

*

* *

Copleșit de durere, Dafher Khaldoun reuși să se târască până pe palier. Nu mai avea putere să se ridice în picioare pentru a chema liftul, urlând de unul singur. Avea impresia că un val de apă călduță îi inundă picioarele.

Numai că nu era apă, ci sânge.

*

* *

Se încăpățână să se târască pe coate, în ciuda durerii atroce care-i rodea pântecul. Își spuse că se putea trăi foarte bine și fără testicule. Îi trebui mult timp să ajungă la parter, lăsând în urmă o

lungă dâră de sânge. Pentru a deschide uşa de la intrare, făcu un efort supraomenesc şi apăsă butonul agăţându-se de mânerul metalic. Ateriză în sfârşit pe trotuar şi strigă după ajutor cu glas pierit.

În jur, nici ţipenie.

Se îndreptă târâş spre intersecţia cu bulevardul Hedi Nouira. Acolo erau oameni care-l puteau ajuta. În mod bizar, se simţea mai bine. Îşi spuse că până la urma avea să scape cu viaţă.

Nu-şi dădea seama că era pe moarte.

*

* *

Atmosfera era încordată.

Malko o invitase pe Jezia Thabet să ia masa împreună cu el la Diamantul Albastru, pe malul lacului. Avea de gând s-o determine să-şi schimbe hotărârea. Situaţia era simplă: dacă tunisiana refuza să se ducă la Zürich cu Malko pentru a cere de la banca Julius Baer extrasele conturilor de care avea nevoie CIA pentru a dovedi vinovăţia iranienilor în cazul atentatului de la Lockerbie, misiunea lui se termina cu un fiasco.

Jezia Thabet de-abia se atinsese de doradă, răspunzând monosilabic la întrebări. Poziţia ei era clară: le dăduse ce voiau şi nu avea de gând să facă niciun pas în plus. Victimele de la Lockerbie n-o interesau. Se uită la ceas şi conchise:

– Cred că nu mai avem ce să ne spunem. Te las la Sheraton şi mă întorc acasă.

– Eşti în pericol! remarcă Malko. Fără mine, ai fi acum în Libia. Pentru totdeauna.

Femeia făcu un gest de nerăbdare.

– Nu sunt singură. Ştiu să mă apăr.

Înainte de a-i putea răspunde, sună telefonul mobil. Era Max Dorman. După ce termină de vorbit, căută privirea Jeziei Thabet şi-i spuse:

– Am o veste proastă pentru tine. Poliţia tunisiană a găsit cadavrul prietenului tău, Dafher Khaldoun, pe o stradă din Ennasr. A sângerat până a murit. I-au tăiat testiculele. Nu mai ai niciun fel de asigurare de viaţă, iar amicii noştri, *thuwarii*, s-au întors.

Femeia se albi ca varul. Rămase mută câteva clipe, cu privirea goală.

– E adevărat? întrebă ea cu o voce răguşită.

– Absolut, confirmă Malko. Încearcă să-l suni! O să vezi.

Jezia Thabet nici măcar nu se mişcă...

Cu ochii plecaţi, învârtea maşinal linguriţa în ceaşca de cafea. În cele din urmă, se uită ţintă la Malko şi întrebă cu o voce nesigură:

– Dacă fac ce-mi ceri, poţi într-adevăr să mă aperi?

Malko reuşi să rămână impasibil. În fine, victoria era aproape.

CAPITOLUL XXV

Victoria lui Mohammed Salah era modestă. De la Dafher Khaldoun păstrase numai cartea de identitate libiană, care dovedea apartenenţa lui la *Moukhabaratul* lui Gaddafi. La Tunis, nimeni n-avea să se intereseze de moartea lui. Lichidarea acestui gaddafist îi va spori stima de care se bucura şi îi va asigura o primă, dar acum era hotărât să se concentreze asupra esenţei misiunii sale: Jezia Thabet. Cu o motivaţie suplimentară: răzbunarea. Căţeaua asta încercase să-i asasineze, pe el şi pe oamenii lui.

Dispozitivul din jurul apartamentului ei era pus la punct.

Hocene, unul dintre oamenii lui, intrase în imobil şi, ascuns pe palierul de deasupra, aştepta apariţia Jeziei. Mohammed Salah şi ceilalţi doi libieni se întoarseră pe strada Dr. Selim Ammar şi rămaseră în maşină. Dintr-un moment într-altul, Jezia Thabet avea să se întoarcă acasă. De data aceasta, nu le mai putea scăpa.

Se uită la ceas: ora trei. Încă o zi monotonă. Pentru a nu atrage atenţia, făcu turul grupului compact de case, ţinând legătura cu Hocene prin telefon. O maşină a poliţiei tunisiene trecu încet pe stradă, iar el porni pe urmele ei. În cel mult

cinci minute va fi din nou în faţa casei unde locuia Jezia.

*

* *

– Mergem? întrebă Malko.

Jezia Thabet îşi pusese ochelarii negri şi-şi agăţase de umăr cureaua genţii sale mari. Urma să treacă pe acasă să-şi ia lucrurile şi banii ascunşi în apartament, ducându-se apoi, împreună cu Malko, la ambasada americană. De unde nu se va mai mişca până la plecarea spre Zürich şi pe urmă în Statele Unite. Începând din acest moment, înceta să mai existe oficial. Devenea o cu totul altă persoană.

Va rămâne la Zürich atâta timp cât va fi necesar pentru a recupera integral extrasele bancare ale contului lui Choukri El Jallah şi pentru a-l închide, punând astfel capăt întregii anchete.

Jezia se aşeză lângă Malko, iar Mustafa El Fadli se urcă în spatele Peugeot-ului 508. Opelul celor doi „babysitteri" îi urma la câţiva metri distanţă. În principiu, totul trebuia să se desfăşoare rapid.

Le luară douăzeci de minute ca să parcurgă bulevardul Hedi Nouira. Şoseaua era aproape pustie. Totuşi, Malko era încordat. Când Peugeot-ul dădu colţul străzii Dr. Selim Ammar, răsuflă uşurat.

Nimic suspect: strada era goală.

Opri şi-i spuse Jeziei:

– Du-te! Mustafa vine cu tine. Eu parchez maşina.

Femeia coborî, escortată de „GPS", şi se duse spre intrarea în imobil. În momentul în care intră, Malko zări botul unui Mercedes care dădea colţul şi venea în spatele lui.

Tocmai încerca să se strecoare între alte două maşini atunci când Mercedesul trecu pe lângă el. Îi aruncă o privire distrată şi inima începu să-i bată cu putere: îl recunoscuse pe omul de la volan, unul dintre *thuwarii* libieni veniţi s-o răpească pe Jezia Thabet. Acesta îl văzu şi el. Şi o zărise şi pe femeie intrând în imobil.

Frână brusc, aproape blocându-l pe Malko. Austriacul trebui să treacă pe scaunul din dreapta pentru a putea ieşi din maşină. Ateriză pe şosea în momentul în care cei trei ocupanţi ai Mercedesului coborâră şi ei. Se îndreptau cu armele în mâini spre Jezia Thabet.

Malko se ridică, smulse pistolul Beretta 92 de la centură şi-l ochi pe omul care se afla cel mai aproape de uşă. Fără să ezite, trase două focuri, nimerindu-l în spate. *Thuwarul* se clătină şi se prăbuşi pe trotuar. Chiar în clipa în care Jezia închidea uşa imobilului...

Urmară câteva împuşcături, iar parbrizul Peugeot-ului explodă în urma impactului cu gloanţele. Malko se culcă pe burtă pentru a se feri de proiectile; cei doi *thuwari* îşi goliră

încărcătoarele trăgând asupra lui.... Aflați la vreo treizeci de metri distanță, „babysitterii" îi veneau în ajutor, dar erau încă prea departe.

Bătând în retragere, libienii încercară să se urce în mașină și să fugă, dar un vehicul veni din față și-i blocă.

Deschiseră din nou focul.

Malko puse un alt încărcător în pistolul Beretta 92. Cei doi „babysitteri" se apropiau trăgând. Urmă o salvă confuză de focuri de armă. Libienii nu puteau face față unor trăgători bine antrenați.

Unul dintre ei căzu pe jumătate afară din mașină, iar celălalt se prăbuși pe caldarâm.

Începuseră să apară oameni la ferestre.

Se lăsă din nou tăcere.

Strada era blocată de cele două vehicule.

Malko își dădu seama brusc că doar trei *thuwari* erau morți. Dar ar fi trebuit să fie patru. Unde era al patrulea? Fără să stea pe gânduri, alergă spre ușa de la intrarea imobilului. Era închisă!

Lipi țeava pistolului de geam, apăsă pe trăgaci și îl pulverizează. Asta îi permise să strecoare mâna și să declanșeze deschiderea ușii. Împreună cu cei doi „babysitteri", se năpusti pe scară.

*

* *

Hocene tresări auzind împușcăturile din stradă. Ascuns pe scară, nu putea vedea ce se

întâmpla afară. După câteva clipe, liftul se puse în mişcare, iar el coborî câteva trepte.

Ajunse la timp pentru a vedea cum Jezia Thabet şi un bărbat scund ieşeau din ascensor! La doi metri de el.

Întinse braţul şi, aproape atingându-l, trase un glonţ în fruntea micului arab care o însoţea pe Jezia. Omul se prăbuşi pe palier, ucis instantaneu. Libianul îndreptă apoi arma spre Jezia şi o împinse pe scară.

– *Yallah! Fissa!*

Femeia nu urcase decât trei trepte atunci când auzi de jos un foc de armă urmat de zgomotul produs de geamul spart.

Hocene era încolţit!

Ochi instinctiv spre parter şi apăsă trăgaciul pistolului Makarov. Trase trei gloanţe, iar cel de-al patrulea rămase în fereastra de ejecţie, blocând chiulasa.

Furios, aruncă arma, o apucă pe Jezia de păr şi o împinse pe palier.

– Deschide! îi porunci el.

Femeia deschise uşa şi *thuwarul* o îmbrânci violent în apartamentul gol. Închise uşa şi se năpusti la fereastră, deschizând-o cu brutalitate. Se aplecă în afară şi zări cele trei trupuri lungite pe trotuar şi pe caldarâm.

Camarazii săi.

O maşină a poliţiei tunisiene tocmai dădea colţul. Oamenii începuseră să se adune în jurul

cadavrelor. În acelaşi moment, se auziră mai multe lovituri în uşa de la intrare, iar o voce de bărbat ţipă în franceză:

– Jezia! Deschide!

Libianul era încolţit şi neînarmat. Privirea lui se mută de la Jezia la fereastra deschisă. Îngrozită, femeia alergă spre uşă. Hocene o prinse şi o imobiliză. Era infinit mai puternic decât ea. O luă pe sus şi se îndreptă spre fereastră.

Jezia Thabet începu să urle.

Se auzi un foc de armă în spatele lor, apoi uşa se deschise brusc.

Hocene şi prizoniera lui ajunseseră deja la fereastră. Opintindu-se, *thuwarul* o ridică de pe podea şi-i trecu picioarele de partea cealaltă a pervazului.

*

* *

Malko se năpusti în apartament şi fotografie scena. Susţinută de libian, cu picioarele atârnând în gol, Jezia se zbătea cu disperare.

– Stop! urlă Malko.

Hocene se întoarse spre el şi-i adresă un zâmbet răutăcios, apoi o aruncă în gol pe Jezia Thabet. Cu faţa crispată de ură, se repezi spre Malko. Urletul Jeziei fusese foarte scurt. *Thuwarul* se îndreptă spre Malko, hotărât să-l sugrume. Malko apăsă trăgaciul pistolului Beretta 92 până când goli magazia. Hocene se prăbuşise de mult pe marmura podelei.

Malko se duse la fereastră şi se uită în jos. Jezia Thabet zăcea pe trotuar, inertă. N-avusese cum să supravieţuiască unei căderi de la etajul cinci. Cu un gust amar în gură, Malko se îndreptă spre lift.

Eşec total.

*

* *

– Domnul Robert Wagner vă primeşte, anunţă secretara împuternicitului băncii Julius Baer.

Cei trei bărbaţi o urmară până într-o mare sală de conferinţe luminată palid de un neon. Alături de Malko se mai aflau Vic Golden, şeful staţiei CIA din Berna, şi un jurist sosit special de la Washington, Bart Romeo.

Un bărbat înalt intră în sală. Păr grizonant, costum cenuşiu, ten palid, privire ştearsă şi un zâmbet politicos.

Malko făcu prezentările, iar juristul atacă problema cu o voce calmă şi precisă.

– Mai întâi, aş vrea să verificăm câteva date esenţiale, spuse el. Există în banca dumneavoastră un cont deschis de domnul Choukri El Jallah, cu o procură pe numele doamnei Jezia Thabet? Contul numărul 26541601 Z?

Robert Wagner deschise dosarul, verifică cifrele şi ridică privirea.

– Exact. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Juristul continuă:

– Extrasele acestui cont conţin anumite elemente care interesează direct securitatea Statelor Unite şi care ar putea permite elucidarea unuia dintre cele mai grave atentate petrecute în ultimii ani. Dorim ca banca dumneavoastră să ne dea o copie a tuturor extraselor de cont referitoare la operaţiunile efectuate de la deschiderea acestui cont. Este posibil?

Robert Wagner rămase impasibil şi declară:

– Este un demers care o să ia ceva timp, pentru că va trebui să dezarhivăm documente destul de vechi, acest cont fiind deschis în 1982, dar da, este posibil.

Pulsul lui Malko se acceleră. Nu se putu abţine să nu întrebe:

– Trebuie să prezentăm o cerere scrisă?

Robert Wagner îşi întoarse spre el ochii albaştri de peşte mort.

– Cu siguranţă, confirmă el. Evident că este necesar ca această cerere să fie semnată de unul dintre titularii contului. (Se aplecă asupra dosarului şi citi:) Herr Choukri El Jallah sau Frau Jezia Thabet. Asta va dura cam o săptămână. Am aici specimenele de semnătură ale acestor două persoane şi nu ar trebui să apară nicio dificultate.

Urmă o tăcere grea, pe care ai fi putut s-o tai cu cuţitul. Malko se grăbi să intervină:

– Există o mică problemă, recunoscu el. Aceste două persoane au decedat recent, asasinate.

Împuternicitul băncii Julius Baer zâmbi aproape dureros.

– Vă prezint condoleanțele mele, dar, din păcate, nu vă pot da satisfacție: codul bancar este formal! Nu pot furniza informații despre acest cont decât titularilor. Altfel, există riscul unor sancțiuni penale.

Șeful stației CIA intră și el în horă.

– Sir, este vorba despre o afacere de stat, preciză el. Accesul la acest cont ar permite elucidarea unui grav atentat terorist.

Robert Wagner rămase de neclintit și închise dosarul.

– În acest caz, domnilor, vă sfătuiesc să vă adresați Curții Supreme de la Berna, dar nu cred că aveți prea mulți sorți de izbândă. Există deja un precedent, iar cererea solicitantului – este vorba de guvernul algerian – a fost respinsă. Aici, în Elveția, avem reguli foarte stricte în ceea ce privește protecția bancară.

Se ridică.

– Domnilor, vă doresc noroc. *Auf Wiedersehen!*

Din parcarea situată în stânga hotelului apăru o maşină care se opri chiar în faţa uşii turnante unde era blocat Malko.

Un Alfa Romeo alb.

Malko văzu cum geamul din faţă se lasă în jos şi apare ţeava unui Kalaşnikov.

Era prins în capcană ca un şobolan.

Alte apariţii SAS la editura Meteor Press

- **Iubirea nebună a colonelului Chang**
- **Dragonul Roşu vol. 1 şi 2**
- **Regele nebun al Nepalului**
- **Ciudad Juarez**
- **Nebunii din Benghazi**
- **IGLA S**
- **Drumul Damascului vol. 1 şi 2**
- **Panică la Bamako**
- **Frumoasa Dunăre roşie**

www.meteorpress.ro

ISBN 978-606-8469-63-8